

Giới thiệu Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương

Thể loại: Huyền Huyền, cổ trang, cung đấu, xuyên không.

Nàng quận chúa kiêu ngạo của Đông Tề Quốc nổi danh vì dung mạo và cá tính của mình. Đông Tề Quốc vì nàng mà vài lần hao hụt quốc khố, vừa kiêu ngạo lại ương ngạnh, không ai có thể khống chế được nàng. Theo dòng lịch sử, Đông Tề Quốc cũng dần đi đến diệt vong, còn nàng lại trọng sinh ở thế kỉ 21. Lần này nàng quận chúa kiêu ngạo lại hết lòng cầu học, chuyên cần chăm chỉ, đến mức có thể lấy được 7 bằng tiến sĩ y học, muốn cứu người để bù đắp lại tất cả...mSự thay đổi kì lạ của nàng là như thế nào? Tính cách của một người đầu thế đại biến như vậy? Phía trước kiêu ngạo bao nhiêu giờ lại thu mình bấy nhiêu. Trước đây ngang ngược, giờ lại muốn hành y cứu thế... Nàng cuối cùng là thiện hay ác? Là thiên thần hay ác quỷ?

Ở đầu cũng thế, tài giỏi quá cũng có người ganh kẻ ghét, nàng bị người ta hại chết, mà khi nàng tỉnh lại nàng bỗng nhiên trở thành Thanh Uyển Ca của kiếp trước, một Thanh Uyển Ca 10 tuổi, nàng vui mừng khôn xiết vì được trở về lúc còn nhỏ, để nàng có thể thay đổi được tất cả....

Có điều nàng tính không bằng trời tính, nàng đã xuyên không đến một thế giới song song trái đất, ở đây họ lấy cường giả làm đầu, ai tài giỏi thì càng được coi trọng, vì thế làm quái nào nàng từ một quận chúa kiêu ngạo trở thành một nữ nhân bất tài vô dụng bị người khác khinh thường.... Sống ở thế giới này, nàng còn bị ép phải gả cho Chiến vương- Lục Phong làm Chiến vương phi. Kẻ trên thiên hạ đều nói nàng bất tài, nàng phải cho bọn chúng thấy nàng tài giỏi tới mức nào. Từ đó hành trình của vị quận chúa bất tài bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Quận chúa thất thế

"Khởi bẩm hoàng thượng, quận chúa tháng này đã tiêu hết 30.000 lượng vàng, rồi đó ạ."

"Hoàng thượng, quốc khố lại vì quận chúa mà thiếu hụt nữa rồi."

"

Hoàng thượng xảy ra chuyện lớn rồi, Tây Tề quốc khởi binh muốn đánh bại chúng ta đó hoàng thượng."

"Hoàng thượng không hay rồi, quốc khố hết sạch rồi, chúng ta không còn đủ lương thảo để chống lại kẻ địch nữa rồi."

"Đều là nguoi, Thanh Uyển Ca, là thứ yêu nữ nhà nguoi khiến cho quốc khố thiếu hụt để chúng ta phải thua thảm hại trước Tây Tề, trước khi bọn ta chết cũng phải giết chết nguoi."

"Haha giết ta đi, ta là quận chúa của đất nước này, phụ thân là huynh đệ họ hàng của hoàng thượng, mẫu thân là An Nhân công chúa của Bắc Tề quốc, ta sinh ra đã có quyền kiêu ngạo bằng trời, ta là vị quận chúa kiêu ngạo nhất hahaha."

"Từ Uyển Ca đều là tại nguoi, tại sao cái gì nguoi cũng giỏi hơn ta, ta không tin cả đời này ta đều thua nguoi, hôm nay ta giết nguoi rồi, nguoi sẽ không còn là người giỏi nhất nữa, 7 bằng tiến sĩ y khoa thi sao, nó có thể cứu được nguoi không? Nguoi hãy chết đi, Từ Uyển Thanh."

(Ta vốn dĩ là một quận chúa kiêu ngạo bằng trời, đất nước của ta vì ta mà chết, thần dân của ta vì ta mà chết, còn ta lại được trực tiếp chuyển sinh tới thế kỷ 21 này, ta tự hứa với lòng mình phải dùng kiếp này để bù đắp những chuyện đã qua kia, ta cố gắng họ hành, cố gắng luyện tập, ta trở thành bác sĩ với ước mơ cứu được càng nhiều người càng tốt, ta phòng trước tính sau cũng không thể tính được, tài giỏi quá sẽ bị người khác ghét, ta vậy mà lại bị bạn thân của mình hại chết, haha thật là nực cười, chẳng lẽ Thanh Uyển Ca ta đây vĩnh viễn không thể trả hết nợ của bản thân mình sao....)

Tiếng nói trong đầu vừa kết thúc, bỗng có một giọng nói khác xuất hiện, có điều giọng nói kia y như rằng quát tháo, nạt nộ.

"Còn không mau lên, thu dọn hết đi, mau mau chuyển con nha đầu đó đi tới Từ Vi viện cho ta, mau lên... con nha đầu này sao chậm chạp quá vậy!!!"

"Từ ma ma, vương phi vừa mới chết không được bao lâu, quận chúa lại đang bệnh....Người có thể thương tình để quận chúa ở lại đây thêm một ít ngày được không?"

Từ ma ma đẩy tiểu nha đầu đang quỳ xuống van xin mình kia ra, quát to.

"Ồ lại ít ngày? Ta nói cho người biết Túc Liên viện này là để cho đích nữ của vương phủ ở, hiện giờ nhị di nương đã làm chủ mẫu thì đương nhiên căn phòng này phải chuyển lại cho đại tiểu thư ở, còn tam tiểu thư phải dọn đến Từ Vi viện ở, không nói nhiều nữa dọn mau lên."

Nàng bị một đám người làm ồn ào nên thức giấc, nhìn đông nhìn độn trước mặt mình mà không hiểu chuyện gì hết, tiểu nha đầu kia lập tức chạy tới chỗ nàng nói.

"Quận chúa hay quá người cuối cùng cũng tỉnh rồi, quận chúa người có khát nước không nô tỳ đi lấy nước cho người."

Nàng nhìn tiểu nha đầu nước mắt đầm đìa đang nói chuyện với nàng kia, nàng hết sức ngạc nhiên bởi đó là Tiểu Hoa tỳ nữ thân cận nhất của nàng khi nàng còn làm quận chúa, lúc này nàng mới để ý căn phòng và những người đi qua đi lại, bọn họ quần áo, tóc tai và cảnh vật trang trí trong căn phòng đều là những thứ cổ đại.(Sao lại thế này chẳng lẽ mình xuyên không rồi, không đúng có tiểu hoa và căn phòng này nhìn rất quen mắt lẽ nào...). Nàng nắm lấy tay Tiểu Hoa hỏi.

"Ta hỏi em năm nay là năm bao nhiêu, còn nữa đây là đâu?"

Tiểu hoa nhìn nàng nước mắt chảy xuống nói.

"Tiểu thư có phải người ngủ lâu quá mà quên rồi không? Đây là Cảnh vương phủ, còn năm thì, năm nay là năm Phong Tề thứ 24 rồi ạ."

Nàng bàng hoàng (Không thể ngờ mình lại được trọng sinh trở về năm 10 tuổi thật hay quá, nếu như vậy mình có thể thay đổi tất cả rồi). Nàng nắm lấy Tiểu Hoa nói.

"Tốt quá rồi, Tiểu Hoa ta muốn đi gặp mẫu thân, mẫu thân đâu?"

Tiểu Hoa nghe thấy nàng nói vậy, nước mắt đầm đìa nói.

"Tiểu thư, người...người đừng quá đau lòng... vương phi..."

Nghe Tiểu Hoa áp úp nước nỡ nói, nàng bực mình gặng hỏi.

"Tiểu Hoa em nói đi, mẫu thân ta làm sao?"

Từ ma ma từ ngoài viện bước vào nhìn thấy nàng, bà ta chánh giọng nói.

"Á chà chà quận chúa của chúng ta tỉnh dậy rồi sao, người hỏi vương phi thế nào rồi hả, để ta nói cho người biết, bà ấy bị bệnh nặng không qua khỏi chết rồi. Giờ thì mong người mau dọn dẹp hành lý đi qua Từ Vi điện ở đi ha."

- -----Hết Chương 1-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nợ máu thì phải trả máu

Từng lời từng chữ của Từ ma ma nói, đối với nàng như sét đánh ngang tai, nàng không tin lắc đầu nhìn bà nói.

"Người nói dối, mẫu thân làm sao có thể chết được."

Từ ma ma hừ lạnh.

"Bà ấy chết vì bị bệnh, quan tài còn để ở Từ Đường đó, không tin thì đi xem đi."

Nàng chạy đi, Tiểu Hoa cũng chạy đi theo, tới gần Từ Đường nàng nhìn thấy một chiếc linh cữu, linh vị, còn có bức tranh họa lại người chết, người đó

chính là mẫu thân của nàng, tên trên linh vị cũng là tên của bà ấy, nàng không tin chạy tới mở nắp quan tài, bên trong là thi thể của một người phụ nữ, mặc dù đã bắt đầu phân hủy nhưng dung mạo, xinh đẹp, hiền từ đó vẫn chưa mất đi, người đó chính xác là mẫu thân của nàng, nàng đưa tay sờ nhẹ khuôn mặt của bà, nắm lấy tay bà lần cuối, nhưng tay của bà đã bị biến đen một cách kỳ lạ, nàng đang định kiểm tra thêm một chút nữa thì có một giọng nói vang lên.

"Uyển Ca, con đang làm gì vậy, xuống ngay."

Nàng quay mặt lại nhìn, người vừa mới nói kia là phụ thân của nàng Thanh Trọng- Cảnh vương và nhị di nương Dư thị, nàng nhảy xuống chạy tới chỗ ông khóc lớn.

"Phụ thân... Uyển Ca nhớ mẫu thân lắm...!"

- Ông ôm lấy nàng, dịu dàng xoa nhẹ đầu nàng, nói.

"Uyển Ca ngoan, mẫu thân của con đã đi rồi, không đi trèo lên linh cửu làm phiền mẫu thân nữa có biết không?"

Nàng gật đầu, dụi đầu vào ông ấy khóc nức nở, ông ấy bế nhìn đám người Dư thị nói.

"Canh linh cửu cho tốt, ta bế con bé về phòng ngủ đã."

Ông quay lưng đi, bỗng Từ ma ma từ trong nội viện chạy tới chỗ của Dư thị nói.

"Bẩm vương phi mọi thứ đã được sắp xếp xong, có thể chuyển quận chúa tới Từ Vi viện được rồi ạ."

Thanh Trọng nghe thấy dừng bước quay đầu lại hỏi.

"Từ Tuệ, người nói ai là vương phi?"

Từ ma ma cung kính nói.

"Bẩm vương gia, lão nô là gọi Dư di nương."

Thanh Trọng cau mày nhìn Dư thị, ông quát lớn.

"Từ khi nào chuyện ai làm chủ mẫu của cái nhà này là do các người quyết định vậy hả, ta nói cho các người biết cái nhà này chỉ có duy nhất một chủ mẫu là Phụng Thư Anh-đại công chúa của Bắc Tề quốc, đích nữ duy nhất là Thanh Uyển Ca quận chúa, sau này còn kẻ nào dám mơ muốn làm chủ mẫu thì hãy tự mình rời khỏi cái nhà này đi, Dư thị lần đầu phạm lỗi được ân xá, lát nữa tới trước linh vị của chủ mẫu quý 1 canh giờ đi, còn Từ ma ma lập tức tới Cháp Pháp Đường lĩnh tội đi."

Lời nói chắc như đinh đóng cột của Thanh Trọng làm trên dưới Cảnh vương phủ xanh mặt, đặc biệt là Dư thị, bà ta tính đi tính lại thế nào cũng không tính được Thanh Trọng không lập chủ mẫu khác, bà ta tức giận bước tới trước linh cửu quý xuống, còn Từ ma ma sớm đã tự mình đi lĩnh tội, Thanh Trọng bế nàng về Túy Liên viện nhìn thấy đám người đang định dọn đồ của nàng đi mà bực mình nói.

"Lập tức đem những thứ này trả lại y như cũ cho bản vương, còn nữa sau khi trả lại sau tự mình tới Cháp Pháp Đường lĩnh tội."

Đám hạ nhân nghe thế lập tức dọn hết đồ đạc để lại y như cũ, sau đó chạy đi mất, phụ thân nàng bế nàng xuống giường, xoa nhẹ đầu nàng, sau đó đứng dậy nhìn Tiêu Hoa nói.

"Dạo gần đây người lúc nào cũng phải túc trực bên cạnh tiểu thư, nếu như con bé muốn ra ngoài thì hãy dẫn nó đi, để cho nó tự do, tự tại một chút."

"Vâng thưa vương gia."

Ông thở dài rời khỏi phòng, nàng trở mình quay mặt vào tường, nước mắt tuôn rơi, nàng cắn răng(Lúc trước chưa từng làm gì cho mẫu thân, cứ tưởng khi quay lại đây sẽ có thể làm lại từ đầu, không thể ngờ mẫu thân lại chết không mình không bạch, tay của mẫu thân chuyển đen hoàn toàn không bình thường một chút nào, rốt cuộc là kẻ nào muốn ám hại mẫu thân ta, thù này ta nhất định phải trả, nợ máu trả máu).

- -----Hết Chương 2-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Kiểm tra tử thi

Trời dần chuyển tối, Tiểu Hoa thấy nàng vẫn nằm trên giường không nói gì nên lo lắng hỏi.

"Tiểu thư, người không ăn uống gì sao?"

- Nàng quay đầu lại nhìn Tiểu Hoa, mắt của nàng đã sưng đỏ hết lên vì khóc quá nhiều.

"Em đi lấy bánh phù dung tới đây cho ta."

Nghe nàng muốn ăn, Tiểu Hoa lập tức vui vẻ đi liền, trong căn phòng chỉ còn một mình nàng, ánh nến mờ ánh, bầu trời đã chuyển tối hoàn toàn, nàng nhắm nước lại sau đó lại mở mắt ra, nhưng đồng tử của nàng đã chuyển màu, nó không còn là màu xám đặc trưng nữa, mà là một màu đỏ, đỏ thẫm như máu, ánh mắt lúc này sắc bén hơn nhiều, nàng đứng dậy mặc một bộ y phục màu đen vào, sau đó viết lên giấy về chữ.

"Ta đi dạo hóng mát, chút nữa ta sẽ tự về, đừng tìm ta."

Sau đó phóng lên nóc nhà mà lao đi như gió, nàng vừa đi vừa tự lẩm bẩm.

"Tĩnh, ta khuyên ngươi hãy tự trấn tĩnh lại bản thân đi, người chết thì đã chết rồi, ngươi khóc thì có thể làm gì được nữa, hiện tại nhiệm vụ của chúng ta là phải tìm ra kẻ đã giết bà ấy, ta tin rằng với y học của ngươi, ngươi cũng biết rõ bà ấy không phải là bị bệnh mà chết."

Một lời nói khác vang lên trong đầu nàng.

"Ta biết rồi không cần ngươi phải nhắc nhở, ta khóc đủ rồi, ta muốn báo thù cho mẫu thân, Nguyệt ta muốn đi tới Từ Đường xem xét thi thể của mẫu thân lần nữa."

Giọng nói kia vừa dứt, giọng của nàng lại lên tới một cách lạnh lùng.

"Tối rồi."

Nàng phóng người từ trên mái nhà xuống đất nhẹ nhàng, bước tới chỗ chiếc quan tài, nàng lại mở nắp ra lần nữa, thi thể đã bắt đầu bốc mùi, nàng cầm lấy cái tay của thi thể nói.

"Chỉ ta làm sao đi."

Giọng nói trong người lại vang một lần nữa.

"Hôm nay là mừng 2 không có trăng, ta mới có thể miễn cưỡng nói chuyện với ngươi vào giờ này, giờ ta cảm thấy không được ổn cho lắm...ta muốn ngủ."

Giọng nói trong người nàng nhỏ dần đi, nàng bực mình nói.

"Tĩnh, ngươi không được ngủ, ngươi ngủ rồi ta biết phải làm sao? Ngươi biết rõ ta không giỏi y khoa bằng ngươi, làm sao có thể kiểm tra thi thể được, Tĩnh!"

Lần này nàng là tự nói một mình không ai trả lời cả, nàng bực mình lấy con dao nhỏ bên trong tay áo ra cắt một miếng mỏng trên gân mạch thi thể, lập tức máu chảy ra, đúng theo dự đoán của nàng, đó là màu của máu là màu đen sậm hoàn toàn lập còn bốc mùi a-xit, nàng bỏ cánh tay xuống, sờ nhẹ quai hàm thi thể và nó dấu hiện của một sự lúng nhệ, cứ như bị ai bóp miệng đổ thuốc độc vào. (Vây là như mình và Tĩnh đã đoán đúng, đã có người ép mẫu thân cho bà ấy uống thuốc độc, nhưng là ai nhỉ? Mẫu thân mình rất ít qua lại với người khác hơn nữa cũng rất hiện lương, trừ hai vị di nương trong phủ không ưa bà ấy ra thì quả thật không còn người nào khác).

Vây là nàng chắc chắn người giết mẫu thân nàng chính là một trong hai vị di nương kia, nàng sau khi xong việc lập tức đóng nắp quan tài lại, phóng lên mái nhà chạy về phòng, nhìn thấy Tiểu Hoa đang ngồi chờ mình ở trước cửa phòng, nàng phóng xuống đất đi bộ vào trong, Tiểu Hoa nhìn thấy nàng vui vẻ nói.

"Tiểu thư người cuối cuối cùng cũng về, nô tỳ đã đem bánh phù dung lên cho người rồi đây."

Nàng cười cùng Tiểu Hoa bước vào trong phòng, nàng nói.

"Lúc này ta có đi qua nhà bếp ăn rồi, những cái này muội ăn hết đi."

Tiểu Hoa không hiểu cho lắm, nhưng được nàng cho ăn hết mớ bánh nên vui vẻ ra ngay, nói.

"Tiểu thư người không ăn thật sao?"

Nàng cười gượng lắc đầu(Mới vừa giải phẫu người chết xong, ta cho dù là ác quỷ cũng không có tâm trạng ăn uống).

- -----Hết Chương 3-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Thế giới song song

Trời mờ mờ sáng, nắng mờ mắt, đồng tử kia vẫn là màu đỏ, bước xuống giường thay y phục rồi lại tự lẩm bẩm.

"Tinh, trời sắp sáng rồi, ta phải ngủ đây, ngươi nhớ phải cẩn thận với từng người một trong căn nhà này, ta cảm thấy ở đây có chút gì đó rất khác với kiếp trước của ta."

Một giọng nói khác vang lên.

"Ta biết rồi, Nguyệt ngươi hãy yên tâm."

Nàng nhắm mắt lại, bầu trời cũng vừa hừng đông, khi nàng mở mắt ra ánh mắt màu đỏ đã biến mất chỉ còn lại đôi đồng tử màu xám bình thường.

Từ khi nàng bắt đầu có ý thức ở thế kỷ 21, nàng nhận ra rằng mình có hai nhân cách khác nhau, khi mặt trời lên xuống cũng là lúc hoán đổi tính cách, hai nhân cách này của nàng khác biệt hoàn toàn, một thiên thần và một ác quỷ, một hiền lành một độc ác, vì để cho dễ phân biệt nên hai người đã đặt tên riêng cho nhau, nhân cách ban ngày thì tên là Tinh= sao, nhân cách thứ 2 là Nguyệt= trăng, Tinh là một người hiền lành dịu dàng, lại rất giỏi y thuật, chỉ biết một chút võ công, còn Nguyệt lại trái ngược hoàn toàn, Nguyệt là người kiêu ngạo, tàn nhẫn, thủ đoạn, cô không giỏi y thuật cho lắm nhưng lại cực kỳ giỏi võ công, nhất là ám sát, hai người là hai nhân cách khác biệt hoàn toàn nhưng khi hợp lại thì chính là Thanh Uyển Ca hoàn mỹ nhất, có hai thời điểm để hai người có thể nói chuyện với nhau một cách thường xuyên là lúc hoàng hôn và bình minh, rất hiếm để Nguyệt có thể xuất hiện vào ban ngày, chỉ trừ khi ở một nơi tối tăm không có ánh sáng mặt trời chiếu vào, hai người mới có thể nói chuyện với nhau, còn muốn để Tinh xuất hiện vào ban đêm là những lúc không có mặt trăng, lúc đó cô mới có thể xuất hiện, giải thích cho hiện tượng này Tinh cho rằng Nguyệt chính là phần linh hồn ác của Thanh Uyển Ca kiếp trước, còn Tinh là linh hồn lương thiện của Thanh Uyển Ca ở thế kỷ 21. Tuy lúc ban đầu không thể quen với việc này nhưng dần dần cả hai đã quen và thích nghi được với tình trạng hiện tại của mình.

Nàng mở cửa phòng thì nhìn thấy Tiểu Hoa đã đợi ở trước cửa, khuôn mặt vui vẻ hỏi.

"Tiểu thư hôm qua người không ăn gì, người đói rồi phải không nô tỳ đi lúc ít điểm tâm buổi sáng cho người."

Nàng nhìn Tiểu Hoa lắc đầu nói.

"Ta đúng là có đói nhưng ta không muốn ăn điểm tâm, em hãy cùng ta đi dạo ngoài thành được không?"

Tiểu Hoa nhìn khuôn mặt tươi tỉnh vui vẻ của nàng mà an tâm phần nào, gật đầu nói.

"Được chứ tiểu thư, vương gia đã nói rồi, người có thể tự do đi lại trong phủ mà."

"Ừm vậy ta đi thôi."

Nàng cùng với Tiểu Hoa ra ngoài dạo phố nhưng nàng cảm thấy kinh thành đã khác ở trong quá khứ rất nhiều, nhất là có một số người tuy là mặc đồ bình thường nhưng chỉ cần mang trên người một thanh kiếm thôi thì những người khác lại kính trọng và khiêm nhường với họ rất nhiều. Đi một hồi nàng nhìn thấy một căn tử lâu rất to và rộng, nhưng từ trước tới giờ đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nó ở kinh thành, lúc trước hoàn toàn không có, trên bảng tiếm đề ba chữ.

"Nhiệm Thành Lâu."

Nàng định bước vào bên trong căn tử lâu xem thử có gì thì lại bị Tiểu Hoa ngăn cản, Tiểu Hoa nói.

"Tiểu thư sao người lại vào đó, người không thể vào đó."

- Nàng không hiểu cho lắm hỏi Tiểu Hoa.

"Tại sao lại không cho ta vào?"

- Tiểu Hoa nói nhỏ.

"Nhiệm Thành Lâu này là tòa Nhiệm Thành lớn nhất đế quốc của chúng ta, muốn vào bên trong phải có từ Lam lệnh bài trở lên mới vào được."

- Nàng nửa hiểu nửa không, hỏi lại Tiểu Hoa.

"Lam lệnh bài cái gì cơ?"

Tiểu Hoa kinh ngạc nhìn nàng, thấy không mặt không hiểu gì của nàng mà thờ dài, lập tức dẫn nàng đi tới một con hẻm ít người qua lại, nói.

"Trời ơi tiểu thư ơi, kiến thức cơ bản như thế mà người cũng quên được sao, để nô tỳ nói lại kiến thức cơ bản một lần nữa cho người nhớ. Ở đại lục Cửu Châu này của chúng ta lấy cường giả làm đầu.

*Cường giả= hiểu nôm na là người mạnh, mạnh hơn người bình thường nhiều.

Vì thế nên cứ ai càng mạnh càng được người đời coi trọng, kính nể, mà muốn biết một người có mạnh hay không là nhờ vào một loại lệnh bài đặc biệt, khi nhỏ máu lên lệnh bài đó lệnh bài sẽ phát sáng và cho biết được chỉ số sức mạnh của người đó. Có tổng cộng 12 loại lệnh bài, Bạch là nhỏ nhất, Huyền Cửu là lớn nhất, ở Đông Tần quốc chúng ta 1000 năm trôi qua vẫn chưa có ai có được sức mạnh này, đây là loại sức mạnh đặc trưng của mỗi con người, không thể tu luyện thêm được nữa, vd: sức mạnh là 500-700 thì tu luyện cả đời chỉ có thể lên được 700 thôi chứ không thể nào lên nổi 701."

Bảng chỉ số sức mạnh cho mỗi loại lệnh bài:

Bạch: 300-500.

Xám: 500-800.

Lục: 800-1200.

Lam: 1200-1500.

Linh: 1500-2000.

Hoàng: 2000-2500.

Phong: 2500-3500.

Mộc: 3500- 5000.

Kim: 5000-7000.

Thổ: 7000-9500.

Thủy: 9500-12500.

Hỏa: 12500-15000.

Từ sắc:15000-30000.

Huyền Cửu: 30000-50000.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Thế giới song song ii

Tiểu Hoa nói tiếp.

"Đặc biệt những người từ Mộc lệnh bài trở lên có thể sử dụng được nguyên tố. Mộc thì sử dụng gỗ, hỏa thì dùng lửa...v...v. Không những thế những người đạt cách độ từ Phong lệnh bài trở lên còn có thể triệu hồi những linh thú từ năng lực của mình nữa. Chính vì vậy những người càng mạnh càng được coi trọng và ưu ái, riêng có Từ Sắc lệnh bài và Huyền Cửu là có thể sử dụng được ngũ hành vì vậy họ được coi là anh tài của anh tài, nói là nói như vậy nhưng trăm ngàn năm qua chỉ có ba người có Từ Sắc lệnh bài, còn Huyền Cửu thì chưa từng được gặp."

- Nghe những lời của Tiểu Hoa nói, nàng kinh ngạc tới không thể tin được(Đây không còn là thế giới của mình nữa rồi, ở thế giới của mình quyền lực và địa vị mới là nhất, nhưng còn ở đây họ lại coi cường giả làm đầu, ở thế giới của mình là gì có chuyện chỉ số sức mạnh này nọ, đây chắc chắn không phải thế giới của mình, nói như vậy không phải là mình trọng sinh mà là mình xuyên không sao?).

Tiểu hoa nhìn khuôn mặt thất thần của nàng, lay nhẹ nàng nói.

"Tiểu thư, người không sao chứ?"

Nàng định thần lại lắc đầu nói.

"Ta không sao? À mà Tiểu Hoa nói như vậy lệnh bài của ta là màu gì?"

Tiểu Hoa ấp úp nói.

"Tiểu thư người đừng buồn, người là Bạch lệnh bài."

Nàng mất chữ A mồm chữ O không tin tin vào những gì mà mình nghe thấy.(Nói như vậy mình là hạng bét ư? Không thể nào, mình không tin).

Nàng lay người Tiểu Hoa.

"Kiểm tra hồi nào mà ta không biết?"

Tiểu Hoa bị nàng lay tới chóng mặt, nói.

"Tiểu thư từ khi người sinh ra, vương gia đã cho người thử rồi. Là Bạch lệnh bài."

Nàng thét gào trong đau đớn, nắm lấy vai của Tiểu Hoa nói.

"Vậy em là màu gì?"

Tiểu Hoa cúi mặt xuống không dám nhìn nàng, nói.

"Tiểu thư, em là Lam lệnh bài."

Nàng há hốc mồm, một nha đầu mà lại có thể mạnh hơn gấp 3 lần, sau này nàng biết sống sao. Nàng hỏi Tiểu Hoa.

" Trong vương phủ, à không là toàn kinh thành này có vương công quý tộc nào có chỉ số sức mạnh thấp như ta không?"

Tiểu Hoa ấp úp nói.

"Không có ai cả, tiểu thư người...người đừng buồn, người dù gì cũng là quận chúa mà."

Nàng cười gượng.(Haha ở một thế giới lấy cường giả làm đầu mà ta lại là người thấp bé nhất sao này ta biết sống thế nào đây, ông trời ơi ông đây trừng phạt tôi sao).

"Vậy trong vương phủ, ai là người mạnh nhất?"

Tiểu Hoa vui vẻ nói.

"Tiểu thư yên tâm người mạnh nhất vương phủ là vương gia, người không cần phải lo, vương gia là Hỏa lệnh bài đó, là một trong 10 người mạnh nhất đất nước của chúng ta."

Nghe Tiểu Hoa nói thế nàng cũng yên tâm phần nào, nhưng nghĩ lại nói của Tiểu Hoa nàng lại hiểu kỳ hỏi.

"Nói vậy người mạnh nhất ở đất nước chúng ta là ai?"

Tiểu Hoa cười, nói trong sự mẫn mọ.

"Tiểu thư cái này mà người cũng quên sao? Người mạnh nhất của đất nước chúng ta chính là Chiến vương gia, Lục Phong, ngài ấy chính là một trong ba người có sức mạnh Tứ Sắc trong truyền thuyết đó, 2 người kia đều đã quy tiên rồi, nói ngài ấy là người mạnh nhất đại Cửu Châu cũng không ngoa một tý nào."

Nàng nghe giọng nói như thần tượng người đó lắm của Tiểu Hoa mà phì cười.

"Chắc hẳn hẳn rất là đẹp trai?"

"Đương nhiên rồi, ngài ấy tuy mới 17 tuổi nhưng thần thái ấy, vẻ đẹp trai ấy, đẹp đến nỗi được mệnh danh là thiên hạ đệ mỹ nam kia mà, nhưng dù có thế nào đi nữa thì ngài ấy cũng không thoát được tiểu thư rồi."

- Nàng nghe Tiểu Hó hóa nửa câu cuối mà không hiểu hỏi.

"Cũng không thoát khỏi ý là sao?"

- Tiểu Hoa thở dài.

"Tiểu thư người quả thật đã ngủ lâu quá mà quên mất rồi, Chiến vương gia -Lục Phong chính là vị hôn phu của người đó."

- -----Hết Chương 5-----

Chương 6: Vị hôn phu ngoài ý muốn

"Vị hôn phu?"

Một lời nói của Tiểu Hoa khiến nàng kinh hồn bạc vía, nàng từ khi nào lại có vị hôn phu, trong kiếp trước nàng tới chết tay nam nhân còn chưa nắm qua, sao ở đây lại có một vị hôn phu được, nàng lấy lại bình tĩnh giữ chặt vai Tiểu Hoa nói.

"Từ khi nào hôn sự này được kết?"

Tiểu Hoa cười trong sự mẩn mộ nói.

"Từ khi tiểu thư ra đời."

Nàng không thể tin được mình lại có thể hứa hôn với Chiến vương, nàng nhớ trong quá khứ Chiến vương là người duy nhất trực tiếp chống đối với nàng trong triều, tuy chưa bao giờ gặp mặt nhưng cả hai giống nhau nước với lửa, làm sao có thể kết hôn được chứ, nhưng trong đầu nàng bây giờ lại có một ý nghĩ khác(Chiến vương gia là người mạnh nhất đế quốc thậm chí là mạnh nhất đại lục này, nếu mình cưới hắn há không phải ôm được một chỗ dựa cực kỳ lớn sao, ở cái này cường giả vì tôn này mình không thể tự do tự tại như trước kia được nữa, giờ chỉ có cách ôm cái đùi cực lớn ấy thì họa may mới có thể sống nổi). Thế là nàng quyết định ôm lấy cái đùi to khổng lồ đó, mặc cho những chuyện trong quá khứ. Nàng không mơ mộng nữa, nắm lấy tay của Tiểu Hoa nói.

"Tiểu Hoa, em nói xem Chiến vương gia đối hôn sự này, có thích hay không?"

Tiểu Hoa nghĩ ngợi một chút rồi nói.

"Thực ra em cảm thấy ngài ấy đối với cái hôn sự này cũng không để tâm cho lắm, và từ trước tới giờ ngài ấy cũng chưa từng hỏi đến, chỉ là mẹ của ngài ấy quý phi nương nương, đối với hôn sự này có chút đồng ý, điều đó thể hiện là người có thể dựa vào quý phi."

Nàng nghe Tiểu Hoa nói vậy, cũng là yên tâm gặt đầu(Nếu mẹ chồng đã thích mình, thì việc có thể bước vào vương phủ hay không có thể dễ dàng thêm một phần nào đó, tuy nói mình bẩm sinh kiêu ngạo thành thử Chiến vương gia trong quá khứ không thích mình, nhưng bây giờ lại khác, mình bây giờ chỉ là một cô quận chúa yếu đuối 10 tuổi, ngài ấy chắc là vẫn chưa ghét mình như lúc trước, nếu đã như thế vậy thì mình sẽ tấn công vào quý phi trước lấy được tình cảm của bà ấy, thì việc mình có thể bình bình an an sống trong vương phủ là điều có thể).

Nàng cười nhìn mặt mặt nhìn đã lên cao mà bước đi quay lại nhìn Tiểu Hoa nói.

"Còn không đi về ăn cơm trưa sao?"

Tiểu Hoa lúc này mới nhận ra bây giờ đã là giờ tỵ(khoảng 10 trưa) lập tức chạy tới chỗ nàng nói.

"Tiểu thư không nói thì muội cũng quên mất, chúng ta của đây nói chuyện này giờ đã tới giờ cơm trưa rồi, chúng ta mau về thôi."

Nàng cùng với Tiểu Hoa đi về Cảnh vương phủ, về tới nơi thì nhìn thấy có một cỗ xe ngựa ở trước phủ Cảnh vương, từ trên xe có một tiểu cô nương xinh đẹp mặc hồng y bước xuống tầm khoảng chừng 12-13 tuổi, nàng ta tuy xinh đẹp nhưng khuôn mặt lại hiện rõ vẻ kiêu căng ngạo mạn nàng nhìn kỹ người đó thì mới biết đó chính là đại tỷ cùng cha khác mẹ của nàng Thanh Uyển Ngọc, trong quá khứ nàng ta ba lần bốn lượt hãm hại nàng nhưng bất thành cuối cùng tức quá oán hận mà chết, nàng nhìn Tiểu Hoa hỏi.

"Đại tỷ của ta là loại lệnh bài gì?"

Tiểu Hoa cười ngượng gãi gãi đầu nói.

"Tiểu thư, đại tỷ thư là phong lệnh bài ạ."

Nàng ngạc nhiên, nàng không thể ngờ Thanh Uyển Ngọc lại có sức mạnh của nguyên tố, lần này nàng khó mà soi được nàng ta, nàng thờ dài bước đến trước cửa phủ, Thanh Uyển Ngọc thấy nàng, cố tình bước tới cao giọng nói.

"Chà đây không phải là Tĩnh Liên quận chúa của chúng ta đây sao, thế nào vừa mới đi dạo về à, mẩu thân chết không đi coi linh cữu mà lại đi chơi thế này còn ra thể thống gì nữa."

*Tĩnh Liên là phong hiệu quận chúa của Thanh Uyển Ca.

Nàng nhìn khuôn mặt tự cao tự đại của nàng ta mà nhớ lại bản thân lúc trước, nàng không nói gì trực tiếp đi vào trong phủ, để mặc Thanh Uyển Ngọc ở đó la hét. Nàng đi một mạch tới từ đường nơi linh cửu của mẫu thân nàng được bày trí ở đó, quý xuồng tắm đệm sau đó nhìn Tiểu Hoa nói.

"Em hãy đi mời đại tỷ tới đây."

- -----Hết Chương 6-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hưng sư vấn tội

Thanh Uyển Ngọc nhận lời mời của nàng cùng Tiểu Hoa uy phong bước đến Từ Đường, chống nạnh nói.

"Người tìm ta có việc gì, sao lại gọi ta tới đây?"

Uyển Ca đứng dậy, chuyển mình quay mặt về phía Thanh Uyển Ngọc, thần thái đó, cách chuyển người đó cực kỳ uy nghiêm, lại mang đặc sự kiêu ngạo hơn trời cao, nàng ánh mắt liếc nhìn Thanh Uyển Ngọc, lạnh lùng nói.

"Ta tại linh đường của mẫu thân muốn hưng sư vấn tội* tỷ."

Thanh Uyển Ngọc nghiêm người cười to, giọng cười mang đầy vẻ kinh thường.

"Haha muội mới hưng sư vấn tội, muội lấy tư cách gì để vấn tội ta?"

Nàng mở một điệu cười trên mặt nhìn bầu trời đang dần chuyển tối, giữa trưa mà bầu trời chuyển tối chỉ có thể là nhật thực. Nhờ vào nhật thực này mà ác quỷ trong cơ thể của nàng đã có thể thức giấc vào ban ngày, nàng nhắm mắt lại, mở mắt lại thêm một lần nữa đồng tử màu xám đã biến thành màu đỏ như máu, nàng mở miệng cười lạnh cười trên sự kinh hãi nói.

"Người hỏi ta lấy tư cách gì để vấn tội người. bốn quận chúa chính là dùng thân phận tam phẩm quận chúa của tiền triều để vấn tội NGƯỜI!!!"

Lời nói như quát như nộ của nàng nói ra, khiến Thanh Uyển Ngọc bất ngờ, nàng ta không thể ngờ nàng lại dám nói ra những lời nói như thế với à, à ta lấy lại tinh thần nói.

"Được vậy thì vấn đi."

Nàng cười bước tới chỗ nàng ta đứng, lấy viên đá nhỏ ném mạnh vào phía sau đầu gối nàng ta, nàng ta mất thế ngã xuống đất, tư thế giống như tự quỳ, nàng ta đau đớn cố gắng đứng dậy có điều lại vì đau mà dậy không nổi, đành phải quỳ tạm ở đó, nàng bước tới chỗ nàng ta nói.

"Thanh Uyển Ngọc bốn quận chúa chính vấn tội người, người có biết mình đã phạm lỗi gì không?"

Thanh Uyển Ngọc tỏ ra không quan tâm những lời nàng nói, quay mặt đi chỗ khác nói.

"Ta đã làm gì sai?"

Nàng nghiêm mặt, nhắm mắt lại nói.

"Người đã phạm 3 tội, tội thứ nhất:Khinh thường, cố ý xúc phạm tam phẩm quận chúa tiền triều, dám xưng ta người với quận chúa, thấy bốn quận chúa mà không hành lễ. Tội thứ 2:Không tôn trọng chủ mẫu trong nhà, chủ mẫu chết không ở đeo tang, lại dám mặc hồng y để ra đường. Tội thứ 3: Không tôn trọng đích nữ vương phủ, cố ý xúc phạm đích nữ trước mặt người ngoài."

Từng lời từng chữ của nàng nói ra khiến cho Thanh Uyển Ngọc tức đến không chịu được nữa, đứng dậy quát.

"Ta không phục rõ là người đang đổ tội cho ta."

Nàng mở mắt, ánh mắt màu đỏ như máu, hiện ra sự tức giận bên trong nắm lấy ta Thanh Uyển Ngọc nói.

"Bốn quận chúa đổ tội cho người? Ta hỏi người, người là thứ gì mà khiến bốn quận chúa phải hao phí tâm tư đổ tội cho người? Người đối với bốn quận chúa mà nói chỉ là đồ thứ nữ thấp kém, đến cả việc để người vào mắt bốn quận chúa còn không thêm, người không phục cũng không sao chỉ có điều tội thì người vẫn phải nhận, bây giờ người lập tức thay bộ hồng y này ra mặc tang phục vào canh giữ linh vị cho mẫu thân cho ta, không có lệnh của bốn quận chúa không được thay NGƯỜI!!!"

Giọng nói nàng như dần mặt Thanh Uyển Ngọc, từng lời từng chữ của nàng mang đầy ý vị kiêu ngạo, không thêm để Thanh Uyển Ngọc vào mắt, mặc

cho Thanh Uyển Ngọc không chịu nằng vãn sai 3 tỷ nữ cỡi áo của nàng ta ra, thay cho nàng ta bộ tang phục, bắt nàng ta quỳ xuống trông coi linh vị, nàng ta tức giận đá bay đám tỷ nữ, đứng dậy quát.

"Thanh Uyển Ca ngươi là quận chúa thì sao kia chứ, là đích nữ thì giỏi lắm sao? Ta nói cho ngươi biết cường giả vi tôn* ta Phong lệnh bài há lại phải chịu thua Bạch lệnh bài như ngươi!"

Chú thích: Cường giả vi tôn= Cường giả làm đầu.

(*) 兴师问罪: Hưng sư vấn tội, nghĩa là tự mình đến hoặc phát động (dẫn) quân đội đến để lên án, hỏi tội đối phương. Nó còn chỉ việc, khi một người tức giận tập hợp một đám người đi tới trước cửa chất vấn và "xử lý" đối thủ. lau mồ hôi hột:

Cụm từ này có xuất xứ từ thời nhà Tống, trong cuốn 25 tác phẩm "Mộng Khê bút đàm" của nhà bác học Thẩm Quát: "Nguyên Hạo cải nguyên, đề ra y quan lễ nhạc, ra lệnh cho cả nước phải dùng Phiên thư, Hồ lễ, tự xưng tên nước là Đại Hạ. Triều đình hưng sư vấn tội."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Phục hay không phục

Nàng nghe những lời nói của Thanh Uyển Ngọc mà lửa giận bùng lên, chuyển người quay lại tát vào mặt grom mặt thanh tú trắng nõn của Thanh Uyển Ngọc, nằng quát lớn.

"Cường giả vi tôn? Cường giả vi tôn thì thế nào, Phong lệnh bài thì sao? Ngươi chỉ là thứ nữ của di nương trong phủ, lấy tư cách gì mà dám hỗn láo với ta, di nương ngươi không dạy dỗ ngươi sao, được vậy thì bọn quận chúa hôm nay sẽ thay bà ấy dạy dỗ ngươi, người đâu!"

Nghe thấy lời nói của nàng, một đám gia binh tầm 5-7 người đứng trước từ đường chờ nàng sai khiến, nàng quay mặt đi nói.

"Mau giúp đại tỷ ta thay tang phục, nếu chống cự thì đánh cho ta!"

Thanh Uyển Ngọc bị đám gia binh và hai tỷ nữ ép thay y phục tức quá, tị khí trong đan điền lòng bàn tay của nàng ta xuất hiện một con lốc nhỏ, nàng ta dùng nó tấn công vào đám gia binh và tỷ nữ.

"Thanh Thương Phong*!"

* Thanh Thương Phong: tên chiêu thức.

Nàng ta sau khi thoát được đám gia binh đứng dậy tức giận nhìn nàng, lốc nhỏ trong tay đã chuyển thành hai lưỡi đao gió sắc nhọn lao trong tốc độ cực nhanh phóng tới chỗ nàng, ả ta cười thâm trong bụng(Lúc này đám tát ta? Lần này ta cho ngươi bị hủy dung).

Có điều không biết vì sao hai lưỡi đao bằng sức gió đó khi tới được khuôn mặt của nàng thì lại bỗng nhiên ta biến, Thanh Uyển Ngọc không tin vào mắt mình, tiếp tục phóng thêm 3-4 lưỡi đao bằng gió nữa, hy vọng có thể hủy luôn được cả dung mạo của nàng, nhưng lưỡi đao ấy lại giống như lúc này khi vừa tới gần khuôn mặt của nàng thì lập tức tan thành hư vô, Thanh Uyển Ngọc tức tối nghĩ nàng lại dùng thủ đoạn gì đó nên không muốn tấn công bằng chiêu này nữa, tạo một luồng năng dưới chân, nàng ta phi thân lao tới chỗ sau lưng nàng một cách nhanh và uyển chuyển, trên tay tạo thành hai con dao nhỏ bằng gió tính chém vào sau lưng nàng nhưng vẫn giống như lúc này khi con dao bằng gió ấy chém tới chỗ nàng thì nó lại hóa thành hư vô, nàng quay người lại nhìn thấy Thanh Uyển Ngọc đang cố ám sát mình, nàng tức giận đá vào bụng ả ta một cái, ả ta đau quá mà ngã xuống đất, nàng từ trên cao nhìn xuống ả, ánh mắt cực kỳ kinh bỉ, giống như ánh mắt khi nhìn một con kiến, nàng giọng nói lạnh như băng nói.

"Còn không thay y phục cho đại tỷ."

Lúc này đám gia binh bị Thanh Uyển Ngọc đánh bay cũng đã đứng dậy đầy đủ, bước tới chỗ Thanh Uyển Ngọc nắm lấy tay ả nói.

"Mời đại tiểu thư thay áo."

Thanh Uyển Ngọc tức giận nội lực dồn xuống đan điền muốn tấn công một chiêu cực mạnh về phía bọn họ, có điều khi nàng ta định ra tay lại bị một cách tay khác nắm chặt tay, lực tay chặt tức mức gần như muốn bứt nát xương tay của ả, ả ngược mắt lên nhìn kẻ đang siết chặt cổ tay của ả ta chính là nàng, nàng ánh mắt kiêu ngạo, không thêm để Thanh Uyển Ngọc vào mắt, giọng nói vang lên một cách lạnh lùng.

"Ngươi phục hay là không phục?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8-2: Giải thích

Mình cảm thấy trong phần nội dung truyện có nhiều tình tiết mình vẫn chưa giải thích kỹ cho các bạn, có lẽ sẽ có nhiều bạn không hiểu vì vậy mình làm ra chương này để giải thích một vài tình tiết có trong các chương vừa rồi.

Thứ nhất: Ta vốn dĩ là một quận chúa kiêu ngạo bằng trời, đất nước của ta vì ta mà vong, thần dân của ta vì ta mà chết, còn ta lại được trực tiếp chuyển sinh tới thế kỷ 21 này, trực tiếp chuyển sinh ở đây có nghĩa là không cần phải xuống địa phủ, không cần đi qua vọng xuyên hà, không cần phải uống canh mạnh bà mà trực tiếp chuyển đến một thân thể mới hoàn toàn.

Thứ hai: Bên trong thân thể của Nu9 hiện tại có hai tính cách khác nhau, hai tính cách này tượng trưng cho thiện và ác, tính cách thứ nhất được gọi là Tinh, tính cách thứ hai được gọi là Nguyệt, Tinh là người theo chủ nghĩa hiện đại của thế kỷ 21, là người hiền lành, thông minh, không giỏi võ công cho lắm nhưng bù lại Tinh lại giỏi y thuật. Còn Nguyệt là người theo chủ nghĩa cổ đại, là người độc đoán, kiêu ngạo, thông minh nhưng lại rất tàn nhẫn, không từ thủ đoạn, Nguyệt không giỏi y thuật bằng Tinh nhưng bù lại Nguyệt rất giỏi võ công nhất là ám sát, Nguyệt chính là phần tính cách kiêu ngạo của Thanh Uyển Ca lúc còn làm quận chúa, còn Tinh là phần tính cách ở thế kỷ 21 của Thanh Uyển Ca.

Tinh chỉ có thể xuất hiện vào ban ngày, màu của đồng tử tức màu mắt khi Tinh sẽ có màu xám đặc trưng, còn Nguyệt chỉ có thể xuất hiện vào ban đêm, màu mắt của Nguyệt là màu đỏ như máu. Vào những ngày không trăng, Tinh có thể nói chuyện được với Nguyệt vào ban đêm, những ngày có trăng thì không thể, Nguyệt không thể xuất hiện vào ban ngày, do ban ngày lúc nào cũng có mặt trời, chỉ có khi nhật thực thì Nguyệt mới có thể nói chuyện thậm chí là hiện thân hoàn toàn vào lúc có nhật thực, Tinh cũng thế nếu như ban đêm có nguyệt thực Tinh cũng có thể xuất hiện và thay thế Nguyệt nếu cần, có hai thời điểm trong ngày để hai nhân cách có thể nói chuyện với nhau, đó là lúc bình minh và hoàng hôn mỗi ngày.

Thứ ba: Nu9 không hề trọng sinh quay về quá khứ, mà cô ấy đã xuyên không đến một thế giới song song với trái đất của chúng ta, ở đây người ta coi trọng cường giả, càng mạnh càng được nể phục kính trọng, mỗi người ở đây sinh ra đã mang trong người sức mạnh riêng của bản thân họ, muốn biết một người mạnh đến mức nào, thì họ dùng một loại lệnh bài đặt biệt khi nhỏ máu vào lệnh bài đó, nó sẽ hiện ra một loại màu sắc tượng trưng cho chỉ số sức mạnh của người thử nghiệm, loại sức mạnh đó là sức mạnh trời ban, không thể luyện tập thêm được nữa, vd: chỉ số sức mạnh là 500-700, thì có luyện tập cả đời sức mạnh cũng sẽ dừng lại ở mức 700, không thể lên được 701.

Bảng chỉ số sức mạnh cho mỗi loại lệnh bài:

Bạch: 300-500.

Xám: 500-800.

Lục: 800-1200.

Lam: 1200-1500.

Linh: 1500-2000.

Hoàng: 2000-2500.

Phong: 2500-3500.

Mộc: 3500- 5000.

Kim: 5000-7000.

Thổ: 7000-9500.

Thủy: 9500-12500.

Hỏa: 12500-15000.

Từ sắc: 15000-30000.

Huyền Cửu: 30000-50000.

Ở đại lục Cửu Châu này có 5 đất nước, đó là Đông Tề, Bắc Tề, Tây Tề, Nam Tề và Liên Châu, riêng Liên Châu là nơi rất thần bí và có rất nhiều cường giả tài giỏi ở đây, các nước còn lại chỉ hăm mộ chứ không dám tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Làm khó bốn quận chúa đâu phải dễ

Thanh Uyển Ngọc cảm phần nhìn nàng, dùng lực mạnh đánh bay những gia binh đang giữ chặt cô ta, sau đó đứng dậy nhìn nàng bộ dạng hưng hân, nói

"Thanh Uyển Ca, hôm nay ta phải liều mạng với ngươi."

Nói xong ả ta lấy từ trên đầu một cây trâm cài, nhắm vào tim nàng mà lao tới, tốc độ của ả ta tăng nhanh do có sự giúp đỡ của gió, trong vòng nửa giây đã tới chỗ nàng, ả dùng hết sức lực đâm thẳng vào tim nàng, vừa đâm vừa hét to.

"Thanh Uyển Ca, ngươi chết đi cho ta!"

Tiểu Hoa nhìn thấy nàng ta làm thế, chỉ kịp hét lên một chữ.

"Không...!!!"

Mũi kim vừa tới lớp áo của nàng, nàng cong miệng cười một tiếng nói.

"Chết? Bốn quận chúa đã từng chết, ngươi có muốn thử không?"

Lời nói của nàng vừa dứt, Thanh Uyển Ngọc đã bị đánh bay ra ngoài sân, hộc một miệng máu, trong lúc ấy khi mũi kim vừa tới được lớp áo của nàng, nàng đã đá một cước vào bụng của ả, lực lần này mạnh hơn lúc này rất nhiều, thậm chí khiến cho ả bị nội thương, nàng thông thả bước tới chỗ ả ta, ánh mắt ấy điệu ngừ ấy quả thật là không coi ả ta vào mắt, nàng nắm lấy tay ả nói.

"Đại tỷ, tỷ có muốn tới hoàng tuyền một chuyến, xem thử nơi đó đẹp tới mức nào không? Nếu như muốn vậy thì ta sẽ giúp tỷ."

Ánh mắt màu đỏ như máu, hiện lên sát khí bức người, Thanh Uyển Ngọc run sợ, lắc đầu nói.

"Không... không ta không muốn chết."

Nàng cười lạnh nói.

"Vậy còn không mau mặc tang y vào, hay để ta mặc cho TỶ!"

Lời nói của nàng nghe thì cảm thấy nhẹ nhàng nhưng lại mang đầy vẻ uy hiếp và sát khí, Thanh Uyển Ngọc lạnh cả sống lưng, cố gắng đứng dậy nói.

"Để ta tự mặc là được..."

Thanh Uyển Ngọc bước đến linh đường lấy bộ tang phục khoác vào, Tiểu Hoa chạy tới chỗ nàng kiểm tra thân thể nàng, xem nàng có sao không, nước mắt nước mũi đầm đìa nói.

"Tiểu thư người không sao chứ?"

Bầu trời sáng dần trở lại, nhật thực đã hết, nàng nhắm mắt lại, khi mở mắt ra con ngươi màu xám xuất hiện, nàng tự làm bầm nói.

"Cảm ơn ngươi, không có ngươi ta đã chết rồi."

Một giọng nói yếu ớt vang lên trong đầu nàng nói.

"Ta và ngươi là một người sẽ không để ngươi chết, chuyện còn lại giao cho..."

Giọng nói ấy dần dần ta biến, nàng cong miệng cười, nụ cười sắc nhọn nói.

"Còn lại giao cho ta!"

Nàng bây giờ mới trở lại với thực tại, nhìn Tiểu Hoa nước mắt nước mũi đầm đìa mà thở dài xoa đầu nha đầu đó, nói.

"Nha đầu ngốc, ta làm sao có thể xảy ra chuyện được."

Nàng chuyển mắt nhìn Thanh Uyển Ngọc đã thay xong y phục, bước tới chỗ nàng ta nói.

"Đại tỷ, tỷ hãy nhớ rõ những gì xảy ra vào hôm này, bất luận là thế nào ta vẫn là đích nữ của Cảnh vương phủ, vẫn là Tĩnh Liên quận chúa của Đông Tề quốc nghe rõ chưa."

Thanh Uyển Ngọc định nói trả lại nhưng nhớ tới hai phát đá vào bụng của nàng lúc nãy mà rùng mình, có ném tức giận xuống nói.

"Quận chúa dạy phải, sau này Uyên Ngọc sẽ cẩn thận hơn, tạ ơn quận chúa không giết."

Nàng nhìn bộ mặt đang giả bộ nhường nhịn của ả, cũng biết rõ ả bằng mặt không bằng lòng nhưng cũng

không nói gì, quay người đi khi thế hơn trời, đi khoảng 3 bước nàng mới mở miệng nói.

"Nhờ đại tỷ chuyển lời với người đó, làm khó bọn quận chúa đâu phải dễ như thế đâu."

- -----Hết Chương 9-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Lập Liên Minh

Nàng khoanh thai rời khỏi linh đường, để Thanh Uyên Ngọc ở lại, tỷ nữ Tiêu Như của ả ta chạy tới nói.

"Tiểu thư người không sao chứ, sao người không đánh lại cô ta."

Thanh Uyên Ngọc nghe tới từ "Đánh" thì bực mình nói.

"Ta làm việc cần người quản sao, lúc này người chạy đâu mất, để ả ta đi rồi nghe mới lời cái mặt mình ra?"

Tiêu Như sợ bị Thanh Uyên Ngọc chửi, lập tức chuyển chủ đề mới, nói giọng nịnh hót.

"Tiểu thư hay chúng ta đi tìm người đó?"

Thanh Uyên Ngọc lúc này cũng là nhớ tới lời nói của nàng lúc này, nắm lấy tay của Tiêu Như nói.

"Đúng rồi, chúng ta sẽ đi tìm người đó, cả vương phủ này, chắc cũng chỉ có mình nàng ta mới trị được Thanh Uyên Ca."

Tiêu Như gật đầu, hai người cùng nhau tới Tâm Minh viện, đây là nơi có linh khí nhất trong toàn bộ vương phủ, Cảnh vương-phụ thân của nàng đặc biệt dành tặng nơi đó cho nàng ta. Người ở trong Tâm Minh viện đó chính là nhị tiểu thư của Cảnh vương phủ là con gái của Ngụy thị và Cảnh vương, nàng ta sinh cùng ngày cũng tháng cùng năm, cùng giờ với Uyên Ca, chỉ khác ở chỗ nàng ta khóc sớm hơn nàng, cho nên được làm nhị tỷ, tên nàng ta là Thanh Uyên Tâm, nàng ta có thiên phú hơn Thanh Uyên Ngọc rất nhiều, là Thủy lệnh bài, ngoại trừ phụ thân nàng ra, thì nàng ta là người có chỉ số sức mạnh cao nhất trong vương phủ, nàng ta tính tình luôn tỏ ra thanh cao không quan tâm tới chuyện đời, nhưng thật ra là một con cáo già không hơn không kém, kiếp trước nàng ta là người duy nhất trong vương phủ dám đối đầu với nàng, nên nàng biết rằng kiếp này cũng sẽ như thế, Thanh Uyên Ngọc đi vào trong tiền viện nhìn thấy Uyên Tâm đang ngồi xếp bằng trên tháp nước nhỏ trong viện để luyện thủy thuật, nàng ta tỏ vẻ không để tâm, nói.

"Ta mới nói chuyện với người."

Thanh Uyên Tâm vẫn nhắm mắt nhìn vị khách vội nói tới kia, giọng tỏ vẻ khiêu kỳ nói.

"Người tìm ta, có việc chỉ?"

Thanh Uyên Ngọc đập tay xuống bàn đá phía trước tiền viện của Thanh Uyên Tâm, tỏ vẻ bực mình nói.

"Chuyện là thế này..."

Cô ta kể lại cho Uyên Tâm nghe chuyện xảy ra ở từ đường lúc này và đương nhiên là cũng thêm mắm dặm muối vào trong, nhất là câu cuối của nàng.

"Thanh Uyên Ca nói, người phải coi chừng ả, sẽ có một người ả sẽ tìm tới người."

Uyên Tâm nhìn khuôn mặt bực bội đó cũng Uyên Ngọc, cũng đoán được tám phần lời nói của cô ta là sự thật, bình tĩnh mở mắt nói.

"Không ngờ nàng ta lại to gan như thế, chỉ là một Bạch lệnh bài lại hỗn láo tới như thế, được rồi ta sẽ liên minh với người để lập đồ ả triệt để."

Thanh Uyên Ngọc chỉ chờ có câu nói này của Uyên Tâm, lập tức vui vẻ nhận lời.

- -----

Bên trong Túy Liên viện của mình, nàng đang lấy bút viết một số loại thuốc vào giấy, sau đó đi tìm Tiêu Hoa nói.

"Em hãy đi tìm những loại thuốc này cho ta, không cần biết tốn bao nhiêu tiền cũng phải mua."

Tiểu Hoa gật đầu cầm tờ giấy kia mà đi mất, bên trong viện giờ chỉ còn một người nàng, nàng nhìn sắc trời đoán chừng lúc này hai vị tỷ tỷ đó của nàng có khi đã hấp xong liên minh để chống đối nàng rồi cũng nên, nhưng nàng không hề quan tâm điều đó mà thứ nàng đang quan tâm chính là cái thân thể yếu hơn cây tre này của mình, nàng đã tự kiểm tra sức khỏe cho bản thân, nàng biết thân thể nàng quá yếu đuối, tuy biết là chỉ mới 10 tuổi nhưng phải luyện tập ngay từ đầu, thể là nàng quyết định nửa ngày đi lên Phong Sơn để leo núi và luyện võ trên đó.

- -----Hết Chương 10-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lên núi luyện tập

Tối hôm đó Uyển Ca ở trong phòng lấy số thảo dược mà nàng đã nhờ Tiểu Hoa mua giúp chế thành thuốc độc, tuy nói Nguyệt không tinh thông y thuật bằng nhân cách kia của mình nhưng cô lại rất giỏi trong việc đều chế thuốc độc, số thảo dược kia đủ để cô làm được ba phần độc được khác nhau, sau khi làm xong số độc được đó, cô nhìn sắc trời kia cũng đã gần canh 5, cô lại mặc lên người bộ y phục màu đen, vào trong trù phòng lấy một ít mìn thầu và bánh nướng cùng với hai bình nước, sau đó phóng lên mái nhà mà đi mất, để lại cho Tiểu Hoa một tờ giấy, bên trong viết.

"Ta đi luyện tập một thời gian, ai muốn gặp ta thì cứ nói ta bị bệnh, sợ lây nhiễm cho mọi người nên không muốn gặp mặt, khoảng chừng một tuần nữa ta mới về."

Khi nàng tới được phía chân núi Phong Sơn thì cũng đã hừng đông, nàng dừng lại nghỉ ngơi lấy bình nước ra uống rồi lại lẩm bẩm.

"Tinh, người phải cẩn thận, ta nghe ngóng được rằng ở đây có rất nhiều thú dữ, tuy rất có ít trong việc luyện tập, nhưng cũng không được thả lỏng bản thân quá."

Một giọng nói khác vang lên.

"Ta biết rồi, cảm ơn người."

Lời nói của nàng vừa dứt, màu đồng tử cũng đã chuyển vào màu xám, mặt trời đã lên, ánh dương tỏa khắp mọi nơi, từ đây có thể nhìn thấy thành Đông Kinh nhộn nhịp dưới kia, nàng quay mặt lên đỉnh núi, bắt đầu chuyển luyện tập.

- -----

Cảnh vương phủ, Tiểu Hoa tới đưa đồ ăn sáng cho nàng, nhưng lại không tìm thấy nàng đâu, chỉ thấy mẫu thư nàng để lại trên bàn, Tiểu Hoa cầm lên đọc, nhưng vì không hiểu chữ nghĩa* lắm nên đã đọc lầm.

*Chữ Trung Hoa ngày xưa có rất nhiều văn tự khác nhau, cũng có một số chữ tuy cùng đường nét nhưng ý nghĩa lại khác hoàn toàn, Tiểu Hoa là nha hoàn không được cho ăn học đàng hoàng nên không hiểu chữ nghĩa là chuyện bình thường.

Những chữ nàng viết trong mẫu thư kia đọc qua mắt của Tiểu Hoa lại trở thành.

"Ta đi luyện tập một thời gian, ai muốn gặp ta thì cứ nói ta bị bệnh, sợ lây nhiễm cho mọi người nên không muốn gặp mặt, khoảng chừng một tuần nữa ta mới về =Ta bị bắt lên núi một thời gian, ai muốn gặp thì nói rằng ta bị bệnh, tuyệt đối đừng nói ta bị bắt cóc, khoảng chừng 1 tháng nữa hẳn mới chịu thả ta về."

Tiểu Hoa đọc xong những gì viết trong thư hết hoảng đi tìm phụ thân của nàng là Cảnh Vương, Tiểu Hoa chạy đến thư phòng của ông ấy, dừng lại thờ hồn hèn nói.

"Vương gia, có... có chuyện không hay rồi, tiểu thư... tiểu thư bị người ta bắt cóc lên núi rồi."

Phụ thân của nàng đang luyện chữ, nghe thấy tin này mà giật mình hoảng hốt, ông lo lắng hỏi Tiểu Hoa.

"Bị bắt, Uyển Ca bị bắt từ khi nào?"

Tiểu Hoa lấy lại hơi, nói to.

"Bẩm vương gia, sáng nay nô tỳ vào phòng của tiểu thư đưa đồ ăn sáng cho người thì đã không thấy người đâu nữa, chỉ thấy trên bàn để một mẫu thư viết... thôi ạ."

Phụ thân nàng nghe xong câu này của Tiểu Hoa mà bức mình, gồng lực bẻ gãy cây bút lông đang cầm trên tay, gằn giọng nói, mang trong lời nói đó một mắng tức giận.

"Ở kinh thành này, lại có kẻ dám bắt cóc nhi nữ của Thanh Trọng ta, quá đáng lắm rồi, Âm Vệ!"

Lời ông vừa nói xong, có một người thanh niên mặc hắc y nhảy từ nóc nhà nhảy xuống, cung kính cúi đầu trước mặt ông nói.

"Vương gia, có điều gì sai bảo ạ."

Thanh Trọng nhìn Tiểu Hoa, Tiểu Hoa cũng biết ông có ý gì, lập tức nói.

"Bẩm vương gia, nô tỳ xin cáo lui."

Thanh Trọng gật đầu, Tiểu Hoa lui ra ngoài, Thanh Trọng sắc mặt khó coi nhìn tên ám vệ nói.

"Đêm qua ngươi canh chừng vương phủ, chẳng lẽ không nhìn thấy chuyện gì sao?"

Tên ám vệ bị hỏi nên rối chí trong nhất thời không suy nghĩ được gì, chần chờ một lúc sau mới nói.

"Bẩm vương gia, thuộc hạ đã nhớ ra rồi, sáng sớm hôm nay vào khoảnh gần canh năm, có một bóng người từ Túy Liên viện của quận chúa phóng lên mái nhà đi mất."

Thanh Trọng nghe thấy những gì y nói, bức mình quát.

"Thấy người mà không bắt người, để người bắt đi người của mình, các ngươi làm việc kiểu gì vậy, ta muốn các ngươi có ít lợi gì nữa."

Tên ám vệ nhìn thấy Thanh Trọng nổi điên mà đỏ mặt, cúi đầu thấp xuống nói.

"Vương gia, là thuộc hạ sơ ý, chỉ xin vương gia cho thuộc hạ một cơ hội lấy cô chuộc tội."

Thanh Trọng nghe vậy cũng là lấy lại bình tĩnh nói.

"Huy động toàn bộ lực lượng, cho dù có lật nhào cái thành Đông Kinh này cũng phải tìm ra được quận chúa, bằng không ta sẽ cho các ngươi chôn cùng!!!"

- -----Hết Chương 11-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Gặp nam nhân

Nàng ở trong Phong Sơn này gần 3 ngày, ban ngày nàng luyện với quái thú, ban đêm thì luyện tập y thuật, nàng hoàn toàn không biết kinh thành đang vì nàng là loạn cả lên, càng không biết rằng Thanh Uyển Ngọc dùng chuyện mất tích này của nàng mà rêu rao khắp kinh thành nói nàng đã mất danh tiết, làm bộ làm tịch nói rằng bắt luận nàng có thể nào nàng ta vẫn là coi nàng là muội muội tiện không kinh rẻ nàng, chỉ sợ Chiến vương không muốn lấy nàng nữa. Trời dần chuyển tối, hai nhân cách lại nói chuyện với nhau.

"Tĩnh, ta cảm thấy võ công của ngươi ngày càng tiến bộ rồi đó."

"Có ngươi ở đây ta cũng không dám làm biếng."

"Luyện tập nhiều thêm nữa, ở cái đất nước lấy cường giả làm đầu thế này, nhiều đó vẫn chưa đủ đâu."

"Nguyệt ngươi yên tâm, ta sẽ mạnh hơn nữa, ta sẽ mạnh hơn cả ngươi."

"Chắc không, dựa vào năng lực của ngươi, 100 năm nữa chưa phải đối thủ của ta."

"Ừm ta biết rồi, mặt trời đã chuyển tốt, ta phải ngủ rồi, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Con ngươi màu xám biến mất, đổi lại là máu mắt đỏ như máu hiện lên, nàng đứng dậy đi vòng vòng khu rừng, bỗng nàng phát hiện một vài đóm lửa, biết là có người nên nàng phóng lên cây lân đi, một lúc sau đám lửa đó biến mất, nàng phóng xuống mặt đất, đi một hồi thì nàng ngửi được một mùi mất tanh

mờng, quay người lại thấy cảm thấy một thứ gì đó sắc lạnh đã kề vào cổ mình, nàng nhìn đó một một vị thiếu niên tuất tú, không là cực kỳ tuất tú, đẹp hơn tất cả những nam nhân mà nàng từng gặp, hấn mặc y phục màu xanh đen, nhưng kỳ lại thấy trên người hấn lại có rất nhiều vết thương, đều là những vết thương chí mạng, anh nhìn cô cau mày nói, giọng nói anh khàn khàn.

"Giữa đêm thế này lại ra đường, ngươi là ai?"

Nàng đưa hai tay lên đường tỏ ý đầu hàng, nói.

"Đại ca, câu này ta phải hỏi huynh mới đúng, huynh bị thương nặng như thế lại ở nơi này, huynh là phản tặc à?"

Hấn nghe những lời nói của vô bực mình nói.

"Ngươi có tin, ta lấy cái đầu ngươi xuống ngay bây giờ không?"

Nàng cười ngượng, nàng không thể ra tay với nam nhân này được, bởi nàng cảm nhận được một luồng sức mạnh cực lớn từ người nam nhân này, nàng tỏ ra tội nghiệp nói.

"Ta tin, đại ca huynh có thể lấy được cái đầu này của ta, nhưng huynh đừng quên huynh đang bị thương, huynh có thể gắng ngượng tới giờ đã là kỳ tích rồi, huynh đừng lấy mạng ta, ta có thể trị thương cho huynh."

Hấn nhìn cô, khuôn mặt ngây thơ của một đứa trẻ 10 tuổi khiến hấn tin tưởng, hấn rút lại thanh kiếm ngã huych xuống đất nói.

"Trị thì trị đi, trị không được xem ta có lấy đầu ngươi không?"

Nàng cười ngượng cắn răng trong lòng(Không thể ngờ bốn quận chúa ta lại có một ngày phải cung hầu tên nam nhân chết bầm này, nếu như không phải vì sợ sức mạnh trong người ngươi, bốn quận chúa sớm đã đem người đi chầu trời rồi).

"Đại ca huynh đừng lấy đầu ta, ta sẽ trị khỏi cho huynh."

Nàng lấy trong túi đồ ra một số loại thuốc cầm máu và trị thương mà nàng đã làm được trong thời gian ở lại đây, nàng còi áo giúp hấn, nhìn những vết thương trên người hấn mà nàng đỏ mồ hôi hột, hơn bốn năm miệng vết thương đang chảy máu, toàn là những nơi chí mạng thế mà hấn vẫn có thể nói chuyện, thậm chí có thể giết chết nàng nếu hấn muốn, nam nhân này có còn là con người không, nàng lau đi mồ hôi trên trán nhìn hấn nói.

"Loại thuốc này của ta rồi công hiệu, có điều rất đau đớn, huynh phải ráng chịu đó."

Hấn nhìn nàng, cứng giọng nói.

"Ta không sợ đau, ngươi cứ làm nhanh đi, dám giỡ trò ta..."

Hấn chưa kịp nói xong bị nàng nói xen vào.

"Rồi rồi, huynh sẽ lấy đầu ta chứ gì, yên tâm a, ta sẽ không giỡ trò đâu."

- ----hết chương 12----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ngự thuật sư- dược sĩ sư

Lúc nàng gặp nam nhân này cũng đã khoảng 6-7 giờ tối lại ở bên trong khu rừng tăm tối này càng khiến cho việc chữa trị càng thêm khó khăn, nàng tuy là đã đắp thuốc cầm máu nhưng máu vẫn tiếp tục chảy ra, vì trời quá tối nàng không thể biết rằng hai trong số năm vết thương của tên nam nhân này đã bị trúng độc, sau khi bôi thuốc sát trùng và thuốc cầm máu nàng xé vải băng bó vết thương của hấn lại, sau khi làm xong tất cả cũng đã gần 1 giờ khuya, nàng lau mồ hôi ngồi xuống bên cạnh gốc cây nghỉ ngơi, thấy tên nam nhân không còn lên tiếng nữa, nàng lo lắng lấy người hấn, hấn tỉnh lại nhìn nàng hỏi.

"Chữa trị xong rồi sao?"

Nàng khó hiểu hỏi hấn.

"Ừ chữa xong rồi, mà ngươi ngủ sao?"

Tên nam nhân gật đầu.

"Quá mệt nên ta ngủ khi nào không hay, phải rồi tạ ơn cô nương đã cứu giúp nếu lúc này có gì mạo phạm xin cô nương đừng trách."

Nàng nghe hắn nói những câu nàng mà cười ngượng(Đừng trách, lúc này là kẻ nào một hai ba bốn muốn lấy mạng ta, ta mà biết lúc này người ngủ thiếp đi, ta đã một đao chém chết người rồi).

"Chuyện lúc này? À không sao đâu ta cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi, ta tuy bây giờ đã chữa trị cho người rồi, nhưng mà vết thương của người ngày mai ta phải xem lại, vẫn chưa chắc ăn lắm đâu."

Hắn cũng là không thể ngờ một tiểu nha đầu tầm chừng 10-12 tuổi thế này lại có y thuật cao minh tức như vậy, hơn nữa lại thấu tình đạt lý không giống người bình thường tí nào, lúc này khi hắn gặp nàng lần đầu hắn đã cảm nhận được một sức mạnh cực đại bên trong cơ thể của nàng, nghĩ tới chuyện này hắn lại hỏi.

"Xin hỏi cô nương, màu sắc lệnh bài của cô là gì?"

Nàng vẫn cười, cười rất là tươi, lúc này nàng cực hận tại sao lại không giết chết hắn khi có cơ hội kia chứ, tại sao lại để hắn sống, nàng hít một hơi mạnh lấy lại bình tĩnh nói.

"Nói ra huynh đừng cười, ta... ta chỉ là Bạch lệnh bài."

"Bạch lệnh bài?"

Hắn không thể tin được người có sức mạnh cường đại lúc này lại chỉ là Bạch lệnh bài, chẳng lẽ hắn đã lầm, không hắn chưa từng nhìn lầm bất kỳ ai, với sức mạnh cực đại lúc này nàng ít nhất cũng là ngũ hành lệnh bài trở lên chứ, hắn nghĩ không lẽ nàng đã nói dối hắn, nhưng khi hắn nhìn bộ dạng hơi xấu hổ đó cũng nàng, hắn có thể phần nào đoán ra được nàng không nói dối, hắn nghĩ có lẽ là nàng buồn và tự tin bởi sức mạnh yếu kém của mình, hắn bỗng lên tiếng.

"Có phải cô nương đã và đang rất buồn bởi sức mạnh yếu kém của mình?"

Nàng nghe những lời nói của hắn như trúng vào tim đen của mình, cúi đầu nói.

"Càng không phải sao, ta sinh ra ở các nơi càng già vi tôn thế này, mà lại là người yếu kém nhất, ta không nên buồn sao?"

Hắn nghe những gì cô nói cười to.

"Cô nương hà tất phải như vậy, đúng là đại lục này cường giả vi tôn nhưng đâu phải chỉ có sức mạnh lớn thì mới được tôn trọng, còn hai cách nữa để cô được tôn trọng mà."

Nàng nghe những gì hắn nói mà như mở cờ trong lòng, vui vẻ nắm tay hắn nói.

"Còn cách nào nữa sao?"

"Đương nhiên là còn, ở đại lục này có ba nghề mà cô có thể chọn để luyện tập, một là Cường Giả sư như cô đã biết, hai Ngự Thuật sư*, ba là Dược Sĩ sư*, với tài năng y thuật này của cô, ta tin chắc cô sẽ là một dược sĩ sư tài giỏi."

Nàng rất vui khi nghe những lời nói kia của hắn, giờ nàng không cần phải buồn lòng vì chỉ số sức mạnh thấp nữa rồi, nàng có thể trở thành Dược Sĩ sư sao, nghe hay đấy nghề này rất hợp với một người từng là bác sĩ như nàng.

Chú thích: Ngự Thuật Sư= loại này chính là một nhánh của Cường Giả sư, khác ở chỗ những Ngự Thuật sư sinh ra đã có sức mạnh điều khiển một loại nguyên tố, họ không liên tục sức mạnh như các Cường Giả sư mà họ sẽ học cách điều khiển loại nguyên tố mà mình có được cho đến khi thuần thực nhất, trung bình một luyện Thuật Sư bình thường đã có thể mạnh ngang một Kim bài Cường Giả sư.

Dược sĩ sư= Nói ngắn gọn là bác sĩ thời cổ đại, nhưng những Dược Sĩ sư này khác với đại phu bình thường ở chỗ, họ có thể luyện ra đan dược và đương nhiên y thuật cũng vô cùng tinh thông, có thể nói Dược sĩ sư là cấp bậc cao cấp nhất mà một đại phu có thể đại tới.

- -----Hết Chương 13-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Trúng độc

Nàng và hắn đang nói chuyện khá vui vẻ, bỗng nàng thấy hắn hơn khác lạ, hơi thở của hắn nhanh hơn, trong bộ dạng hắn dường như khó thở hơn, bỗng hắn ho một tiếng, nhờ ánh trăng mờ mờ nàng có thể nhìn thấy thể hắn nổi ra là máu, đã thế lại còn là màu đen, nàng đưa tay sờ trán hắn, nàng giật mình.

"Nóng quá, sau lại nóng như vậy, huynh phát sốt rồi."

Hắn bỗng thấy đầu mình quay cuồng, đau nhứt đến khó chịu, nàng lấy trong người vài viên thuốc do chính tay Tinh làm, đưa cho hắn uống, lo lắng nói.

"Huynh chịu khó một chút, giờ huynh đã trúng độc, ngoài cho huynh uống thuốc giải, ta còn phải châm cứu để cho máu độc thoát ra ngoài bằng không da của huynh sẽ bị thối rữa mất."

Hắn mơ mơ màng màng nhìn nàng, khẽ nói.

"Ta không sao, cô châm cứu đi."

Nàng lấy trong túi đồ y của mình ra một miếng vải, bên trong miếng vải đó là những cây kim bạc, nàng lấy một cây nên ra, tính lấy đồ đánh lửa thì bỗng cây nên tự cháy, nàng nhìn là biết ngay kẻ nào đã làm (Hỏa lệnh Cường Giả sư sao? Lần đầu gặp mặt biết ngay hắn không phải là người bình thường mà, cũng may cho người là năm đó ta có hứng thú với mấy cây kim và huyết đạo nên đã học rất tinh thông bằng không người chưa chờ tới sáng để được gặp thần y thật thì đã chết rồi).

Nàng để cây nệm gần bên cạnh, lấy một cây kim khẽ đưa qua ngọn lửa, sau đó bắt đầu châm vào những vùng da xung quanh những vết thương bị trúng độc của hắn, máu màu đen chảy ra kèm theo một cái mùi kinh dị khó ngửi.

- -----

Sau khi châm cứu xong trời cũng đã hùng đông, nàng thấy hắn đã hôn mê nên nhắm mắt lại nói chuyện với nhân cách kia của mình.

"Ta đã cho tên này uống ba loại thuốc trong bình đỏ và bạch lam, cũng đã châm cứu lấy máu độc ra cho hắn, nhưng hắn vẫn còn sốt và vết thương cần phải kiểm tra."

Nhân cách kia của nàng ngạc nhiên, (Mười mấy năm ở bên cạnh nhau có bao giờ nhìn thấy Nguyệt vì một người mà hao tâm hao lực vậy đâu kia chứ), bỗng Tinh nói.

"Không ngờ quận chúa kiêu ngạo hơn trời của chúng ta lại có thể quan tâm người khác như thế a."

Nguyệt nghe thế lập tức bất bỏ nói.

"Ta mới không thèm qua tâm hắn, chẳng qua hắn khá đẹp trai hơn nữa lại là Hỏa lệnh Cường Giả sư nên ta mới cứu hắn."

Tinh cũng cảm thấy có lý nên không chán vấn Nguyệt nữa, nàng mở mắt ra ánh mắt màu xám lại hiện lên, Nguyệt đã chìm vào giấc ngủ sau một đêm thức trắng, Tinh kiểm tra nhiệt độ và vết thương của hắn, hắn cảm nhận được có người đụng vào mình nên theo bản năng lập tức tỉnh lại, hắn nhìn thấy nàng đang kiểm tra vết thương, bỗng hắn nói.

"Vì ta mà đêm qua cô không chợp mắt sao?"

Nàng nhìn hắn, lúc này mặt trời đã lên ánh dương sáng rọi, nàng lúc này mới để ý đến có màu tóc khác người của hắn, không nàng không còn để ý đến cái màu tóc của hắn nữa mà là dung mạo đệ nhất thiên hạ này của hắn, hắn vô cùng vô cùng soái ca, đẹp hơn tất cả nam nhân mà nàng từng biết, hắn giống như một nam thần từ tiểu thuyết bước ra vậy, bộ tóc màu trắng, đôi đồng tử màu lam, mắt phượng mày ngài, khuôn mặt mang kiểu mỹ nam cổ trang vô cùng manly, dung mạo ấy chỉ cần hắn cười một cái nữ nhân trên thiên hạ này đều có thể đổ hết vì hắn, nàng nuốt nước bọt lấy lại bình tĩnh, ho nhẹ một tiếng nói.

"Ta là đại phu, đương nhiên nhiệm vụ chăm sóc người bệnh phải đưa lên hành đầu rồi, huynh không cần phải áy náy đâu."

Hắn cố gắng ngồi thẳng lưng nói.

"Đêm qua nếu không có sự giúp đỡ của cô nương, có lẽ ta đã chết vì trúng độc ở đây rồi, xin hỏi cao danh quý tánh của cô nương, ngày sau nhất định ta sẽ báo đáp."

- -----Hết Chương 14-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Được sĩ sư

Nghe hắn hỏi thế, nàng suy nghĩ một chút rồi nói.

"Ta và huynh giống như bèo nước gặp nhau, há gì phải câu nệ như vậy."

Hắn khẽ cau mày, lấy tay chống lấy mặt đất, ngồi thẳng lưng nhìn nàng.

"Nếu như cô nương đã nói như vậy, vậy thì ta cũng không cưỡng cầu, có điều mạng này cô đã cứu ta, cô muốn ta dùng thứ gì để báo đáp cô?"

Nàng nhìn khuôn mặt đang cực kỳ nghiêm túc kia của hắn, biết rõ không thể tiếp tục chối từ hắn nữa cho nên miễn cưỡng nói.

"Ta muốn làm Dược Sĩ sư, có điều ta vẫn chưa biết nhiều về nó, huynh có thể giải thích cặn kẽ cho ta không?"

"Đương nhiên là được, Dược Sĩ sư có ba cấp độ từ nhỏ tới lớn là: Hạ, Trung, Thượng phẩm, cấp bậc sẽ thay đổi tùy theo những loại lửa mà họ sử dụng. Hạ phẩm dùng Minh Liên hỏa, Trung phẩm dùng Diễm Đế hỏa, Thượng phẩm dùng Lưu Ly Tịnh hỏa, mỗi một người Dược Sĩ sư sẽ có một luyện đan đình riêng của mình, dùng nó để luyện độc chế dược tùy ý..."

Hắn đang giải thích cho nàng nghe, bỗng nàng nhảy vào miệng hắn.

"Dùng hỏa sao, ta không biết cách để dùng, nói như thế ta không thể luyện dược đan dược sao?"

Hắn cười, cố gắng giải thích.

"Cô nương cứ yên tâm, hỏa thuật có thể học."

Nàng không hiểu ý hắn, hỏi.

"Có thể học thật sao?"

"Cô đã nhìn thấy ta dùng hỏa thuật để thắp cháy cây nến rồi đúng không, ta cũng có thể dạy cô dùng hỏa thuật."

Nàng nhìn hắn khuôn mặt ấy không có ý muốn trêu chọc nàng, nàng vui vẻ nói.

"Huynh hãy dạy hỏa thuật cho ta đi, coi như là báo đáp thế nào?"

Hắn nghĩ cũng được liền nói.

"Được, vậy chờ vết thương của ta lành lại một chút ta sẽ dạy cô dùng hỏa thuật, may cho cô là gặp được ta đó."

Nàng gật đầu, sau đó nghĩ một chút liền hỏi.

"Những loại ngũ hành khác có thể học không?"

Hắn lắc đầu, tiếp tục nói.

"Trong các loại thuộc tính: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Lôi, Phong. Chỉ có hỏa là có thể học, bởi từ xa xưa các vị thần đã cho con người sức mạnh dùng được nó, hỏa là một trong những loại nguyên tố mà con người biết áp dụng vào cuộc sống sớm nhất bên cạnh thủy, có điều thủy có sức mạnh quá lớn cho nên con người bình thường không thể điều khiển, vì thế từ trước đến giờ chỉ có hỏa là thuộc tính duy nhất có thể truyền dạy và học hỏi."

Nàng nghe hắn nói vậy cũng là hiểu được mọi chuyện, nàng nhìn hắn bỗng nhớ đến những vết thương kia, lập tức tới kiểm tra vết thương, vừa kiểm tra vừa nói.

"Xin lỗi huynh nhé, nãy giờ lo nói chuyện quên mất chuyện kiểm tra vết thương cho huynh."

"Không sao, ta nghĩ vết thương đang trong tình trạng rất tốt."

Nàng lấy vải băng ra, thoa thêm ít thuốc sau đó lấy miếng vải khác xé ra băng lại như ban đầu, xong xuôi mọi chuyện nàng ngã lưng ra thân cây bên cạnh nói.

"Huynh nói đúng vết thương đang trong tình trạng hồi phục rất tốt, có điều cần phải để ý và thay băng nhiều, băng không nhiễm trùng thì khô, à lúc nãy huynh nói cần có một luyện đan đình, nhưng ta không có thì phải làm sao, huynh có biết có chỗ nào bán luyện đan đình không?"

Hắn cười, cầm cái túi nhỏ thường để trong thắt lưng của mình lên, đưa tay vào trong lục lọi, một lúc sau hắn lấy ra một chiếc bình nhỏ bằng vàng, cái bình tuy chỉ nhỏ bằng một chiếc bình trà cỡ bự, dung tích khoảng chừng 0.5 lít, nhưng lại cực kỳ óng ánh tinh xảo, bốn cái đế của cái bình được chạm khắc hoa văn hình con rồng, thân trên chiếc bình là hình hai con rồng bay quanh chiếc bình, hai con rồng ngậm trong miệng hai viên minh châu màu đỏ, trên nắp khắc hình bốn con rồng nhỏ theo thứ tự đồng đều mà há miệng về trung tâm cái nắp, trên trung tâm là một viên minh châu màu trắng được đặt trên đó dùng để làm đồ mở nắp, quả thật rất đẹp, nàng nhìn nói hỏi.

"Cái này huynh cho ta sao?"

Hắn gật đầu nói.

"Thứ này tên là Thiết Âm luyện đan đỉnh là ta chôn được ở một gia đình giàu có, thấy quý giá nên mang theo, nhưng ta không phải Dược Sĩ sư thì lấy làm gì, hôm nay gặp được Dược Sĩ sư như cô, coi như là cái duyên thôi thì tặng cho cô đây, thấy nó nhỏ như vậy thôi thật ra có thể chứa hơn 100 lít nước đó, cho nên cô không cần phải sợ nó đầy đâu. Nó là bảo vật có một không hai đây."

Nàng há hốc mồm, một cái luyện đan đỉnh nhỏ như vậy mà chứa được hơn 100 lít nước sao, không đùa nàng chứ, nàng cầm lấy nó lập tức ngửi được mùi đan dược nồng nặc, quả là luyện đan đỉnh cực phẩm a. Nàng cảm ơn hắn rồi rích.

"Cảm ơn huynh rất nhiều, huynh đã đồng ý dạy hóa thuật cho ta, còn cho luôn cả luyện đan đỉnh này, ơn cứu mạng này coi như huynh đã trả đi, ta sẽ không lấy thêm thứ gì nữa đâu."

Hắn lắc đầu nghiêm túc nhìn nàng nói.

"Cái mạng của ta đáng giá hơn những thứ này rất nhiều, ơn cứu mạng này cao hơn trời biển sao có thể nói trả là trả được, cô nương nếu như cần thêm gì cứ nói với ta, ta sẽ lấy thứ đó cho cô, đúng rồi đã có luyện đan đỉnh rồi, hay là cô hãy bắt đầu học điều chế thảo dược đi."

- -----Hết Chương 15-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Luyện Hỏa Thuật

Nàng nghe hắn nói thế, nở một giọng cười đắc ý nói.

"Cái chuyện điều chế thảo dược này ta không cần phải học, ta đã rất thành thực nó rồi."

Hắn cực kỳ ngạc nhiên (Một tiểu nha đầu 10-12 tuổi thế này lại có thể thành thực điều chế thảo dược sao, quả là thiên tài hiếm có, đúng là thú vị a).

"Vậy thì ta sẽ bắt đầu dạy cô dùng hỏa thuật."

Nàng vui vẻ nói.

"Được đó, huynh dạy ta đi."

Hắn nhìn bộ dạng vui vẻ như sắp được tặng quà của cô mà cười thầm, thiên hạ này có mấy ai được hắn đích thân dạy dỗ chứ, hắn nói.

"Cô... à không xưng muội - ta cho dễ được không?"

Nàng nghe hắn nói thế cũng có lý, đầu sao hắn cũng lớn tuổi hơn nàng.

"Được huynh cứ gọi ta như thế đi, tên của ta là Tinh."

Tinh, nghe cái tên hắn liền biết không phải tên thật, nhưng cũng không nói gì nhiều, bắt đầu ngồi xếp bằng nói.

"Tinh, muội cũng ngồi xếp bằng đi."

Nàng nghe lời hắn, lập tức ngồi xuống, nghiêm chỉnh thẳng lưng, hai người nhắm mắt lại, hắn lên tiếng.

"Cũng may muội là người luyện võ nên cũng dễ dạy hơn, bây giờ muội hãy tập hợp khí ở đan điền, dùng nội tâm biến nó trở thành lửa, rồi dùng tay đẩy khí thật mạnh ra khỏi cơ thể."

Nàng làm theo lời hắn nói, tập trung khí ở trong cơ thể xuống đan điền, suy nghĩ rằng khí đó chính là lửa, mồ hôi của nàng ướt đầm, nàng dùng toàn lực ép luồng khí đó vào tay rồi vận lực tay thật mạnh, ép toàn bộ luồng khí đó từ trong cơ thể qua tay mà thoát ra ngoài.

"Bùm..."

Nàng và hắn nghe được tiếng ngọn lửa lập tức mở mắt, nàng hết sức kinh ngạc tay của nàng đang bốc cháy, không đúng phải nói là nàng đang cầm lửa trên tay mới đúng, nàng không cảm nhận được sức nóng của nó, hắn cực kỳ ngạc nhiên nói.

"Trên đời này không có mấy ai có thể lần đầu tiên luyện tập mà tạo ra được lửa đâu, muội là thiên tài đó."

Nàng nhìn thành quả của mình mà vui vẻ, nhưng một lúc sau lại lo lắng hỏi.

"Nhưng mà có phải thất bại rồi không, tại sao nó lại không nóng?"

Hắn lắc đầu, lại giải thích.

"Không phải đâu, chỉ là hỏa thuật trời sinh đã có khả năng không tự làm bị thương chủ nhân của mình, nếu không thì ai dám học nó nữa chứ. Đối với muối sẽ không nóng, nhưng đối với ta và những người khác thì lại rất nóng."

Được hấn giảng giải nàng cũng đã hiểu, nàng quơ quơ ngọn lửa trong gió, nhưng nó không hề tắt nàng lại lo lắng hỏi.

"Ta làm sao có thể dập tắt được nó?"

Hắn cười nhìn bộ dạng lo lắng của nàng mà cười.

"Rất đơn giản, nắm bàn tay lại, nó sẽ tự động tắt."

Nàng nắm lòng bàn tay lại, ngọn lửa biến mất, hấn lại nói.

"Hỏa thuật của Dược Sĩ sư sẽ không bị tác động bởi bất kỳ một loại nguyên tố nào cả, đó cũng chính là lý do Dược Sĩ sư có thể trở thành một nghề được tôn trọng như Cường Giả sư và Ngự Thuật sư, nói tóm lại trừ khi muối muốn ngọn lửa ấy không cháy nữa bằng không trên thế gian này không có một ai có thể dập tắt được nó cả, trừ những người Ngự Thuật sư lửa hoặc Dược Sĩ sư cấp độ cao hơn muối ra."

Nàng kinh ngạc, không thể ngờ Dược Sĩ sư lại lợi hại như thế, nói như vậy nàng từ giờ không cần phải kiên trì hai vị tỷ tỷ của nàng nữa rồi.

"Cảm ơn huynh rất nhiều, không nhờ có huynh ta cũng không thể học nhanh như thế, à đúng rồi huynh có thể nói cho ta biết ta hiện giờ là Dược Sĩ sư cấp mấy không?"

Lời nói này của nàng nói ra làm hấn cũng tò mò, hấn nói.

"Muội hãy tạo lửa một lần nữa đi, lúc này ta không để ý lắm."

Nàng gạt đầu, nàng mở lòng bàn tay ra tạo lửa, nàng vừa nghĩ tới lửa lập tức lửa đã hiện ra trên tay, nàng ngạc nhiên nói.

"Sao lại có lửa nhanh thế?"

"Muội không cần lo, sau lần đầu làm được, thì sau này muội có thể tạo lửa nhanh hơn, nếu như luyện tập tốt sau này muội có thể giống như ta, không cần chạm tới vật, vật đã tự cháy."

Nàng bị hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, nàng không thể tin được thế giới song song này lại có nhiều điều thần kỳ và huyền bí đến như thế, nàng lúc này mới nhớ đến chuyện kiểm tra cấp độ nói.

"Thật kỳ diệu, à đúng rồi huynh kiểm tra xem ta là cấp độ nào thế."

Hắn nhìn ngọn lửa của nàng, bên trong ngọn lửa thoát ẩn thoát hiện hình ảnh của một con rồng, hấn dụi mắt không tin vào mắt mình, cố gắng lấy lại bình tĩnh nói.

"Muội đúng là thiên tài ngàn năm có một đó, mới lần đầu luyện hỏa thuật, lại có thể tạo ra được Diêm Đế hỏa, chúc mừng muội, muội chính là trung phẩm Dược sĩ sư rồi đó."

Nàng bị từng câu từng chữ của hấn làm cho chấn động, đến cả một người luôn tự tin về bản thân mình như nàng cũng không thể tin bản thân lại có thể làm được như vậy, nàng hoàn hồn nắm tay hấn hỏi.

"Huynh... huynh nói thật sao, ta là trung phẩm Dược Sĩ sư sao, nói như vậy ta mạnh lắm đúng không?"

Hắn nhìn bộ dạng hớn hờ vui mừng của nàng mà gạt đầu.

"Đúng vậy, nếu như chỉ tính toàn bộ kinh thành này, với năng lực hiện tại của muội, muội có thể xếp hạng 25 đấy."

Nàng rất vui khi nghe hấn nói như thế, lúc trước khi nghe tới thế giới này là cường giả vì tôn nàng đã rất lo lắng sợ ở thế giới này sẽ bị ức hiếp, giờ đây nàng đã có thể nằm trong top 25 của kinh thành, nói như vậy nàng không cần phải sợ mình là kẻ yếu nhất nữa rồi.

- -----Hết Chương 16-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lợn quay

Thấy nàng vui vẻ như thế hắn cũng thâm cười trộm nào ngờ bị nàng nhìn thấy, nàng cả 3 kiếp này chưa từng nhìn thấy một người nam nhân nào đẹp trai như hắn, lúc hắn cười quả thật là khuynh quốc khuynh thành, nàng và hắn bốn mắt rồi hắn khẽ ho một tiếng nói.

"Khụ, hóa thuật và điều chế thảo dược đều học được rồi, vậy giờ hãy bắt đầu học luyện đan đi."

Nàng lúc này mới nhớ ra chuyện này nhưng nhìn bầu trời cũng đã gần trưa nàng nghĩ ngợi một lúc rồi nói.

"Trời đã trưa rồi, từ đêm qua tới giờ ta và huynh vẫn chưa ăn gì, hay là tìm gì ăn trước đi đã nhé?"

Hắn nghe nàng nói vậy cũng là gật đầu đồng ý, cố gắng đứng dậy, nàng lập tức ngăn cản.

"Ê huynh làm gì vậy, vết thương còn chưa lành huynh muốn đi đâu?"

"Ta không thể để muội đi kiếm đồ ăn một mình ở trong khu rừng này được."

Nàng còn tưởng gì hóa ra là hắn lo cho nàng ư, bỗng nhiên nàng cảm thấy có một phần xúc động, nàng lắc đầu nói.

"Ta ở khu rừng này gần một tuần rồi, đường xá trong này ta cũng đã quen, hơn nữa bây giờ ta đã là trung phẩm Dược Sĩ sư, đâu cần phải sợ mấy con tiểu thú nữa."

Hắn biết là như thế như vẫn không thể yên tâm, nhưng nhìn bộ dạng tự tin của nàng hắn cũng là vui bớt phần nào lo lắng, nói.

"Vậy thì muội đi sớm về sớm, đừng đi xa quá."

Nàng cười sau đó đứng dậy đi vào khu rừng, một hồi sau hắn nghe được tiếng kêu la thảm thiết của một con lợn rừng, hắn cười(Mình đã lo quá rồi). Một lúc sau nữa từ trong khu rừng phát ra tiếng bước chân còn với một tiếng kéo lê một thứ gì dưới đất, bóng hình đi tới chỗ hắn càng gần, là nàng đang vát theo chiến lợi phẩm của mình là con con lợn rừng to lớn, ước tính nặng hơn 100 kg, hắn há hốc mồm một cô gái 10 tuổi lại có thể giết một con lợn rừng sau đem nó về được đây, thân thể kia phải mạnh đến mức nào, nàng cười nhìn khuôn mặt kinh ngạc của hắn quơ quơ tay trước mắt hắn, hắn định thần lại nói.

"Muội làm sao có thể vát được nó?"

"Chuyện nhỏ mà, lúc trước vì để luyện tập cho cơ thể này, ta một gần phải vác gần 100 bao cát, từ chân núi lên tới đỉnh núi, cứ như thế thân thể này cũng đã quen rồi."

Hắn không thể tin những gì nàng nói, tuy nói đang là lục địa cường giả vì tôn nhưng làm gì có một nha đầu nào mới 10-12 tuổi có thể làm được như vậy, hắn lo lắng hỏi.

"Vậy thân thể của muội không sao chứ?"

"Lúc ban đầu thì thường đau nhức, nhưng ta là đại phu biết y thuật cho nên đã làm ra một loại cao giúp giảm đau xương khớp, dần dần thân thể này đã quen, không còn thấy đau nhức gì nữa, nói thật thì nếu ta không phải làm một đại phu thì ta cũng không dám liều mạng tới như thế."

Hắn cười, liếc mắt nhìn con lợn kia bỗng con lợn đó phát cháy, một lúc sau mùi thịt nướng bay lên nghi ngút, hắn nắm bàn tay lại ngọn lửa kia được dập tắt hoàn toàn, con lợn rừng kia giờ đã biến thành một con lợn quay cực kỳ thơm ngon, nàng lấy trong chiếc túi của mình ra một con dao nhỏ cắt một miếng thịt rồi để lên một chiếc lá sạch đưa cho hắn, rồi nàng lại cắt một miếng cho bản thân ăn, miếng thịt chín vừa đủ chỉ cháy chứ không khét quả thật ăn rất ngon, nàng vừa ăn vừa nói.

"Hóa thuật đúng là tiện thật, có thể dùng để nấu đồ ăn, còn có thể luyện đan nữa chứ."

"Đúng vậy, đầu bếp cao cấp trong hoàng cung ai nấy cũng biết sử dụng hóa thuật hết."

Nàng nghe hắn nói thế, gật đầu rồi lại nghĩ lại những từ hắn vừa nói, bỗng nàng kinh ngạc hỏi.

"Làm sao huynh biết, đầu bếp cao cấp trong cung ai cũng biết sử dụng hóa thuật?"

- -----Hết Chương 17-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Vị Hôn Phu

Nghe nàng nói thế hần cũng là suy nghĩ một hồi (Tiểu nha đầu này đã cứu mạng của mình, lại chỉ là một tiểu nha đầu đối với mình mà nói không có hại, như vậy có nói ra thân phận thật sự cũng chẳng sao).

"Ta là hoàng tử trong triều đương nhiên biết rõ chuyện này rồi."

Nàng ngạc nhiên, nàng không thể ngờ hần là một trong các hoàng tử trong cung, trí tò mò nổi dậy nàng quyết hỏi tên hần.

"Vậy huynh tên là gì?"

Hần cười xoa đầu nàng, nói.

"Ta tên là Lục Phong, là Chiến vương gia và là tam hoàng tử của Đông Tề."

Từng câu từng chữ hần nói ra khiến cho nàng há hốc mồm, nàng có tính toán tới mức nào cũng không thể tính ra được mỹ nam tử ngồi trước mặt nàng đây chính là Chiến vương gia lấy lòng của thiên hạ, người trong quá khứ đã dám trực tiếp đối đầu với nàng và trong kiếp này là vị hôn phu chưa cưới của nàng, nàng không thể tin có gắng hỏi lại.

"Huynh nói lại cho ta nghe, huynh tên là gì?"

"Ta là Lục Phong, Chiến vương gia của Đông Tề quốc."

Lần này hần cố tình nói chậm lại cho nàng nghe kỹ và quả thật là nàng nghe kỹ rồi, người nam nhân này chính là Chiến vương gia vị hôn phu của nàng, nàng cố gắng lấy lại bình tĩnh tập trung suy nghĩ (Nam nhân này chính là Chiến vương gia trong truyền thuyết, là người mạnh nhất đế quốc này ở thời điểm hiện tại, lúc trước Tiểu Hoa nói là hần không quan tâm gì đến vị hôn thê và hôn lễ này lắm, mình cứ tưởng hần là người lạnh lùng như băng, nhưng mình tiếp xúc với hần cảm thấy hần cũng bình thường mà, thôi chuyện này không quan trọng nữa rồi, y lợi hại như thế, tài giỏi như thế, quan trọng là đẹp trai như thế, mình cũng rất muốn gả cho y, lúc trước còn tính lấy lòng mẹ chồng trước rồi mới tính tới y, không ngờ y lại xuất hiện trước mắt mình, mình lại còn là ân nhân cứu mạng của y, nói như vậy mình sau này sống ở thế giới này coi như đã cực kỳ dễ sống rồi). Nàng nuốt nước bọt, đem hết gan dạ ra nói.

"Không ngờ lại trùng hợp như thế a, ta chính là Thanh Uyển Ca, Tĩnh Liên quận chúa đây."

Hần giống như nàng lúc này, cũng bị những lời nói làm cho kinh ngạc đến mức không thể tin tưởng. Năm đó khi hần vừa tròn 7 tuổi nàng cũng vừa mới ra đời, lập tức nàng và hần được ban hôn cho nhau, năm hần 10 tuổi lần đầu tiên nàng và hần gặp nhau có điều lúc đó nàng còn nhỏ nên không biết gì, mẫu phi hần luôn nhắc nhở hần rằng: Nàng từ nhỏ bệnh tật yếu ớt, sau này thành thân nhất định phải chăm sóc nàng thật tốt, bảo vệ cho nàng, mặc dù hần đối với cái hôn sự này không quan tâm gì lắm, nhưng những lời nói của mẫu phi hần luôn ghi nhớ, mấy ngày trước nghe nói mẫu thân của nàng Cảnh vương phi bị bệnh mà qua đời, hần vì đi đến doanh trại nên không thể đích thân tới, đành đặc biệt gửi người tới hỏi thăm, có điều không có bất kỳ thông tin nào của nàng hết, không ngờ ở nơi rừng sâu hoang vắng này, hần lại gặp nàng, còn được nàng cứu chữa, còn dạy nàng hòa thuật, quả đúng là hữu duyên a, hần nhếch miệng cười.

"Thật không thể ngờ hai ta lại có duyên tới như vậy, có điều tại sao quận chúa lại ở trong một khu rừng hoang vắng như vậy suốt mấy ngày?"

Nàng lúc này mới nhớ đến chuyện bỏ nhà đi luyện tập, nàng cười gượng nói.

"Ta... ta bẩm sinh bệnh tật khắp người, mấy tháng trước được một cao nhân chỉ điểm nên mới hết bệnh, vị cao nhân đó nói với ta là nên luyện tập thật tốt, vì thế ta mới lên núi luyện tập, sẵn để vui đi nỗi buồn."

Khuôn mặt nàng khi nhắc đến nỗi buồn kia khẽ buồn bã, không cần đoán hần cũng biết nỗi buồn đó là gì, hần nghiêm mặt lại nói.

"Ta tin nhạc mẫu đại nhân cũng không muốn nhìn thấy nàng cứ buồn hoài vậy đâu, chuyện đi ra ngoài chơi là chuyện tốt, có điều đừng luyện tập quá sức như thế chứ."

Nàng nghe hần nói đến bốn chữ "Nhạc mẫu đại nhân" lập tức nàng đỏ mặt nói.

"Ai... ai là nhạc mẫu của huynh chứ, ta vẫn còn chưa bước qua cửa nhà huynh đó."

Hần cười thâm sâu, kè miệng sát lỗ tai nàng nói.

"Sao, nồn nóng qua cửa tới vậy à, ái phi nàng chỉ mới 10 tuổi thôi đó."

Hai từ "Ái Phi" kia khiến nàng nổi cả da gà, lập tức đứng dậy tránh xa hần ra, nàng quay mặt đi chỗ khác không muốn để hần nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ bừng của nàng, nàng lấy sức quát hần.

"Qua cửa cái đầu huynh ấy, mẫu thân ta mới mất ta còn phải thủ hiếu 3 năm, cưới sinh cái gì chứ!"

Hắn nghe nàng nói thế lại cười, bồng hắn nói.

"Ái phi nói vậy có ý là: Nếu như không phải để tang cho nhạc mẫu, nàng là muốn thành thân với ta ngay trong năm nay?"

Từng câu từng chữ của hắn khiến nàng giận, trong nàng lúc này thật giống một con mèo con bị chọc tức tới xù lông.

"Lục Phong huynh, ta... phải chém chết huynh..."

Hắn lại nở một nụ cười, nụ cười kia thật sự đẹp tới mức náo loạn tâm can, hắn lại nói.

"Nàng đừng quên ta cho dù bị thương vẫn mạnh hơn nàng rất nhiều, hơn nữa giết chết ta rồi thì ai sẽ cưới nàng đây?"

"Ta, huynh...Lục Phong!"

Nàng tức giận nhưng lại bị dung mạo của hắn làm giao động, lúc này nàng mới nhớ lại những gì hắn đã nói, hắn là đang cố tình nói ra những lời ấy, mục đích chỉ có một, để nàng quên đi nỗi buồn kia, hoặc nếu có mục đích khác cũng là hắn đang thả thính nàng.

- ----Hết Chương 18-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Nỗi khổ của những tình anh

Nghĩ như thế trái tim nàng khẽ run động, nhìn y nói.

"Cảm ơn huynh, ta đã cảm thấy ôn hơn rất nhiều rồi."

Lục Phong cũng không chọc nàng nữa, nhìn con lợn quay khổng lồ trước mắt mình nói.

"Con lợn quay này rất ngon, có điều hai chúng ta ăn cũng không thể ăn hết được, mà bỏ đi thì rất uổng phí, chi bằng..."

Nàng nghe hắn nói thế cũng là tán thành, hỏi.

"Huynh nói đúng, có điều làm sao giải quyết nó đây?"

"Chi bằng đem nó tới doanh trại của ta, chia cho các tướng sĩ ăn vậy, doanh trại của ta nằm ở ngoại ô kinh thành cách đây chỉ gần 1 dặm."

Nàng ngạc nhiên, từ trước tới giờ nàng mới nghe có một vị hoàng tử có thể có quyền đóng quân ở kinh thành, theo nàng biết trừ cấm vệ quân và thủ thành quân ra, không có bất kỳ một quân đội nào khác được ở trong kinh thành cho dù là ngoại thành đi chăng nữa, vì các bậc đế vương lo sợ họ sẽ tạo phản, không thể ngờ hắn lại được đóng quân ở kinh thành, điều này nói rõ y quyền của hắn ở trong triều lớn đến cỡ nào và lão hoàng đế cũng là tin tưởng hắn ra sao.

"Như vậy cũng được, có điều huynh còn bị thương nặng như thế, ta thì là nữ nhân không thể ra vào doanh trại làm sao đem con lợn quay này tới đó được?"

Hắn nghe nàng nói vậy, có chút kinh ngạc nói.

"Ai nói nữ nhân không được vào doanh trại, trong quân đội của ta có đến 40% đều là nữ nhân đấy thôi."

Nàng không thể tin vào những gì hắn nói, hỏi hắn.

"Có đến 40% là nữ nhân sao."

Nàng không thể ngờ lại có chuyện này, nhưng nghĩ lại nàng cũng đã hiểu được lý do, có lẽ ở đây là đại lục cường giả vì tôn cho nên nữ nhân chỉ cần có chỉ số sức mạnh cao cũng có thể gia nhập quân đội, nói như vậy đây đúng là một thế giới cực kỳ bình đẳng giới chứ nhỉ.

"Ồ đại lục cửu châu này không phân nam nữ, chỉ cần là người có chỉ số sức mạnh từ Hoàng lệnh bài trở lên điều có thể tham gia quân đội, chưa kể những người có sức mạnh thuộc tính có thể được dạy dỗ riêng để trở thành một thuộc tính Cường Giả sư mạnh mẽ, cho nên chuyện nữ nhân ra vào quân đội âu đã là chuyện hết sức bình thường. Chi bằng nhân dịp này nàng hãy tới doanh trại cùng ta, ở doanh trại của ta có một Dược Sĩ sư thượng phẩm ông ấy có thể dạy cho nàng cách luyện đan chế dược."

Nàng nghe tới năm chữ "Được Sĩ sư thượng phẩm" lập tức sáng mắt lên nói.

"Được vậy chúng ta hãy mau khởi hành, ta cũng là muốn tới đó lắm rồi."

Nói xong hấn và nàng chuẩn bị lên đường, nàng tính lấy dao cắt con lợn ra làm hai, không ngờ Lục Phong bất ngờ dùng tay phải tạo hình con dao chém mạnh xuống một phát, con lợn đã chia ra làm hai, nàng trầm trồ (Chiêu này chắc chắn là kim thuật), sau đó hấn dùng một con gió bao bọc hai phần lợn quay lại, rồi thông thả bước đi, còn hai cục thịt heo kia thì đang bay bổng như là hai quả bóng bay vậy, nàng bị hấn làm từ bất ngờ này sang bất ngờ khác, nàng cũng không thể tin những loại thuật này ngoài dùng để chiến đấu ra còn có nhiều tác dụng như vậy, hấn đi một lúc cảm thấy không có người đi theo sau, liền quay lại gọi nàng.

"Uyển Ca nàng làm gì vậy, còn không đi nhanh là trời sẽ tối đó."

Nàng hoàn hồn lại lập tức chạy theo hấn, nàng vừa đi vừa nói.

"Huynh hay thật, có thể một mình điều khiển 7 loại nguyên tố."

Hấn nghe giọng nàng, từ trong lời nói ấy có một chút ganh tỵ, một phần ngưỡng mộ, Lục Phong xoa đầu nàng nói.

"Tuy nói là điều khiển được 7 loại nguyên tố thì rất hay, có điều không phải là việc tốt, năm đó ta vừa sinh ra đời đã được nhận định là Tử Sắc lệnh bài, phụ hoàng rất vui liền đem ta đi đến chỗ của các Ngự Thuật sư để họ dạy dỗ ta bất chấp việc ta chưa tròn 3 tuổi, ở đó bọn họ ai cũng coi ta là thiên tài bất ta học hết cái này đến học cái khác, ta phải dạy từ khi gà còn chưa gáy, ngủ khi mọi người không ai còn thức, một ngày có 12 canh giờ thì ta phải học tới 8 canh giờ (tương đương với 16 tiếng đồng hồ), thậm chí ta còn không được về hoàng cung ăn tết cùng với mẫu thân, ta học từ năm này tới năm khác, học tới khi ta tròn 10 tuổi, khi họ nói với phụ vương ta rằng ta không phải học thêm bất kỳ thứ gì về ngũ hành kim thuật nữa, ta mới được quay về hoàng cung, nàng biết không năm ta trở về hoàng cung cũng là năm nàng được sinh ra."

- ----Hết Chương 19----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Thăm doanh trại

Nàng ngần ngừ, nàng cũng không thể ngờ Cường Giả sư cao cấp cũng có cái khổ của riêng mình, nỗi khổ này nàng cũng đã từng trải qua khi ở thế kỷ 21 nàng chuyên tâm học hành để trở thành một thiên tài y sĩ, tuy nói không bị ép học như y nhưng cũng là cố gắng học tập, học tập ở cường độ rất cao, nàng nhìn khuôn mặt khê buồn của y cố gắng nói sang chuyện khác mà hỏi.

"Vậy khi huynh biết được, thế tử tương lai của mình là Bạch lệnh Cường Giả huynh đã nghĩ gì?"

Hấn cười nhớ lại lúc hấn vừa từ chỗ của các Ngự Thuật sư về, thì đã nghe mẫu phi kể về nàng. Lúc đó hấn cũng rất ngần ngại, tự hỏi bản thân tại sao tự dưng ở trên trời rơi xuống một vị hôn thê, lúc đó hấn còn nhỏ nhưng vì ở trong hoàng tộc nên cũng đã hiểu ba chữ "Vị hôn thê" kia mang nghĩa là gì, hấn nghe mẫu phi nói rằng, nàng tuy sinh ra đã là quận chúa của hai nước (Đông Tề quê cha, Bắc Tề quê mẹ) nhưng lại mang thể chất cực kỳ yếu ớt, chỉ là Bạch lệnh Cường Giả sư, hấn phải chăm sóc quan tâm tới nàng, không phải chỉ vì nàng là Bạch lệnh Cường Giả sư mà ăn hiếp nàng, lúc đó hấn cũng không biết nàng sau khi trưởng thành sẽ là người như thế nào, nhưng cũng không thể ngờ vị hôn thê yếu ớt ngày nào của hấn đã có thể trở thành trung phẩm Được Sĩ sư rồi.

"Lúc đó ta cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ nghe mẫu phi nói nàng bệnh tật yếu ớt, cho nên ta cũng hay cho người gửi thuốc bổ đến Cảnh vương phủ cho nàng."

Nàng cười thâm (Xem ra không như những gì Tiểu Hoa đã nói, ngược lại hấn đối với vị hôn thê này có 10 phần quan tâm a).

"Vậy khi trở về hoàng cung huynh có học thêm gì nữa không?"

"Đương nhiên là có, ta phải học thêm cầm kỳ thư họa, binh phổ, luyện kiếm, luyện binh, chẳng khác nào như hồi còn ở chỗ của đám Ngự Thuật sư cả, có điều ở hoàng cung vui hơn có mẫu phi, có các hoàng huynh, hoàng đệ, như vậy cũng là không cảm thấy cô đơn nữa, ta học từ năm 7 tuổi mãi tới năm ta 13 tuổi, các vị sư phụ, thầy đồ của ta bẩm báo cho phụ hoàng rằng, ta lại không còn gì để học nữa, lúc đó ta mới là kết thúc được những ngày tháng đó."

Nàng nghe hấn nói vậy, nghĩ ngợi một hồi rồi nói.

"Vậy có nghĩa là năm huynh 15 tuổi huynh đã đi đánh giặc sao?"

Hấn cười xoa đầu tóc nàng nói.

"Nói vậy không đúng, khi ta dẫn binh đi đánh Tây Tề, lúc đó ta chỉ mới 14 tuổi 7 tháng mà thôi."

Nàng há hốc mồm, cũng không thể ngờ thời thiếu niên của y qua đi một cách lạnh lùng như vậy, suốt 14 năm chỉ biết học và đánh giặc thôi ư, nàng nghĩ vậy mà xót thương cho hắn, nắm lấy tay hắn nói.

"Ta cũng đã từng trải qua cuộc sống cứ lao đầu vào học tập suốt ngày như huynh, ta biết rõ huynh mệt mỏi đến như thế nào, ta biết huynh chỉ là vì dạy dỗ quá mức mà biết thành một người lạnh lùng vô tâm, huynh đối với người ngoài như thế nào cũng được, nhưng khi chỉ có hai chúng ta huynh không cần phải cố gắng nữa, hãy thả lỏng đi."

Hắn nhìn nàng, ôm nàng vào lòng khẽ nói, giọng nói ấy giống như sắp khóc đến nơi.

"Cảm ơn nàng đã hiểu cho cảm nhận của ta, nàng biết không đã bao nhiêu năm rồi ta không có cảm giác an bình như thế này, khi gặp nàng lần đầu trong rừng bỗng dưng ta lại cảm thấy tâm can mình như nhẹ đi hẳn, ta không còn cảm thấy nặng nề như trước đây, cơ thể ta như được thả lỏng, ta thật sự rất cảm ơn nàng đã đến bên cạnh ta, thế tử của ta."

Nói vậy hắn lập lên trán nàng một nụ hôn, nàng lập tức lùi xa hắn ba bước nói.

"Huynh vô liêm sỉ, thừa nước đục thả câu!"

Hắn cười nham hiểm bước tới chỗ nàng khẽ xát miệng vào lỗ tai nàng nói.

"Ta trước giờ không vô liêm sỉ với ai, chỉ có riêng nàng ta lại muốn vô liêm sỉ tới cùng."

Nàng bị những lời nói của hắn làm cho đỏ mặt, nàng đẩy áp a, áp ứng nói.

"Huynh... ta, ta nói cho huynh biết, huynh mà còn như thế nữa thì đừng trách ta vô tình."

"Vậy thế tử muốn làm gì ta nào?"

Hắn tỏ ra khuôn mặt kiêu khích nàng, nàng quát.

"Đợi đến tối, ta sẽ cho huynh biết tay!"

Hắn cười nhìn con đường xa xa phía trước, bỗng hắn bước tới chỗ nàng nắm lấy tay nàng nói.

"Đã tới nơi rồi, có gì để lác nói đi."

Nàng lúc này mới để ý trước mắt nàng tầm một trăm bước nữa là một cánh cửa làm bằng gỗ cực to, trên cánh cửa có tám biển lớn khắc to ba chữ.

"Thần Ảnh Quân."

- ----Hết chương 20-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Thần Ảnh Quân

Phía trước cửa doanh trại có khoảng 10 tướng sĩ mặc quân phục đứng sang hai bên để canh gác, phía trên cửa doanh trại còn có một cái chòi gác bằng gỗ phía trên có hai ba tướng đang trực trên đó, một trong số bọn họ nhìn về phía trước doanh trại thấy được hai bóng người đang bước về phía doanh trại lập tức run một hồi chuông thông báo cho mọi người đề phòng, đám người trước cửa nghe thấy tiếng chuông lập tức xếp thành một hàng ngang chắn trước cửa, tên lính trên chòi vẫn đang theo dõi nhất cử nhất động của hai vị khách lạ mặt kia, tên đó nhìn thấy Lục Phong lập tức run chuông thêm một lần nữa nhưng lần này có đến 3 hồi chuông tức là thông báo Chiến vương gia đến, bọn họ những người đang ở trong doanh trại nghe được thông báo này, tất cả trên dưới đều mặc trên người quân phục, đứng trước doanh trại một cách ngay ngắn và chỉnh chu nhất có thể, từ trong chiếc lều lớn nhất một nam nhân cũng mặc quân phục nhưng áo giáp của y lại màu bạch kim* khác xa so với những binh sĩ khác, người đó nghe thấy hồi chuông kia lập tức chạy ra trước cổng, nhìn thấy hình bóng cao ráo kia biết ngay người đó chính là chủ soái Lục Phong, hắn nhanh chân chạy đến chỗ của Lục Phong và nàng, quỳ một chân xuống đối với Lục Phong vạn lần cung kính nói.

"Thần tham kiến vương gia, vương gia gần một ngày qua người đã đi đâu? Tại sao thân thể lại quần nhiều vết cứu thương quanh người như vậy, là kẻ nào dám ám sát người?"

Lục Phong nghe y hỏi thế, có phần hơi bức mình lạnh lùng nói.

"Người là thuộc hạ của ta? Hay là đại ca của ta vậy?"

Tên tướng sĩ kia nghe hắn nói thế kinh sợ lập tức cúi đầu xuống nói.

"Vương gia thứ lỗi, thuộc hạ lầm lời."

Y dừng lại một chút sau đó nói tiếp.

"Nhưng vương gia vết thương của người không sao chứ?"

Lục Phong không thèm nói chuyện với người tướng sĩ đó nữa, quay mặt lại nhìn vị cô nương nhỏ nhắn đằng sau lưng mình thân thể nàng dựa vào gốc cây ven đường nói.

"Nàng không vào trong à?"

Nàng lấy nàng đang đứng một chỗ hóng chuyện lại bị hắn nhắc đến, bực mình bước tới chỗ hắn nói.

"Còn đợi huynh nhắc."

Nói xong uy dừng mà trực tiếp đi vào doanh trại. Đám binh sĩ chặn trước cửa không dám ngăn chặn nàng, bởi nàng đã đi chung với Lục Phong còn đối với hắn không hề kiên đề, những binh sĩ kia nhìn thấy nàng bước vào đều không khỏi bất ngờ bởi từ khi hắn tiếp nhận doanh trại này tới giờ, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy hắn trực tiếp đi tới doanh cùng với một nữ nhân, tuy nói nàng còn nhỏ tuổi nhưng bọn họ vẫn là kinh ngạc, còn Lục Phong thì nhìn bộ mặt khó chịu của nàng mà cười, cả bọn nhìn thấy hắn cười mà lạnh cả sống lưng, từ trước tới giờ Lục Phong rất ít khi cười, mà mỗi lần hắn cười chắc chắn sẽ có một kẻ thù của hắn chết, không thể ngờ hắn hôm nay lại vì nàng mà cười, Lục Phong bước vào doanh trại, đám binh sĩ nhìn thấy hắn bước lập tức đứng ngay ngắn lại, đồng loạt hô to.

"Tham kiến vương gia!!!"

Nàng đang đi vào doanh trại, bị tiếng hô vang kia làm giật cả mình, hắn gạt đầu sau đó dưới đất bỗng xuất hiện hai miếng băng, rồi hắn trực tiếp thả hai quả cầu khí bực đang bay lơ lửng xuống, nhìn tên binh sĩ lúc này nói.

"Hắc Tam*, người sai người cắt thịt chia cho tất cả binh sĩ đi."

Nói xong hắn đi tới chỗ nàng, Hắc Tam lúc này mới sai người gọi đầu bếp lên, cắt thịt và chia cho tất cả tướng sĩ, lúc này bầu trời cũng đã gần hoàng hôn, nàng thì đang ở trong lầu tiếp khách của doanh trại, hắn bước vào trong thì thấy nàng đang ngồi trên chiếc ghế dựa lưng mà nhắm mắt, nàng cảm nhận được tiếng bước chân lập tức mở mắt nhìn hắn nói.

"Ta cứ tưởng doanh trại thì sẽ lớn lắm, hóa ra chỉ tầm nhiên đây người."

Hắn cười bước tới chiếc ghế bên cạnh nàng mà ngồi, thuận tay cầm bình trà trên bàn rót một chung trà vừa uống vừa nói.

"Quân số của Thần Ảnh quân ta, lúc nào cũng là 1000 chuẩn, không bao giờ dư một binh một tốt, nàng thấy ít cũng phải."

Nàng nghe hắn nói thế hơi thắc mắc hỏi.

"Tại sao cứ phải là một ngàn?"

Hắn đứng dậy nhìn bản đồ nói.

"Trong quân trại của ta, lúc nào cũng có sẵn 100 Ngự Hòa sư, 100 Ngự Thủy sư, 100 Ngự Lô sư, 50 Ngự Thổ, 50 Ngự Phong, 50 Ngự Mộc, 50 Ngự Kim, 100 ám vệ lúc nào cũng theo dõi tình hình, và 380 Cường Giả sư các loại, 10 Dược Sĩ sư và 10 đầu bếp lúc nào cũng túc trực ngày đêm. Tính lại vừa đúng một ngàn người không hơn không kém."

- - - - -

Chú Thích: Hắc Tam*= Dưới trướng của Lục Phong- Chiến vương gia có mười thủ hạ thân cận nhất, họ trực tiếp nhận nhiệm vụ từ Lục Phong và đi làm hoặc chuyển giao cho một nhóm nhỏ khác nữa, những người này đều là nam nhân từ 20-30 tuổi được Lục Phong dạy dỗ nghiêm khắc, họ từ bỏ tên họ thật của mình, lấy tên bắt đầu bằng chữ Hắc dựa thêm vị trí của mình trong nhóm, Ví dụ: Hắc Đại, Hắc Nhị, Hắc tam.

Quân phục màu bạch kim*= Thời xưa đánh trận rất khó để phân biệt cấp bậc trên dưới vì thế để dễ dàng cho việc phân biệt các tướng sĩ sẽ mặc quân phục khác nhau tùy theo cấp bậc của họ, dưới đây là màu sắc quân phục mà tướng sĩ mặc trong từng cấp bậc.

Vàng= Thống lĩnh, chủ soái.

Bạch kim= phó thống lĩnh, phó soái.

Đồng= binh sĩ bình thường.

Ngoài ra để dễ phân biệt ai là Ngự Thuật sư hệ gì, đầu là Ngự Thuật sư và Cường giả sư thì những binh sĩ còn mặc áo lót bên trong giáp khác màu để dễ phân biệt. Còn riêng những Cường giả sư sẽ mặc cùng những chiếc áo lót màu trắng, và đeo bên hông lệnh bài của mình.

Hỏa= đỏ, Lôi= tím, Kim= vàng đậm, Mộc= xanh lá, Thủy= xanh nước biển, Phong= Xám nhạt, Thổ= đà đậm

- ----Hết Chương 21-

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nha đầu, người có dám chắc chữa được không?

Nàng nghe hắn nói hết sức ngạc nhiên, không thể ngờ trong quân trại của hắn lại có một sự sắp xếp hoàn mỹ đến thế, nàng cũng là không thắc mắc gì nữa, bỗng một tiếng nổ lớn vang lên.

"Đừng...!!!"

Nàng và hắn đều giật mình, hắn đứng dậy đi ra trước cửa lều, bỗng một binh sĩ chạy tới chỗ hắn nói.

"Vương gia, lò rèn bị nổ, các vị Ngự Hỏa sư bị thương nặng ạ."

Nàng lúc này cũng đi ra trước cửa lều, nghe hết được mọi chuyện, hắn lập tức chạy đến chỗ hiện trường nàng cũng đi theo, khi tới nơi trước mặt hắn là một lò gạch bị vỡ, than lửa bị văng tung tóe khắp nơi, giữa sân là một đám Dược Sĩ sư đang loay hoay tìm cách chữa trị cho hai người bị thương, thấy hắn tới một Dược Sĩ sư từ trong đám người đó đi ra nói.

"Khởi bẩm vương gia, có tổng cộng bốn người bị thương, bên cạnh đó có hai Ngự Hỏa sư là bị thương nặng nhất ạ, có một người bị bỏng nặng ở chân, e rằng..."

Hắn nghe vị Dược Sĩ sư kia nói áp úng làm bức mình, lạnh nhạt nói.

"E rằng làm sao?"

Vị Dược Sĩ sư kia bị hắn làm cho sợ hãi, nói.

"E rằng khi lành vết thương, cũng không thể đi lại bình thường ạ."

Hắn nghe vậy, bỏ mặc tên Dược Sĩ sư kia, trực tiếp bước tới chỗ những Dược Sĩ sư đang chữa trị, nắm lấy vai ông lão già nhất ở đó, ông lão này đầu tóc đã bạc phơ tầm trên 70 tuổi rồi, là người có kinh nghiệm chữa trị lâu nhất ở đây, hắn nghiêm mặt hỏi lão.

"Lão đầu tử, lần này ông có chắc chữa được không?"

Lão đầu đó bị hắn làm phiền, quay đầu nói.

"Vương gia à, ngài không thấy ta đang bận à, bốn người bị thương lận đó, ta là người có kinh nghiệm nhất đương nhiên cũng phải bận nhất, có gì thì ngài hỏi tui nhóc kia đi."

Ông lão vừa nói vừa chỉ về phía đám Dược Sĩ sư trẻ kia nói, hắn tức mình hỏi lại một lần nữa.

"Thật sự không thể đi lại sao?"

Lão đầu tử bị hắn làm phiền, quay lưng lại nói to với hắn.

"Lục La đã bị bỏng nặng ở đầu gối, không chỉ tổn thương đến da thịt mà còn tổn thương đến kinh mạch, ta cho dù chữa khỏi cũng không thể đi lại bình thường được nữa, đó là còn chữa kể vết thương của y có thể lành được hay không đây, tên Phó Nhậm kia thì dễ hơn rồi, cùng lắm là mang mấy vết sẹo cả đời thôi."

Nàng lúc này chen vào chỗ của các Dược Sĩ sư kiểm tra vết thương của vị Ngự Hỏa sư Lục La kia, thấy nàng một vị Dược Sĩ sư lên tiếng.

"Con cái nhà ai, sao lại không trong non, mà thả long nhong ở đây vậy?"

Lúc này mọi người mới chú ý tới nàng, Lục Phong cũng thế, hắn lên tiếng.

"Uyển Ca, nàng làm gì thế?"

Nàng bị mọi người phát giác không cho lại gần những người bị thương nửa bước, nàng tức giận bước tới chỗ Lục Phong nói.

"Ta có thể chữa cho hần, nếu như chữa trị theo cách của ta hần có thể không bị tàn phế."

Nghe nàng nói vậy, Lục Phong vô cùng ngạc nhiên hỏi.

"Có thể sao? Nàng có thể chữa được cho hần khỏi bị tàn phế?"

Nàng gật đầu, gương mặt chắc như đinh đóng cột, hần trước đây đã là từng là bệnh nhân của nàng, chính hần biết rõ y thuật của nàng cao thâm như thế nào, hần tin nàng có thể làm được, cho nên thay nàng lên tiếng.

"Tất cả dừng lại hần cho ta."

Lão đầu tử lúc này nghe thấy hần nói như thế đang chữa trị thì quay đầu lại, những Dược Sĩ sư kia cũng quay đầu lại, lão đầu tử lên tiếng.

"Vương gia không phải ta đã nói rồi sao, ngài không có làm được thì..."

Lão tử kia đang nói thì bị hần nhảy vào mồm, giọng nói to rõ lạnh như băng của hần cắt ngang giọng nói già yếu của lão tử kia.

"Lão đầu tử, bộ ông quên rằng ở đây ai là chủ rồi sao?"

Nghe hần nói thế tất cả mọi người đều lặng câm, không dám lên tiếng nữa câu, hần nhìn nàng nói to, như muốn cho những người ở đây nghe thấy.

"Tất cả nghe kỹ đây, bắt đầu từ bây giờ mọi chuyện chữa trị đều do nàng ấy chỉ đạo, lão đầu tử ông cũng phải nghe theo!"

Lời nói của hần phát ra, tất cả mọi người đều nhìn nàng, mọi người bắt đầu xì xào bàn tán to nhỏ.

"Nha đầu nhỏ tuổi đó là ai? Mà vương gia lại coi trọng nó như vậy."

"Cho dù nó là ai đi chăng nữa thì nó cũng chỉ là một đứa trẻ làm sao có thể giỏi bằng Bàng lão được kia chứ."

"Ta nghe nói nó là người mà vương gia dẫn đến trưa nay thì phải."

"Chỉ là một nha đầu mới đến, ai sẽ nghe là lời nó chứ."

.....

Tiếng xì xào bàn tán vang lên không dứt, lúc này Bàng lão mới lên tiếng.

"Mọi người dừng ồn nữa, để ta hỏi nha đầu này cho kỹ càng."

Nghe Bàng lão nói thế, mọi người không bàn tán nữa, chăm chú lắng nghe Bàng Lão nói chuyện với nàng, Bàng Lão cúi đầu thấp xuống nhìn nàng hỏi.

"Nha đầu ngươi là Dược Sĩ sư sao?"

Nghe ông ấy hỏi thế nàng cười nhẹ trả lời.

"Ta chính là Dược Sĩ sư, là trung phẩm Dược Sĩ sư đó thì sao?"

Tất cả mọi người và cả Bàng Lão nghe nàng nói vậy mà không thể tin được nhìn Lục Phong, hần gật đầu một cái thì mọi người mới tin. Bàng Lão lại hỏi nàng.

"Tiểu nha đầu ngươi biết chữa bệnh sao?"

Nàng lại nhẹ nhàng trả lời.

"Đúng ta biết chữa bệnh, thì sao?"

Bàng Lão lại không tin nhìn hần, hần chỉ những vết băng bó trên cơ thể mình nói.

"Quả thật là như vậy, ta đã từng được nàng ấy cứu chữa, không thể sai được."

Đám Dược Sĩ sư kia mặc chữ O mồm chữ A nhìn nàng, nhìn nàng chỉ mới khoảng 10-12 tuổi làm quái nào mà có thể biết chữa bệnh, khác với Cường Giả sư và Ngự Thuật sư là sinh ra đã có, Dược Sĩ sư phải trải qua các lớp đào tạo mới có thể có được danh hiệu Dược Sĩ sư, làm quái nào một nha đầu lại biết chữa bệnh cứu người, làm Dược Sĩ sư trung phẩm được. Bàng Lão nhìn nàng nói.

"Vậy nha đầu, người có dám chắc có thể chữa được cho tên Lục La đó không?"

Nàng chỉ chờ có thời khắc này, nàng nhếch miệng cười lời nói chắc như đinh đóng cột.

"Ta chắn chắc có thể cứu khỏi tàn phế, nhưng ta cần một số vật dụng y tế, như dao phẫu thuật và kéo, các người có hay không?"

- -----Hết Chương 22-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Thời gian gấp rút

Bàng Lão và Lục Phong nghe nàng nói thế mà bốn mắt nhìn nhau, Bàng Lão vuốt vuốt râu từ trong túi càn khôn* của mình lấy trong một chiếc hộp bằng thiết, đưa cho nàng Bàng Lão nói.

"Vị tiểu đạo hữu này nói, có phải chính là những thứ này?"

Nàng tò mò tay cầm chiếc hộp thiết đó mở ra, bên trong đó là một số dụng cụ y tế mà nàng đang cần ngay chính lúc này, 3 dao phẫu thuật nhỏ, 3 dao phẫu thuật lớn, 2 kềm phẫu thuật, 3 kéo phẫu thuật, 2 cây kim tiêm loại trung, và 2 cây kim tiêm loại nhỏ, còn có cả chỉ và kim dùng để khâu vết thương nữa, còn có cả một chiếc hộp nhỏ bên trong có khoảng 10-20 cây kim truyền dịch và ống truyền, nàng cảm những thứ này mà không thể tin vào mắt của mình, đối với nàng những thứ này còn quý hơn cả bảo vật, có một không hai, nàng lau nước bọt ngược mắt nhìn Bàng Lão.

"Làm sao, làm sao ông có được những thứ này?"

Bàng Lão vuốt râu nói.

"30 năm trước, khi sư phụ ta mất đi, có để lại cho ta hộp đồ này, dặn dò rằng để lại cho hậu thế, người nào dùng được thì chính là người kế nhiệm danh hiệu thiên hạ đệ nhất thân y của người, ta từ đó lâu lâu cũng lấy ra dùng, nhưng thử đi thử lại vẫn không có cách nào sử dụng được, chẳng lẽ tiểu đạo hữu biết cách sử dụng nó sao?"

Nàng cảm những món đồ này, nghe Bàng Lão nói thế cũng bán tín bán nghi, người làm ra được những thứ này chỉ có thể là tiên bối đã xuyên không trước cả mình, nên nàng cũng không hỏi gì thêm trực tiếp nói.

"Ta có biết sử dụng nó hay không, lát nữa ông xem là tự khắc biết rõ, muốn lão tiên sư đã nói như vậy, vậy chắc ta chính là thiên hạ đệ nhất thân y đời tiếp theo rồi."

Nói xong nàng bước đến chỗ của Ngự Hòa sư kia, bắt mạch cho y sau đó nhìn đám Dược Sĩ sư kia mà ra lệnh cho bọn họ, giống như lúc nàng ra lệnh cho đám y tá khi còn ở thế kỷ 21.

"Các người còn đứng đó làm gì, có 10 Dược Sĩ sư đứng không, vậy thì chia ra 2 nhóm mỗi nhóm năm người, nhóm thứ nhất chữa trị cho hai người bị bông nhẹ kia đi, còn nhóm thứ hai thì chữa trị cho tên Phó Nhậm kia, Bàng Lão ông theo nhóm thứ 2, còn tên Lục La này ta sẽ chữa trị cho hắn, còn không mau đi."

Bọn họ nghe nàng nói thế lập tức ai về việc nấy, đem những người bị thương vào trong lều, để họ lên giường gỗ và bắt đầu trị thương, Lục Phong nghe nàng quát đám Dược Sĩ sư mà khẽ cười, điều bộ này có giống một nha đầu 10 tuổi không, hắn cũng là vì hiếu kỳ cho nên cũng là đi theo quan sát, hắn muốn xem thử nàng làm thế nào có thể chữa trị được cho tên Lục La đó, việc mà đám Dược Sĩ sư tài giỏi nhất của hắn cũng phải bó tay.

Nàng dùng kéo cắt phần y phục chỗ vết thương bỏ đi, sau đó bắt đầu gây mê cho nạn nhân, nhưng lúc này nàng mới phát hiện trời đã bắt đầu tối, nàng hết sức lo lắng (Hôm nay là mùng 8, mình không thể nói chuyện được với Nguyệt, phải làm sao đây) Nàng lo lắng hết sức, cố gắng tập trung vào vết thương, nàng lấy kéo cắt vải thành khâu trang rồi phân phát cho đám Dược Sĩ sư và Lục Phong mỗi người một cái, bởi vì khi trị bông quan trọng nhất là tránh cho vết thương nhiễm trùng, nàng cảm thấy sắc trời đã chuyển tối nhìn Lục Phong nói.

"Huynh có thể gọi thêm Ngự Hòa sư vào đây để thấp sáng cho căn phòng không, trời đã bắt đầu chuyển tối rất khó để làm việc."

Hắn hiểu những gì nàng nói, lập tức gọi thêm 10 vị Ngự Hòa sư vào trong, làm nhiệm vụ thấp đèn, mỗi người mới vào kia cũng được nàng đưa cho một chiếc khâu trang, sau đó nàng trở lại với bệnh nhân của mình, kiểm tra y đã thật sự hôn mê hay chưa, sau khi kiểm tra bệnh nhân đã thật sự hôn mê nàng nói lớn.

"Từ giây phút này là thời khắc hết sức quan trọng, không ai được to tiếng hay hắc hoi, đánh rần ở đây, nếu như vi phạm xử theo quân pháp."

Nói xong nàng cầm lấy chiếc dao mổ nhỏ bắt đầu phẫu thuật, Lục Phong bước đến chỗ nàng tạo ra lửa trong lòng bàn tay thấp sáng cho nàng, nàng hết sức lo lắng về thời gian, tay trái run run mắt nàng như muốn nhắm lại, nàng cố gắng lấy lại bình tĩnh bắt đầu nạo phần da đã bị cháy đen của bệnh nhân ra,

Lục Phong nhìn thấy mà khê cau mày, đám Dược Sĩ kia cũng là im lặng hoàn toàn, họ tranh thủ làm xong việc của mình, sau đó lặng lẽ bu đông đến chỗ nàng đang phẫu thuật mà xem.

Chú Thích: Túi càn khôn*= Là một chiếc túi nhỏ to bàn tay, nhưng lại có thể chứa được rất nhiều đồ vật, những vương tôn quý tộc hoặc cao nhân đạo sĩ thường có một chiếc túi như vậy để tiện mang theo đồ đạc, y phục, ngân lượng.... mỗi một chiếc túi có một độ rộng lớn khác nhau, tùy vào độ chịu chơi của chủ sử hữu.

Các bạn có thắc mắc tại sao truyện nào của tác giả, các vị nữ chính đều thông thạo y thuật hết không?

Câu trả lời là: Tác giả có ước mơ sẽ trở thành một bác sĩ.

- -----Hết Chương 23-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Phẫu thuật thành công

Bầu trời dần dần chuyển tối, Uyển Ca cảm thấy cơ thể đã bắt đầu mềm nhũn, mắt nàng bắt đầu mờ dần, trong cơ thể nàng, Nguyệt lo lắng hỏi.

"Tĩnh, ngươi không sao chứ, còn chịu nổi nữa không?"

Nàng thầm nói với Nguyệt, giọng nói mang đầy vẻ mệt mỏi.

"Ta không sao, ta nhất định sẽ cố làm cho xong."

Nguyệt lên tiếng.

"Tĩnh, để ta làm đi, ngươi có thể chỉ cho ta mà."

"Không, ca này rất khó, cần phải hết sức kỹ lưỡng, bằng không nạn nhân sẽ có thể mang tật suốt đời."

Nguyệt lúc này chịu không nổi nữa, nói.

"Tĩnh, ngươi có cần vì thương tật của một người mà làm khổ bản thân vậy không, ta biết ngươi muốn chứng minh y thuật của mình trước mặt bọn chúng, nhưng ngươi đâu cần phải làm khó bản thân mình như thế."

Nàng nghe Nguyệt nói thế, lắc đầu vừa nạo phần thịt cháy đen ấy vừa thầm nói.

"Nguyệt, ngươi nói sai rồi, ta không phải muốn chứng minh gì hết, ta là thành tâm thành ý muốn chữa trị cho bệnh nhân này, ta biết tính tình của ngươi có phần vô tâm, nhưng bắt ta vô tâm như ngươi thì ta không làm được."

"Ngươi..."

Nguyệt bị Tĩnh làm cho tức chết, Nguyệt là người vô tâm từ trước đến giờ rất ít lo cho người khác nhưng nàng lại rất lo lắng cho Tĩnh, tuy là hai bản thể khác nhau nhưng Nguyệt cũng có thể cảm nhận được Tĩnh hiện giờ đang cảm thấy mệt mỏi thế nào, Nguyệt nghi ngại một hồi trong lúc đó Tĩnh cũng đã làm xong phần nạo thịt kia, bây giờ bắt đầu nối gân mạch đây mới chính là giai đoạn khó nhất, Nguyệt lại lên tiếng.

"Tĩnh, ngươi... ngươi nói đúng, ta lần này là ta sai rồi, nhưng mà ngươi hãy nghĩ đến cho bản thân mình đi chứ, thôi thì thế này đi nhé, ngươi làm xong phần đoạn này đi, còn mọi việc sau đó cứ để cho ta, như vậy được không?"

Tĩnh đang nối lại sợi gân mạch cho bệnh nhân, nàng nghe Nguyệt nói thế gật đầu sau đó hết sức tập trung vào vết thương, chỉ cần sơ sẩy một chút thì hậu quả khó lường, đám Dược Sĩ sư, Bàng Lão, Lục Phong đứng đó nhìn nàng chữa trị mà lạnh cả xương sống, họ trước giờ không tin vào y thuật của nàng giờ đây chính mắt nhìn thấy cho nên không muốn tin cũng là không được, ánh trăng bắt đầu lên, Tĩnh cảm thấy đau đầu giữ dội, nàng cố gắng cúi đầu trăm chú cuối cùng đã nối gân mạch thành công, lúc này Nguyệt và mọi người mới bỏ được gánh nặng, nàng lúc này cũng đã cố gắng hết sức nàng ngã xuống, lại được Lục Phong một tay đỡ lấy, cũng trong lúc này hai tính cách cũng đã thay thế cho nhau bởi mặt trăng đã hoàn toàn lộ diện, đồng tử đỏ như máu hiện lên Nguyệt đứng dậy nhìn Lục Phong không nói gì, cầm lấy kim khâu bắt đầu may miệng vết thương lại, một lúc sau đã hoàn thành tất cả mọi việc kể cả việc sát trùng bên ngoài miệng vết thương, nàng lúc này mới thật sự ngã khụy, Lục Phong lại ở bên cạnh đỡ lấy nàng, nàng nhìn y lúc này mới thở ra được một hơi nhẹ nhõm nói.

"Cảm ơn huynh."

Lục Phong lắc đầu, đỡ nàng ra khỏi phòng bệnh, để mọi việc còn lại cho Bàng Lão và đám Dược Sĩ sư kia, ra khỏi phòng bệnh Lục Phong mới lên tiếng.

"Ta phải cảm ơn nàng mới phải, lần này làm khổ nàng rồi."

Nàng cười lắc đầu khẽ nói.

"Không... không phải là ta, là Tinh khổ mới đúng."

Lục Phong không nghe được kỹ những gì nàng nói, hỏi lại.

"Nàng nói gì?"

Nguyệt đang nghĩ tới Tinh, nghe Lục Phong hỏi chuyện lập tức hoàn hồn nhìn y nói.

"Không... không có gì, ta quen rồi."

Lục Phong biết nàng đang che giấu chuyện gì đó, nhưng cũng không hỏi nhiều, nhìn ánh trăng đã lên cao kia nói.

"Trời đã tối rồi, mà binh sĩ của ta có một cái tật, cứ mỗi tối đều tổ chức lửa trại nàng có muốn đi xem thử không, sẵn ăn một chút đồ ăn cho lấy sức nhé."

Nàng nghĩ ngợi một chút, gật đầu rồi cùng Lục Phong bước đến phần sân lớn của doanh trại, lúc này các binh sĩ đã đốt xong lửa trại, bọn họ ngồi thành một vòng tròn vừa ăn heo quay mà hồi trưa hân và nàng đem đến vừa hát hò ngắm trăng, có người thì lại cúi mặt vào mấy bình rượu, khoảng khắc này thật là yên bình và hạnh phúc.

- -----Hết Chương 24-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Bái Sư

Nàng nghĩ ngợi một chút, nhìn lên ánh trăng bỗng nàng thấy Lục Phong bước tới chỗ của các binh sĩ nói to.

"Mọi người, hôm nay doanh trại ta có một vị khách quý đến, mọi người có biết là ai không?"

Bọn họ nghe hân nói thế lập tức nói.

"Bẩm vương gia, là một vị tiểu thần y ạ!"

Lục Phong gật đầu bước tới chỗ nàng, nắm lấy tay nàng kéo đến giữa đám binh sĩ to giọng nói lớn giống như muốn để cho toàn bộ binh sĩ nghe được.

"Nàng ấy không những là tiểu thần y, mà còn là tiểu thê tử chưa qua cửa của bốn vương nữa, sau này các ngươi đối với vương phi tương lai, phải hết lòng hết dạ tuyệt đối trung thành có biết không?"

Một lời này của Lục Phong nói ra khiến toàn bộ binh sĩ há hốc mồm, bọn họ quả thật từng nghe nói vương gia có vị hôn thê là Tinh Liên quận chúa, nhưng bọn họ cũng biết Tinh Liên quận chúa là người rất yếu kém, bệnh tật lâu năm, có khi còn chưa gả được tới Chiến vương phủ thì đã không còn nữa rồi, họ không thể ngờ tiểu thần y tài giỏi hôm nay lại chính là Tinh Liên quận chúa yếu kém ngày nào sao. Nàng cũng bị lời nói của hân làm cho kinh ngạc, hân là đang giới thiệu nàng cho toàn bộ những người ở đây biết sao, nàng có chút xúc động nhìn hân, hân lại cười nụ cười vẫn gian xảo như thường, những binh sĩ kia lúc này mới hoàn hồn nhớ tới danh vị quận chúa của nàng, lập tức đứng hết dậy đối với nàng vạn lần cung kính hô to.

"Chúng thần tham kiến Tinh Liên quận chúa, quận chúa vạn an!!!"

Nàng gật đầu cười trừ, lúc này Bàng lão từ trong phòng bệnh đi ra nhìn nàng lão cúi đầu, nàng lập tức đỡ lấy người Bàng lão nhìn đám binh sĩ kia nói.

"Mọi người đứng lên hết đi."

Tất cả mọi người nghe nàng nói thế lập tức đứng dậy, Bàng lão cùng nàng và Lục Phong rời khỏi chỗ của các binh sĩ đang ồn ào náo nhiệt kia đi đến lầu tiếp khách của doanh trại, cả ba ngồi xuống nói chuyện, Lục Phong lên tiếng trước.

"Lão đầu tử, tài năng y thuật của nàng ấy ông cũng đã thấy rồi, ông coi như nể mặt ta nhận nàng làm đệ tử đi."

Bàng lão nghe Lục Phong nói vậy mà quay đầu nhìn nàng, nàng cũng lên tiếng.

"Bàng lão, ta cũng là muốn được ông chỉ dạy thêm, ông có thể nhận ta làm đệ tử không?"

Bàng lão chỉ cười nhẹ sau đó lắc đầu, lão vừa vuốt râu vừa nói.

"Ta không thể nhận tiểu đạo hữu được."

Lục Phong cau mày nói.

"Chẳng lẽ chỉ vì nàng ấy là Bạch lệnh Cường Giả sư?"

Bàng lão lại lắc đầu, ông từ trong túi cần khôn lấy ra chiếc hộp thiết bên trong chứa các dụng cụ y tế kia đưa ra trước mặt nàng nói.

"Bạch lệnh Cường Giả sư thì sao? Dược Sĩ sư quan trọng nhất chính là tài năng y thuật, cho dù mạnh thì sao, không cứu được người thì cũng như không, tuy vị tiểu đạo hữu này chỉ mới 10-12 tuổi nhưng y thuật lại cao minh, tài giỏi, lại biết xử lý tình huống kịp thời, tất cả đều hơn lão phu, lão phu có tư cách gì để nhận tiểu đạo hữu làm đệ tử kia chứ, có tiểu đạo hữu này Bàng Thông ta không dám xưng là thiên hạ đệ nhất thần y của Đông Tề nữa rồi."

Nàng và Lục Phong nghe Bàng lão nói vậy mà bốn mắt nhìn nhau, nàng lập tức lên tiếng.

"Tuy ta tinh thông y thuật nhưng chỉ mới là một nha đầu 10 tuổi có như thế nào cũng không bằng được người, người đừng bi quan như thế chứ."

Bàng Lão vẫn lắc đầu.

"Không, tiểu đạo hữu mới nhỏ tuổi như thế mà đã tài giỏi như vậy, quả là nhân tài hiếm có mà lại nhận ta làm sư phụ thì quả là phí cả một thiên tài, nhưng theo ta biết tính tới thời điểm hiện tại thì quả thật ở đại lục Cửu Châu này không ai có khả năng nhận tiểu đạo hữu làm đệ tử nữa rồi, Dược Sĩ sư bây giờ chỉ toàn là Trung Phẩm, những người đạt tới thượng phẩm còn sống chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, mà mười người đó thì hết 7 người y thuật cũng chỉ ngang bằng với ta, chỉ có duy nhất ba người còn lại là ở Liên Châu, chắc cũng chỉ có họ mới có khả năng dạy dỗ được cho tiểu đạo hữu đây thôi. Vì thế ta khuyên tiểu đạo hữu đừng nhận ta làm sư phụ, ta có thể chỉ dạy cho người biết cách để luyện đan, còn hai tiếng sư phụ, lão phu xin khước từ."

Nàng và Lục Phong nghe vậy cũng không thể nói thêm được gì nữa, nàng đứng dậy khỏi ghế đứng trước mặt Bàng lão nghiêm trang chấp tay thủ lễ nói.

"Nếu người đã nói như thế, vậy thì ta cũng không cưỡng cầu, ta dù thế nào đi nữa cũng muốn học thêm về đan dược từ người, người dạy ta thì chính là thầy của ta từ nên về sau ta gọi người là sư thúc vậy."

Bàng lão nghĩ ngợi một hồi rồi gật đầu nói.

"Nếu con đã nói vậy, vậy thì từ nay chứ gọi ta là sư thúc cũng được, bắt đầu từ nay ta sẽ dạy con luyện đan là như thế nào. À phải rồi theo như di huấn của sư phụ ta, ta phải tặng cho con chiếc hộp này, bên trong còn có 3 quyển luyện đan phổ do chính tay sư phụ ta để lại, năm đó khi sư phụ ta quy tiên có nói rằng: Chỉ mong người dùng nó có thể cứu người, thương người như vậy cho dù người đó không phải là người trong sư môn, ông ấy cũng không hối hận vì đã tặng nó đi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Dám vu khống cho nàng ấy, các người chán sống rồi !

Nàng và Lục Phong nghe vậy cũng không nói gì thêm, nàng cầm lấy chiếc hộp thiết rồi cảm tạ Bàng Lão, nói xong mọi chuyện Bàng Lão rời khỏi, trong lòng lúc này chỉ còn nàng và Lục Phong, Lục Phong nhìn nàng đang rất vui vì có được chiếc hộp ấy, tự trong tim hắn cũng cảm thấy hạnh phúc rất nhiều, hắn nhìn sắc trời đã tối lắm rồi cho nên đứng dậy nói.

"Trời đã tối lắm rồi, ta sẽ sai người chuẩn bị lều ngủ riêng cho nàng, nàng hôm nay vất vả nhiều rồi ngủ sớm đi."

Nàng đang chăm chú đọc quyển đan phổ nghe Lục Phong nói thế gấp đầu nói.

"Vậy thì quyết định như thế đi, thôi ta đi đây chúc huynh ngủ ngon."

Lục Phong nghe nàng chúc ngủ ngon cảm thấy hơi kỳ nhưng lại rất êm tai gật đầu, sau đó hắn tiễn nàng ra trước cửa lều, sai một binh sĩ nữ đưa nàng tới lều khách để nghỉ ngơi, nàng cùng vị nữ binh sĩ đó đi mất hắn mới trở lại với khuôn mặt lạnh như băng, giọng nói hắn vang lên.

"Có chuyện gì mới, xuống đây báo cáo với ta."

Lời nói ấy của hắn vừa vang lên lập tức có đến ba, bốn tên mặc hắc y nhảy từ trên nóc doanh trại nhảy xuống, hắn cùng bọn họ vào trong lều riêng của hắn mà nói chuyện, vào trong lều hắn ngồi trên chiếc ghế lớn được đặt ở ngay trước mặt cửa lều, ba tên hắc y nhân quỳ xuống đối với hắn vạn phần cung kính, một tên trong số chúng nói trước, ba người họ đều là ám vệ riêng của Lục Phong.

"Khỏi bẩm vương gia, sáng nay tình tức tới báo, Cảnh vương phủ đang náo loạn cả lên vì không tìm được Tĩnh Liên quận chúa suốt bảy ngày nay ạ."

Lục Phong nghe thế có chút khó hiểu hỏi.

"Mất tích hơn bảy ngày, tại sao bây giờ mới báo cáo cho ta?"

Một tên ám vệ khác lập tức nói.

"Bẩm, chuyện là mấy ngày trước Cảnh vương phủ âm thầm đi kiểm, nhưng đã hơn mấy ngày vẫn chưa tìm kiếm ra cho nên mới dán cáo thị cho người đi tìm toàn bộ kinh thành ạ."

Lục Phong gật đầu suy nghĩ một chút hỏi.

"Vậy các người đã tìm ra được kẻ nào muốn ám hại bốn vương chưa?"

Ba tên hắc y nhân nghe Lục Phong hỏi thế lặng thinh hồi lâu sau đó áp ứng nói.

"Bẩm vương gia... thứ cho chúng thuộc hạ vô năng... tới giờ vẫn chưa có tung tích gì cả ạ."

Lục Phong nghe ba người kia nói thế cũng không quá đỗi ngạc nhiên, thật ra Lục Phong cũng biết rõ là cho dù có tìm cũng chẳng tìm ra được gì, ngày đó hắn bị hơn 100 thích khách đều là tử Phong lệnh Cừu Giả sư trở lên truy sát thậm chí còn có Ngự Thuật sư ở trong đó nữa, hắn cũng biết rõ kẻ muốn giết hắn âu cũng không phải là kẻ thù tầm thường, mãnh hổ nan địch quần hồ Lục Phong hẳn cho dù có giỏi tới mức nào đi chăng nữa cũng không thể chống lại được sức mạnh của hàng trăm thuộc tính sư như thế được, nếu không phải ngày đó gặp được nàng có lẽ hắn đã chết rồi, Lục Phong nghĩ thế cũng là không nói gì thêm nữa, đứng dậy phủ tay áo một cái, ý chỉ cho bọn họ lui ra ngoài, ba người bọn họ đứng dậy một tên lại nói.

"Vậy vương gia, chuyện của Tĩnh Liên quận chúa thì sao ạ?"

Lục Phong nghe tên hắc y nhân hỏi thế quay người lại nói.

"Không cần lo, nàng ấy hiện đang ở cùng với bốn vương, nhưng chuyện này tạm thời không được truyền ra ngoài, nàng ấy sẽ ở lại đây ít ngày nữa."

Nghe Lục Phong nói một tên trong số chúng lên tiếng.

"Nhưng vương gia, hiện giờ cả kinh thành đang đồn ầm lên nói quận chúa... quận chúa..."

Lục Phong ghét nhất cái kiểu nói chuyện áp ứng như thế, cau mày bước đến chỗ của tên ám vệ gần hỏi.

"Bọn chúng đồn như thế nào, NÓI!"

Tên ám vệ kia nghe Lục Phong gần hỏi mà lạnh người, cúi đầu xuống không dám nhìn trực tiếp hắn, y lắp bắp.

"Bẩm... họ đồn rằng... quận chúa... bị bắt cóc... có người còn độc miệng hơn nói quận chúa bỏ nhà theo trai, còn có kẻ nói quận chúa mất danh tiết rồi ạ."

Lời này nói ra Lục Phong nghe được tức giận đến nổi đập tay xuống bàn trà, đám ám vệ lau mồ hôi hột, bọn họ đi theo Lục Phong đã nhiều năm cũng chưa từng nhìn thấy hắn lại vì một ai mà tức giận như thế, Lục Phong mang trong người sự tức giận, quá lớn.

"Cho người truyền tin ra ngoài, quận chúa cùng ta đi du ngoạn Tây Hồ mới trở về, ba ngày nữa ta cùng nàng ấy sẽ đến Cảnh Vương phủ yết kiến Cảnh vương."

Đám ám vệ nhận lệnh xong lập tức tháo lui khỏi đó, Lục Phong lúc này vẫn còn tức giận tự lẩm bẩm.

"Dám vu khống cho vương phi của bốn vương, các người chán sống rồi!"

- -----Hết Chương 26-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26-2: Sơ lược bản đồ nhân vật trong truyện

Lục Trấn (50 tuổi) Vua của Đông Tề.

↓↓↓

Triết Nhân hoàng thái hậu(69) - mẹ đẻ của Lục Trấn - di mẫu của Thanh Trọng.

↓↓↓

Lý Hoàng Hậu (46)→ Đại Hoàng tử-Lục Ngôn(20) → Tam công chúa - Lục Miên(14)

↓↓↓

Diệp Hách quý phi (34) → Tam hoàng tử-Lục Phong (17)→ Phụ thân là Diệp Hách Tư Mã-vương của vùng Tây Nam ở Đông Tề(62).

↓↓↓

Dương Phi (40)→ Nhị hoàng tử-Lục Tôn (19) → Đại công chúa - Lục Yên Chi(17).

↓↓↓

Tần phi(43) → Tứ hoàng tử- Lục Bảo(16) sinh đôi với Ngũ Hoàng tử- Lục Nghiêm(16).

↓↓↓

Tề Phi (36)→ Lục hoàng tử-Lục Sách (15)→ Nhị công chúa - Lục Triết(15).

↓↓↓

Còn có thất hoàng tử- Lục An(14), bát hoàng tử- Lục Từ(14), Thập hoàng tử- Lục Nhân(13), tứ công chúa- Lục Dao(14), ngũ công chúa- Lục Hiên(13), mẫu phi của họ đa số là chết hoặc đã bị tống vào lăng cung, gia phả nhà ngoại cũng không có gì đáng nói. Những phi tần khác cũng không có gì đáng kể.

Thanh Trọng (40) Cảnh vương của Đông Tề, mẫu thân của ông là muội muội ruột của thái hậu

↓↓↓

Phụng Thư Anh -An Nhân công chúa (đã chết thọ 37) → Thanh Uyển Ca(10)- Tĩnh Liên quận chúa → Phụ thân là vua của Bắc Tề quốc(70).

↓↓↓

Dư thị (35) → Thanh Uyển Ngọc (13)→ Thanh Tân(15)

↓↓↓

Ngụy Thị (39)→ Thanh Uyển Tâm(10) → Thanh Tiến(16).

Đây là sơ đồ các nhân vật chính đã và sẽ xuất hiện trong thời gian tới, cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình. nha

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tiền bối xuyên không

Bên trong túp lều của mình, Uyển Ca vẫn chưa ngủ nàng đang chăm chú xem quyển đan phổ mà sư phụ Bàng lão để lại kia, nàng đang xem thì lỡ tay làm rơi quyển sách xuống đất, nàng cúi người xuống nhặt nó lên thì phát hiện ở trang cuối của quyển sách này có một trang rất khác so với các trang còn lại, bởi trang sách này viết tiếng anh, nàng lúc này mới thật sự xác nhận chủ nhân cũ của cuốn sách này chắc chắn là một người xuyên không tới đây trước nàng, trang sách được ghi bằng tiếng anh ấy viết như sau.

"Ta là Lưu Nhậm, vốn là giảng viên y khoa của một trường đại học y khoa ở Trùng Khánh, một ngày nọ ta xuyên không tới đây thế giới song song này, ta mất nửa tháng mới biết nơi đây không phải là trái đất của ta, khác với những người xuyên không mà ta đã từng đọc trong tiểu thuyết, ta xuyên không cả thân thể lẫn linh hồn, khi ta biết ta không thể quay về nhà của mình nữa ta đành phải ở lại đây, làm một Dược Sĩ sư, ta bái sư học nghề khắp nơi, học cách luyện đan chế dược, nhờ vào kiến thức y khoa có sẵn của mình ta nhanh chóng nổi tiếng, trở thành một Dược Sĩ sư có tiếng được mọi người biết đến, ta làm ra bộ dụng cụ y tế để phẫu thuật trị thương, cứ như thể thấm thoát đã 50 năm trôi qua, ta với y thuật của mình đã trở thành thiên hạ đệ nhất thân y, tiếc là những đệ tử của ta lại không đứa nào có thể học được y học phẫu thuật của ta, đầu ta đã hết lòng dạy dỗ, ta truyền lại hộp đồ này cho đệ tử giỏi nhất của ta là Bàng Thống, hy vọng có một ngày y có thể sử dụng được nó hoặc ít nhất là truyền nó cho người có thể sử dụng được, không biết

có phải hoang tưởng hay không nhưng những ngày cuối đời ta cảm nhận được một ngày không xa, sẽ có người giống như ta xuyên không tới thế giới này, để rồi người đó sẽ cầm hộp đồ y khoa này để hành y cứu người, nếu người có thể đọc được những câu chữ này của ta thì ắt hẳn sẽ như ta cũng là từ trái đất xuyên đến, ta không mong điều gì chỉ mong người có thể tiếp tục dùng hộp đồ này, dùng y thuật này của ta để hành y cứu người, như vậy lão phu tuy chết ở nơi đất khách quê người này cũng không cảm thấy hối tiếc."

Nàng mắt nửa canh giờ để dịch được đoạn thư này, sau khi đọc xong cảm thấy những gì mình nghĩ đều đúng, hóa ra ông ấy thật sự xuyên không, nàng lúc này mới để ý tới bầu trời đã về khuya nàng mệt mỏi mà bỏ quyển sách xuống trèo lên giường mà nghỉ ngơi.

- -----

Trời mờ mờ sáng nàng nghe thấy được tiếng các binh sĩ đang luyện tập, nàng tỉnh giấc mặc y phục vào, búi tóc lên, đầu đeo trâm vàng sau đó theo lệ thường nhắm mắt lại nói chuyện với nhân cách kia.

"Tĩnh, ngươi cảm thấy ổn hơn rồi chứ?"

Giọng nói bên trong cơ thể nàng phát ra.

"Ừ ta đã cảm thấy ổn hơn rất nhiều, ta cũng xin lỗi ngươi vì những gì ta đã nói hôm qua."

Nàng lắc đầu.

"Không sao, tính tình của ta bao nhiêu năm vẫn là như thế, tự ta biết ta chính là ích kỷ, nhỏ nhen, ngươi không cần phải xin lỗi ta, à phải rồi hôm qua Bảng lão có đưa hộp dụng cụ y tế cho ta, bên trong còn có hai quyển đan phổ, bên trong quyển đan phổ còn có một trang toàn chữ tiếng anh, ta dịch được môm na là sự phụ của Bảng lão cũng giống như ta và ngươi cũng xuyên không đến thế giới này, ông ấy hy vọng người có thể dùng hộp y tế ấy để hành y cứu người."

Tĩnh ngạc nhiên khi nghe Nguyệt nói đến chi tiết ấy, cười nhẹ.

"Vậy xem ra lão đầu từ ấy nhờ đúng người rồi đấy."

Nguyệt biết Tĩnh cũng như lão đầu từ ấy nguyện vọng là hành y cứu người để bù đắp lại kiếp trước của nàng, Nguyệt gật đầu hai tính cách đối cho nhau, nàng mở mắt ra đôi đồng tử màu xám lại xuất hiện, nàng bước ra khỏi cửa lều nhìn thấy các binh sĩ đang luyện tập buổi sáng, họ thấy nàng lập tức hành lễ nàng lắc đầu nói.

"Miễn đi, mọi người cứ tiếp tục luyện tập đi, không cần để ý đến ta."

Nói xong nàng đi đến lều y, đám Dược Sĩ sư nhìn thấy nàng như nhìn thế quý nhân, lập tức cúi đầu hành lễ.

"Chúng thần tham kiến quận chúa, quận chúa vạn an."

Nàng gật đầu cười trừ với bọn họ, nàng bước đến chỗ của Lục La, xem tình hình y như thế nào rồi, nhìn thấy các vết thương không có dấu hiệu nhiễm trùng nàng thở dài nhẹ nhõm, nàng đang căn dặn các Dược Sĩ sư nhớ chú ý đến dấu hiệu nhiễm trùng của nạn nhân thì Bảng lão cũng vừa mới tới lều y, thấy nàng Bảng lão lên tiếng.

"Hôm nay lão phu có việc, mọi chuyện trong này giao lại cho các ngươi, quận chúa đi theo lão phu."

- -----Hết Chương 27-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Luyện Đan Thuật

Nói xong Uyển Ca cùng Bảng lão đi tới một túp lều riêng biệt, xung quanh lều trống trải không một bóng người, nàng và Bảng lão bước vào lều, vào bên trong nàng đã ngửi được mùi đan dược nồng nặc bay khắp phòng nhờ thế nàng biết được đây là lều luyện chế đan dược riêng của Bảng lão, trước mặt nàng là một tủ thuốc to và cao, chiều cao phải 2 mét, rộng cũng 2 mét trong tủ có vô số ngăn kéo nhỏ dùng để chứa và phân chia các loại thảo dược với nhau, dưới tủ thuốc là một cái bàn trên cái bàn cũng có rất nhiều lọ đan dược và thuốc quý hiếm còn có một cái luyện đan đỉnh lớn màu đồng quanh thân chiếc đỉnh đã bị cháy đen do luyện đan nhiều mà nên, Bảng lão bước tới mở tủ thuốc ra lấy bên trong đó ra một ít thảo dược đưa cho nàng rồi hỏi.

"Đây là loại thảo dược gì?"

Nàng nhìn loại thảo dược này mùi rất nồng, lại có chút gì đó khó ngửi nhưng nàng cũng đoán ra dược đó là gì.

"Là Thử Thạch Liên."

Bà lão gật đầu cầm Thử Thạch Liên bỏ vào trong đan đỉnh nói tiếp.

"Thử Thạch Liên này là loại thảo dược cực kỳ quan trọng, dù cho có luyện bất kỳ loại đan dược nào cũng nhất định phải bỏ nó vào, bởi vì nó có khả năng cô đặc lại đan dược, lại còn có một vị ngọt giúp bệnh nhân dễ dàng dùng đan hơn rất nhiều, trong trường hợp không có Thử Thạch Liên thì phải làm sao?"

Bà lão không nói nữa quay mặt nhìn nàng, nàng bước đến chỗ tủ thuốc mở ngăn kéo lấy ra một loại thảo dược khác đưa cho Bà lão.

"Trong trường hợp không có Thử Thạch Liên, ta có thể dùng Mê Cẩm Thảo đây là loại thảo dược có tác dụng tương tự như Thử Thạch Liên, tuy nhiên tác dụng trong 100g Mê Cẩm Thảo lại mạnh hơn 3 phần so với 100g Thử Thạch Liên cho nên khi dùng Mê Cẩm Thảo này thay cho Thử Thạch Liên thì nên dùng 70g là đủ rồi."

Bà lão gật đầu, ông rất hài lòng với những kiến thức đã có từ trước của nàng, ông quay người mở tủ lấy ra năm loại thảo dược rồi bỏ từng thứ vào trong luyện đan đỉnh, rồi ông đẩy nắp lại nói.

"Tốt lắm, giờ thì con hãy tới đây ngửi thử, 5 loại thảo dược mà ta vừa bỏ vào là gì?"

Nàng nghe lời ông bước tới chỗ luyện đan đỉnh ngửi một hồi, mùi đan dược trong đan đỉnh quá nồng khiến nàng phải mất một hồi lâu mới ngửi ra mùi dược, nàng ngửi ngửi một hồi rồi nói.

"Bên trong ngoài có Thử Thạch Liên mà người đã bỏ vào trước kia còn có Tam Đế thảo, Tụ Linh Hoa, Quyên Lê, Ma trúc và hai miếng táo đỏ."

Bà lão nghe nàng nói thế hết sức ngạc nhiên ông mở nắp đan đỉnh ra và quả thật nguyên liệu bên trong giống hệt như những gì mà nàng vừa nói.

"Luyện đan quan trọng là ngửi được mùi đan dược, để biết đan đã đủ sức lửa hay chưa, quá lửa hay lửa vừa, con có một chiếc mũi rất nhanh nhạy đấy, tốt lắm con quả thật là thiên tài hiếm có, thảo dược con đã biết, phân biệt mùi vị con cũng đã biết vậy thì chúng ta sẽ trực tiếp chuyển sang luyện đan vậy."

Uỷ Ca nghe Bà lão nói như vậy mà mừng rỡ còn hơn được nhận quà nàng gật đầu đồng ý, Bà lão cầm lấy luyện đan đỉnh đi đến giữa lều, ở giữa lều này không có gì cả chỉ có một chiếc thảm bằng lông cừu trải dưới đất, ông ngồi xếp bằng xuống đất sau đó vỗ vỗ lên tấm thảm ở vị trí bên cạnh ý chỉ nàng ngồi xuống, khi nàng ngồi xuống ông bắt đầu nhắm mắt.

"Ta sẽ làm mẫu một lần cho con thấy, nhìn cho kỹ."

Nói xong luyện đan đỉnh của ông đã bay lên không trung, nhưng không bay quá cao hay quá xa mà lơ lửng trước mặt ông, cách ông ấy khoảng nửa thước dưới đáy đỉnh bỗng có một mồi lửa không quá to cũng không quá nhỏ xuất hiện, Bà lão cứ giữ lửa như thế trong vòng 5 phút sau đó lửa bắt đầu lớn hơn, lúc này trong đan đỉnh đã bắt đầu có mùi đan dược bốc lên tỏa ra khắp cả túp lều, lại thêm 3 phút trôi qua Bà lão vẫn giữ nguyên độ lửa ấy lúc này trong mùi đan dược bốc lên đã xen kẽ mùi khét khét, Bà lão lập tức chuyển độ lửa nhỏ dần nhỏ dần, tầm nửa phút đã tắt hoàn toàn, ông để chiếc luyện đan đỉnh xuống đất, tay ông hai ngón chỉ về chiếc luyện đan đỉnh hất tay một cái nắp đỉnh đã tự mở một viên đan dược màu vàng hiện ra trên thân còn có những đường vân lóng mịn sáng chói. Bà lão cầm nó lên tay nhìn nàng nói.

"Đây chính là luyện đan thuật."

- -----Hết Chương 28-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Luyện đan thuật ii

Nàng nhìn thấy những gì Bà lão làm cũng không khó, nên trực tiếp nói với Bà Lão.

"Sư thúc, con có thể thử một lần được không?"

Bà lão gật đầu, ông ấy biết rõ thiên phú của nàng cực cao, để nàng thử cũng được Bà lão vuốt vuốt râu bước tới chỗ tủ thuốc lấy đủ và đúng các loại nguyên liệu mà lúc nãy ông sử dụng bỏ vào đan đỉnh thêm một lần nữa, sau đó đưa đan đỉnh cho nàng nói.

"Năm xưa ta học với sư phụ 3 năm người mới cho ta luyện đan, hôm nay ta phá lệ cho con luyện đan ngay lần đầu tiên, không cần gấp rút cứ từ từ, có công mài sắc có ngày thành dao, không thành công cũng không sao cả."

Nàng cầm đan đỉnh ngồi xuống giữa túp lều, vận nội công cố gắng dùng lửa nâng đan đỉnh lên, lửa nàng tạo ra không quá to cũng không quá nhỏ kết hợp

với không khí và gió đã nâng được đan đỉnh lên, nàng nâng đan đỉnh vừa tầm mắt, lửa đã bắt đầu ổn định hơn cứ như thế nàng giữ được ngọn lửa ôn hòa trong suốt 5 phút sau đó ngọn lửa ấy bắt đầu lớn hơn nhưng lại vừa đủ tầm không quá lửa Bàn lão đứng bên cạnh nàng mà hết sức ngạc nhiên, nhớ năm đó ông phải thử đi thử lại gần sáu mươi mấy lần mới có thể đi đến được tới bước này như nàng, còn nàng chỉ nhìn một lần duy nhất chỉ thử duy nhất một lần mà có thể đi tới bước này, từ trước tới giờ đây là lần đầu tiên ông ấy nhìn thấy được một người như vậy, nàng quả thật là được trời phú rất nhiều, trong túp lều mùi đan được đã bắt đầu tỏa ra khắp nơi, nàng cũng ngồi được trong lòng nàng như nhẹ được một chút áp lực, lại 3 phút trôi qua mùi đan được kia đã xem khê mùi khét khét nàng lập tức đều hòa độ lửa lại, ngọn lửa tắt dần trong 30 giây, đến nước này Bàn lão đã bị thiên phú của nàng làm cho kinh ngạc, ông không còn tin vào mắt mình nữa, ông dụi dụi mắt vài lần rồi mở mắt thật to để xác nhận rằng bản thân không nhìn lầm và thật sự ông ấy không hề nhìn lầm nàng để đan đỉnh xuống đất hất tay một cái viên đan đã thoát ra khỏi lò, viên đan không có màu vàng óng như lúc này Bàn lão luyện mà là một màu đỏ chói trên viên đan cũng có những đường vân đẹp mắt, nàng có chút thất vọng nhìn Bàn lão nói.

"Xem ra con thất bại rồi, lần sau con sẽ chú ý hơn."

Bàn lão cầm viên đan trong tay ông ấy cố gắng coi đi coi lại để xem có phải thật không nhưng dù có coi đi coi lại bao nhiêu lần thì kết quả cũng chỉ có một, Bàn Lão nhìn Uyển Ca lắc đầu nói.

"Không, con không thất bại, mà là đại thành công mới đúng."

Nàng có chút khó hiểu hỏi Bàn Lão.

"Đại thành công? Rõ là con tạo ra viên màu đỏ mà, cho dù có luyện thành thật nhưng lại không giống của người."

Bàn lão lại lắc đầu cầm viên đan mà lúc này ông đã luyện được và viên nàng mới luyện được đưa ra trước mắt nàng.

"Tuy có cùng một loại nguyên liệu, nhưng đan luyện ra có đến 4 cấp độ khác nhau, chia ra từ lớn tới nhỏ là thượng, trung, hạ và đan bình thường, muốn phân biệt được cấp độ của đan chỉ cần nhìn màu sắc của viên đan là rõ, đan thượng sẽ có màu nâu thuốc bình thường, đan hạ phẩm sẽ có màu vàng nhưng lại không chói và không có đường vân, đan trung phẩm sẽ có màu vàng sáng chói và có đường vân cũng chính là viên đan mà ta luyện ra lúc này, còn thượng phẩm sẽ có màu đỏ và đường vân như viên này của con, nói tóm lại con không những không thất bại mà còn đại công cáo thành, ta tới lúc này thì thật sự khâm phục con rồi."

- -----Hết Chương 29-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Luyện Đan Thuật (Hạ)

Lời nói của Bàn lão chắc như đinh đóng cột làm nàng không thể không tin được, nàng không ngờ bản thân lại có thể lần đầu mà tạo ra được thượng phẩm đan, nàng từ trước đến giờ vì là một phần tính của Thanh Uyển Ca cho nên rất tự tin thậm chí là tự phụ vì bản thân, nhưng từ khi nàng biết ở nơi này là cường giả vì tôn nên mọi việc nàng đều không dám quá tự phụ nữa, cho nên cũng không quá đề cao bản thân, tới nàng cũng không thể ngờ bản thân lại có thể làm được như vậy. Bàn lão vuốt râu nói tiếp.

"Đan được thượng được chia ra làm ba khả năng khác nhau, lần lượt là trị thượng, gia tăng sức mạnh và cuối cùng là gia tăng tuổi thọ, nhờ vậy có nhiều chân nhân đã có thể sống hơn 200 tuổi."

Nàng lúc này không ngạc nhiên gì lắm bởi nàng đã đọc được điều này trong sách mà sư phụ của Bàn lão để lại, nàng bỗng có chút khó hiểu hỏi Bàn Lão.

"Không lẽ không có đan được giúp gia tăng tuổi thọ hơn 200 tuổi sao?"

Bàn lão nghe nàng hỏi vậy mà cười to vuốt râu giọng ông như hỏi niệm lại.

"Lão phu năm xưa cũng đã từng hỏi sư phụ như thế, nhưng người đã nói rằng cơ thể con người không thể nào là vĩnh cửu, tới một giai đoạn nào đó cũng sẽ mài mòn đi, cho dù là đan được như thế nào cũng không thể nào gia tăng thêm được nữa đâu."

Một câu này khiến nàng chợt nhớ ra, quả thật cơ thể của con người tới thời điểm hiện tại đã là cỗ máy hoàn mỹ nhất mà tạo hóa có thể tạo ra, nhưng cơ thể con người không thể tồn tại vĩnh viễn cỗ máy hoàn mỹ ấy rồi cũng sẽ mục nát, có những bộ phận thể thay thế được như tim, gan, thận... nhưng cũng có một vài bộ phận không thể thay thế hoàn toàn bộ phận lúc ban đầu, cho nên quả thật ít có người nào có thể sống quá 200 tuổi, một người đã từng 2 lần sống chết như nàng vốn nên hiểu rõ mới phải.

"Thôi, hôm nay tới đây được rồi, lão phu đã mệt cũng đã đói, bài tập ở nhà của con là luyện thêm ba viên thượng phẩm nữa."

Nói xong Bàn lão quay người đi mất, nàng cũng rời khỏi lều đi tới lều chủ soái tìm Lục Phong, tới lều nhìn thấy mỹ nam tử tóc trắng kia đang tay phải cầm sách mặt mày tỏ ra vô cùng lạnh lùng nghiêm túc cực kì đẹp trai a, nàng khẽ ho một tiếng Lục Phong ngược mắt lên nhìn nàng, y tỏ ra khá lo lắng

hỏi.

"Hôm nay ngày đầu học luyện đan thế nào, có thu được kết quả tốt không?"

Nàng cười ngồi xuống bàn trà, rót ra một chung uống rồi đáp.

"Thu được kết quả thành công ngoài mong được, huynh biết đây là gì không?"

Nói xong nàng lấy trong túi ra viên đan dược thượng phẩm mà lúc nữa bản thân nàng luyện được đưa ra cho Lục Phong xem, Lục Phong có chút không tin hỏi lại nàng.

"Đây thượng phẩm đan, chẳng lẽ nào? Nàng..."

"Hừ là ta luyện thành đó, sao không tin à?"

Lục Phong quả thật là không thể tin được, hẳn biết cho dù có may mắn đi chăng nữa cũng rất khó có thể luyện thành được thượng phẩm, nàng ấy quả thật là thiên tài thật sự, xem ra lão thiên cũng không tàn nhẫn với ai điều gì, tuy ông ấy đã lấy đi sức mạnh của nàng nhưng bù lại đã cho nàng sự thông minh tài giỏi học đâu biết đấy, Lục Phong hoàn hồn trở về hiện thực cầm viên thượng phẩm trên tay nàng giả giọng gian manh nói.

"Thê tử của ta quả nhiên có khác, Uyển Ca ta thật tự hào về nàng a."

Uyển Ca đỏ mặt khi nghe Lục Phong nói thế, nàng lập tức đứng bật dậy chối cãi lại hắn.

"Lục Phong, từ khi nào ta là thê tử huynh kia chứ, còn nữa trả lại viên đan đây, ta muốn cất nó làm kỷ niệm"

Lục Phong nắm lấy viên đan dược đứng cao lên, nàng dù gì cũng chỉ là một nha đầu 10 tuổi làm thế nào mà cao bằng hắn, nàng vừa dốc sức nhảy lên lấy lên đan vừa nói.

"Lục Phong huynh trả đây, trả cho ta nhanh lên."

Lục Phong vẫn là cố chiều chọc nàng, hẳn giờ viên đan cao nhất có thể để nàng không thể nào với tới, nàng lúc này bực mình thật nhảy một cú mạnh lên, đan thì không với tới được nhưng lại đụng mạnh vào nam nhân đang đùa giỡn nàng kia, đụng mạnh tới mức mà Lục Phong mất thế ngã xuống sàn nàng cũng ngã theo, cứ như thế cả hai mất đà theo trọng tâm mà ngã xuống mỗi chạm mỗi.

- -----Hết Chương 30-----

Hè Nhỏ mọi người, ngày khai giảng đã qua, mọi học sinh đều đã bắt đầu bận rộn cho năm học mới và Miêu cũng thế, Miêu từ giờ sẽ khá bận rộn cho việc học vì vậy lịch ra truyện sẽ không được đều đặn, mong mọi người lượng thứ cho Miêu nha, còn mọi người hỏi tại sao Miêu lại không đăng bộ Hoàng Phi Ai Cập quyền 2 nữa câu trả lời là đợt khi sửa tới chương 17 quyền 2 Miêu mới ra truyện lại nha.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Cho người tới cảnh vương phủ

[Kinh Thành - Cảnh vương phủ]

Cả tuần nay Cảnh vương phủ vì chuyện Uyển Ca mất tích mà nhào nháo cả lên, Uyển Ngọc thì nhân cơ hội lần này mà tung tin giả muốn hủy hoại thanh danh của Uyển Ca. Cả phủ chìm trong sự hỗn loạn, Thanh Trọng - phụ thân nàng đã cho người lục tung cả kinh thành nhưng vẫn không thể nào điều tra ra tung tích của nàng, ông ấy vì chuyện này mà mất ăn mất ngủ mấy ngày, Thanh Trọng đang ở trong thư phòng nghỉ ngơi thì có quân gia tới báo.

"Vương gia, có người từ Chiến vương phủ tới ạ."

Thanh Trọng đang chợp mắt nghe được thông báo mà tỉnh ngủ, hỏi lại quân gia.

"Người của Chiến vương tới thật sao?"

Lão quân gia lập tức gạt đầu, một lần nữa sát nhận.

"Vâng, chính sát là người của Chiến vương, có đem theo lệnh bài của ngài ấy nữa."

Thanh Trọng rời khỏi bàn thư phòng, lấy chiếc áo khoác mặc vào rồi cùng quân gia đi gặp người, lúc này Thanh Trọng thực sự lo lắng, mấy ngày qua đã có mấy tin đồn không tốt về nàng, lỡ như lần này người của Chiến vương tới đây hủy hôn thì... Thanh Trọng vô cùng lo lắng, ông đời này chỉ có tâm

nguyện có thể bảo vệ cho nhi nữ bệnh tật này của mình cả đời bình an, cho nên năm đó khi ông biết rõ nàng là Bạch lệnh Cường Gia sư, ông ấy đã lập tức tới chỗ của hoàng đế và Diệp Hách quý phi cầu tình, hy vọng có thể để nàng gả cho Lục Phong làm chính phi, mục đích là để cả đời nàng có thể bình an, nay nàng mất tích tin xấu truyền ra ngoài, nếu thật sự Chiến vương muốn hủy hôn thì nàng còn có thể lấy ai được nữa.

Thanh Trọng đi tới đại sảnh, khi ông tới Ngụy thị và Du thị cùng với Uyển Tâm, Uyển Ngọc đã tới hóng chuyện đầy đủ, Thanh Trọng không thèm quan tâm bọn họ mà quan tâm tới người mà Chiến vương sai tới, đó là một ma ma tầm 50 tuổi, còn có thêm vài gia binh từ phủ Chiến vương tới nữa, thấy Thanh Trọng bà ma ma kia lập tức hành lễ.

"Lão nô Triệu Cẩm là ma ma quản phủ của Chiến vương phủ tham kiến Cảnh vương gia, Cảnh vương gia an."

Thanh Trọng gật đầu ngồi xuống ghế, sau đó lập tức hỏi thẳng vấn đề.

"Không biết Chiến vương cho Triệu ma ma tới đây có chuyện gì?"

Triệu ma ma tạm thời không nói gì, chỉ sai gia binh đem một số lễ vật lên, rồi mới lễ phép thưa chuyện.

"Bẩm vương gia, Chiến vương gia sai lão nô tới đây để đưa lễ vật, chỉ là một ít lễ vật mong Cảnh vương nhận cho, lễ vật bao gồm 10 bình hoa Cẩm Thạch Tử Anh, một cặp Lưu Ly ngũ sắc, Lệ Ngọc Thủy tích thạch một đôi, Tỳ Hưu từ vùng Tây sơn Bắc Tần, một đôi Anh Bảo Ngọc Tuyết và cuối cùng là lễ vật mà vương gia nhà lão nô muốn đặc biệt tặng cho Cảnh vương, Hỏa Thạch Tử Ly, Chiến vương nói đá này rất hợp với người là Hỏa Lệnh Cường Gia sư, dùng nó tu luyện có thể giúp tăng tức khí* trong cơ thể."

Đám người Du Thị, Ngụy thị Uyển Tâm và Uyển Ngọc bị những món đồ mà Chiến vương tặng làm cho nổi lên lòng tham, những món đồ này đều là kỳ trân dị bảo, cực kỳ quý giá, giá trị liên thành, cho dù có tiền chưa chắc mua được, Thanh Trọng nhìn mấy món dị bảo này mà càng lo lắng, chẳng lẽ Chiến vương muốn dùng mấy món dị bảo này để bồi thưởng, rồi sẽ đưa hưu thư* không thể được, Thanh Trọng tỏ ra hơi lo lắng hỏi Triệu ma ma.

"Vậy Chiến vương có căng dặn gì nữa không?"

Triệu ma ma cười gật đầu đáp.

"Đương nhiên là có, vương gia nhà lão nô có nhờ lão nô nhắn với Cảnh vương là xin lỗi vì bắt người mà không hỏi Cảnh vương, mong Cảnh vương thứ lỗi."

Lời này Triệu ma ma nói ra khiến cho Thanh Trọng và đám nữ nhân hóng chuyện kia có chút khó hiểu, Thanh Trọng hỏi lại.

"Bôn vương có chút không hiểu, bắt người? Bắt ai?"

Triệu ma ma lập tức giải thích.

"Nói bắt cũng không phải là bắt, bắt quá một tuần trước, vương gia của ta từ doanh trại trở về có tình cờ đi ngang qua vương phủ Cảnh vương, liền nhớ tới Tĩnh Liên quận chúa, cho nên đã mạo muội vào trong vương phủ dẫn quận chúa đi chơi Tây Hồ mấy ngày, mà lúc quận chúa đi có để lại giấy thông báo, chắc là Cảnh vương nóng lòng tìm người nên không đọc thư rồi, hôm nay lão nô tới đây một là để tặng lễ vật, hai là để thay vương gia nhà lão nô nói thứ lỗi, để cho vương phủ trên dưới phải lo lắng nhiều rồi."

Chú thích: Tức khí= Hiếu nôm na là giống như nội lực.

Hưu thư= từ ngày xưa dùng để chỉ tờ giấy li dị với vợ.

- -----Hết Chương 31-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cho người tới cảnh vương phủ (trung)

Lời này của Triệu ma ma khiến cho toàn bộ những người ở đây trong Cảnh vương phủ đều há hốc mồm, Thanh Trọng không tin vào những gì Triệu ma ma nói, ông hỏi lại thêm một lần nữa.

"Triệu ma ma, lời này bà nói không hề nhầm lẫn chứ?"

Triệu ma ma gật đầu khẳng định.

"Hoàn toàn là sự thật, vương gia còn nói rằng hiện giờ đang cùng quận chúa đi dạo ngoại thành thêm mấy ngày nữa, 3 ngày sau nhất định sẽ trả quận chúa bình bình an an trở về cho ngài."

Thanh Trọng nghe được tin này, ông cũng có thể khẳng định rằng Triệu ma ma không nói dối, lòng của ông như nhẹ đi rất nhiều, mấy ngày qua ông vì việc này mà mất ăn mất ngủ, nay biết được Uyển Ca có thể bình an ông đã có thể an lòng. Uyển Ngọc lúc này lại cảm thấy vô cùng bức mình khó chịu, những gì mà Triệu ma ma nói, lúc Uyển Ca mất tích nàng ta tìm mọi cách để vấy bẩn, làm nhục nàng, nay Triệu ma ma khẳng định như vậy há không phải những gì mà nàng ta cất công làm trong mấy ngày qua đều vô dụng sao, Uyển Ngọc đứng dậy khỏi ghế nói lớn.

"Nào có lý đó, tam muội đã mất tích gần 1 tuần, cho dù có đi với Chiến vương gia cũng là không biết giữ lễ nghi phép tắc, còn nữa chắc gì muội ấy vẫn còn là xử nữ."

Một miệng Uyển Ngọc nói ra đầy răn rết, Triệu ma ma nghe vô cùng khó chịu, bà liếc mắt nhìn Uyển Ngọc nhưng là một ánh mắt kinh bi.

"Xin hỏi vương gia, vị tiểu thư này là...?"

Thanh Trọng nghe lời nói này của Uyển Ngọc mà cảm thấy cực kỳ bức mình, riêng mẹ nàng ta Dư thị thì cảm thấy vô cùng lo lắng, còn mẹ con của Ngụy thị và Uyển Tâm thì ngồi xem kịch, Thanh Trọng tỏ vẻ hơi xấu hổ nói.

"Thật ngại quá, nó là đại nhi nữ của ta Thanh Uyển Ngọc, là lão phu dạy bảo không nghiêm..."

Giọng Thanh Trọng chưa dứt, Thanh Uyển Ngọc đã nói xen vào.

"Phụ thân con nói có sai sao, nhà ta dù gì cũng là hoàng thân quốc thích, tam muội dù có thế nào cũng là Tĩnh Liên quận chúa, mà lại qua đêm nhiều ngày ở ngoài, ai có thể biết trong những ngày qua muội ấy đã làm gì kia chứ?"

Lời Thanh Uyển Ngọc vừa dứt liền bị tiếng quát nộ của Thanh Trọng làm giật mình.

"Thanh Uyển Ngọc, từ khi nào tiền bối nói chuyện mà tiểu bối như người có thể xen vào!!!"

Tiếng quát của Thanh Trọng lớn đến mức nghe giống như là sấm rền bên tai, Uyển Ngọc bị dọa cho lùi nhẹ một bước, Triệu ma ma lập tức lên tiếng giả vờ.

"Haha không sao, chuyện dạy dỗ nhi nữ thế nào là do nương thân dạy dỗ, Cảnh vương lo chuyện thiên hạ làm gì có thời gian quan tâm chuyện này, có câu mẹ nào con nấy, câu nói này cũng chưa hẳn là sai."

Lời này của Triệu ma ma nói ra khiến cho toàn bộ lỗi lầm của Thanh Uyển Ngọc tất cả đều đổ hết lên đầu Dư thị, Dư thị cắn răng nhưng không dám lên tiếng khê kéo tà áo của Uyển Ngọc lại, ý là nhắc nàng ta nên kiềm chế, ấy thế mà lại phản tác dụng, Uyển Ngọc nghe được lời nói này của Triệu ma ma tức tối vô cùng nàng ta quát lớn còn dám chỉ ngón tay trỏ của mình vào mặt Triệu ma ma.

"Mụ già kia người nói vậy là có ý gì, nương thân ta thế nào thì liên can gì tới bà, bà chẳng qua cũng chỉ là con chó gác cổng cho phủ Chiến vương, lấy tư cách gì mà ăn nói với bọn tiểu thư như thế hả, ta nói cho bà biết dù ta có là thứ nữ, nhưng ta có quyền lớn hơn bà rất nhiều!"

Dư thị bị lời nói này của Uyển Ngọc mà làm cho run sợ, Thanh Trọng lúc này cảm thấy vô cùng mất mặt và có lỗi, Thanh Trọng cau mày quay mặt đối duyệt Uyển Ngọc, giáng mạnh tay xuống thẳng, tay tát vào mặt của Uyển Ngọc một cái cực mạnh. Vừa tát xong chưa cho mọi người có ý kiến gì, Thanh Trọng đã lớn giọng nói.

"Nghịch nữ, người có biết Triệu ma ma là người có địa vị thế nào không hả, bà ấy thân là ma ma quản phủ của phủ Chiến vương, năm xưa còn từng là vú nuôi cho Chiến vương và thánh thượng, bà ấy là người được tiên hoàng ban tặng Ngự roi* có thể trên đánh quân vương bắt mình dưới đánh quần thần bất trung, còn là Ngự Lôi sư ngũ phẩm*, ngay cả thánh thượng còn phải nhường nhịn bà ấy ba phần, người thân là chỉ là thứ nữ có tư cách gì để hỗn láo với Triệu ma ma."

Chú thích: Ngự roi = là một cây roi có màu vàng do được làm ra từ dây thừng có đan xen vàng sợi vào trong, ngự ở đây là chỉ ngự ban.

Ngự Lôi sư ngũ phẩm = ngự thuật sư có 7 loại thuộc tính, mỗi loại thuộc tính đều phân chia ra cửu phẩm, lớn nhất là cửu phẩm, nhỏ nhất là nhất phẩm.

- ----Hết Chương 32-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Cho Người Tới Cảnh Vương Phủ (Hạ)

Lời này Thanh Trọng nói ra khiến cho Dư thị và Uyển Ngọc lạnh gáy, Uyển Ngọc trọng tâm không vững lùi về phía sau vài bước, Dư thị lúc này không thể làm ngơ được nữa, bà ta đứng dậy cúi đầu thấp xuống, cung kính nói.

"Đã khiến cho Triệu ma ma chê cười rồi, thân là nương lại không thể quản giáo nhi nữ, ta lấy lòng hổ thẹn, chỉ mong Triệu ma ma và vương gia giờ cao đánh khê tha cho nhi nữ lần này, ta quay về sẽ hảo hảo quản giáo nó lại thật tốt a."

Thanh Trọng không liếc nhìn gì Dư thị trực tiếp đáp chuyện với Triệu ma ma.

"Triệu ma ma, nếu bà lần này nếu có thể tha cho nhi nữ ta một lần, ta sẽ luôn ghi nhớ ân tình này."

Thấy Thanh Trọng và Dư thị đều đồng loạt cầu xin cho mình, Uyển Ngọc lấy lại tinh thần, nàng ta không sợ nữa ngang nhiên đứng đó không thềm xin lỗi, Triệu ma ma cau mày nhìn thái độ của Uyển Ngọc, bà ấy vốn tính tha cho Uyển Ngọc như là cho Cảnh vương phủ thể diện, nhưng thể diện này Uyển Ngọc không muốn nhận vậy thì bà ta không thềm cho nữa, Triệu ma ma đưa tay vào trong túi càn khôn của mình từ trong túi lấy ra một cây roi có màu vàng óng ánh, chui roi còn có một miếng ngọc bội khắc chữ Ngự, độ dài của cây roi dài tầm 1 thước, Thanh Trọng nhìn thấy hành động này của Triệu ma ma mà lạnh người, trước đây có một sủng phi cây sủng sinh kiêu, dám vô lễ với thái hậu, Triệu ma ma đã thẳng tay dùng cây roi này đánh chết nữ nhân đó, từ đó về sau không có ai dám trước mặt Triệu ma ma mà to tiếng chứ đừng nói là phạm tội, Dư thị sợ hãi kéo áo Uyển Ngọc bắt nàng ta quỳ xuống, Uyển Ngọc bị Dư thị kéo ngã xuống đất, Dư thị lại một lần nữa van xin.

"Triệu ma ma, nhi nữ nhà ta có làm điều gì sai cũng là do ta dạy bảo không nghiêm, bà có đánh hãy đánh nương thân là ta đây, xin bà hãy vì nhi nữ nhà ta tuổi còn nhỏ mà miễn tội cho nó, ta van xin bà đó Triệu ma ma."

Vừa nói Dư thị vừa quỳ rạp xuống đất, Triệu ma ma ánh mắt lạnh băng nói lớn.

"Thanh Uyển Ngọc, ngươi ý là hoàng thân quốc thích lại ăn nói ngang ngược như vậy, ngươi nói xấu ta thì bỏ đi cũng được, đằng này ngươi dám nói xấu quận chúa, xúc phạm Chiến vương gia, ngươi có biết thân phận của họ cao hơn ngươi như thế nào không? Tĩnh Liên quận chúa là quận chúa được đích thân thánh thượng sắc phong, là vị quận chúa duy nhất trong lịch sử làm quận chúa của cả hai nước, bây giờ An Nhân công chúa đã chết đi theo luật Bắc Tề quốc Tĩnh Liên quận chúa có thể thay thế mẫu thân làm công chúa của Bắc Tề quốc, còn Chiến vương gia có lai lịch gì chắc ta không cần phải nhắc lại nữa, ngươi nói quận chúa ở ngoài mắt đi danh tiết, ta thay mặt Chiến vương nhà ta nói cho ngươi biết..."

Triệu ma ma dừng lại vài giây tay bà dùng roi quất mạnh xuống đất một phát, nền gạch đã vỡ ra làm nhiều mảnh nhỏ, lời Triệu ma ma nhấn mạnh.

"Bất luận cho dù quận chúa và Chiến vương gia có làm ra chuyện gì đi chăng nữa, cùng lắm vương gia rước quận chúa về phủ sớm hơn dự kiến, cho dù quận chúa có đi chơi với vương gia thêm bao nhiêu ngày, thì cũng chưa tới lượt thứ nữ như ngươi to miệng xem vào, ta hôm nay trước là nể mặt Cảnh vương sau là nể mặt quận chúa nên sẽ không đánh vào mặt của ngươi, lập tức đứng lên quay lưng lại chuẩn bị chịu 20 roi này của ta, nhanh lên!"

Lời này nói ra khiến cho Thanh Trọng còn phải run sợ, Dư thị ngã khụy xuống đất, Uyển Ngọc thì mặt đơ đơ nàng ta không tin những gì mà Triệu ma ma vừa nói, chưa kịp đề Uyển Ngọc hoàn hồn Triệu ma ma đã sai hai gia binh bước tới chỗ của Thanh Uyển Ngọc, lời nàng ta ra giữa đại sảnh, cho nàng ta quay lưng về phía Triệu ma ma, Dư thị lập tức bỏ tới nắm áo Triệu ma ma thay Uyển Ngọc van xin.

"Triệu ma ma, xin bà hãy tha cho nhi nữ của ta, xin bà đó Triệu ma ma."

Triệu ma ma liếc mắt nhìn Thanh Trọng, ông ấy kéo ngay Dư thị đứng dậy, nói lớn.

"Đủ rồi, khóc la gì nữa, Uyển Ngọc nó làm sai thì tự chịu, hôm nay Triệu ma ma nể mặt bản vương tha chết cho nó là quý lắm rồi, kẻ nào còn xin xỏ thì trực tiếp đến chấp pháp đường lĩnh tội!"

Uyển Ngọc nghe thấy lời nói này của Thanh Trọng nàng ta lúc này mới hoàn hồn, trực tiếp ngã khụy xuống đất nàng ta nước mắt tuôn rơi nhưng lại không dám lên tiếng nữa, Dư thị lúc này cũng từ bỏ hy vọng, bà ấy buồn áo Triệu ma ma ra, ngồi thân thờ, Triệu ma ma lấy roi quất mạnh lên người của Thanh Uyển Ngọc, nàng ta đau đớn hết lớn.

"Á...á...á... đau... phụ thân...á...!!!"

Một roi... năm roi... mười roi... hai mươi roi... Cuối cùng cũng đã kết thúc, lưng của Uyển Ngọc thấm đỏ máu, máu rướm ra khắp tám lưng trắng ngọc của nàng ta, từ roi thứ mười nàng ta đã chịu không nổi mà ngất đi, thấy Triệu ma ma thu roi lại rồi Dư thị mới dám bước đến chỗ của Uyển Ngọc, mặt Dư thị nhìn thấy vết thương của Uyển Ngọc mà xanh tái cả ra, Dư thị lập tức sai tỳ nữ đi gọi Dược Sĩ sư tới đây, bây giờ mẹ con Ngụy thị ngồi đó xem kịch nhưng lại là cười không nổi, Thanh Trọng lên tiếng.

"Còn đứng đó làm gì, không nhanh đem nghịch nữ này xuống cho bản vương, Triệu ma ma để bà phải đau tay rồi."

Dư thị đang đi cùng với hạ nhân khiến Uyển Ngọc đi nghe Thanh Trọng nói vậy mà thất vọng tận cùng, Dư thị không thể ngờ Thanh Trọng không những không làm gì Triệu ma ma mà còn nói làm cho bà ấy đau tay, Dư thị không biết phải nói Cảnh vương là tàn nhẫn hay là vô tình với mẹ con bà ấy nữa, Triệu ma ma liếc mắt nhìn mẹ con nhà Ngụy thị, bà ấy bỗng lên tiếng giọng nói ấy mang đầy vẻ uy hiếp.

"Thôi lão nô mệt rồi, lão nô cũng đã làm xong những gì mà Chiến vương gia giao phó, giờ lão nô cũng xin cáo từ, à phải rồi những món đồ lúc này được tặng cho quận chúa và Cảnh vương ngài mà thôi, mong vương gia hãy cân nhắc khi sử dụng mấy món đồ này a. Lão nô cáo từ."

Cắt lời Triệu ma ma cùng với đám gia binh rời khỏi, Thanh Trọng và toàn bộ những người ở đây mới có thể thở nhẹ một hơi, lần này Thanh Trọng cũng đã hiểu được tâm ý của Lục Phong, trong lòng tự nhiên cũng cảm thấy bớt lo lắng vai phần.

- -----Hết Chương 33-----

Chương 34: Thần thú - phong tử

[Thần Ảnh Quân]

Trong khoảnh khắc môi chạm môi ấy cả nàng và Lục Phong đều khẽ dao động trong lòng, 3 giây sau hai người mới định hình được có chuyện gì xảy ra. Nàng theo phản xạ đẩy Lục Phong ra, Lục Phong búng tỉnh lập tức ngồi dậy, nàng khẽ lấy tay áo lau môi của mình cảm viên đan lên đứng dậy hơi bối rối một tý.

"Huỳnh... ta, hôm nay cứ xem như tai nạn đi... không làm phiền huỳnh nữa."

Dứt lời nàng quay mặt bỏ đi để lại Lục Phong có chút ngơ ngác, một hồi lâu Lục Phong mới hoàn hồn hẳn nhớ lại khoảnh khắc ấy rồi lại tự cười một nụ cười hơi nham hiểm, nàng rời khỏi lều của Lục Phong định đi về lều riêng của mình thì bị một bàn tay nắm lại, nàng tưởng là Lục Phong nên quay người lại nói.

"Huỳnh còn muốn gì nữa?"

Nhưng người nắm lấy tay của nàng không phải Lục Phong mà là một cô nương xinh đẹp đáng vóc khá chuẩn tầm khoảng 16 - 18 tuổi mặc quân phục màu đồng, nàng ta mặc áo bên trong màu vàng, nhìn sơ qua có thể thấy cô nương này là Ngự Thổ sư, nàng ta nhìn nàng với khuôn mặt khá khó chịu, nàng quay người lại đối diện với cô ta, nàng ta chống nạnh nói giọng hết sức kiêu căng.

"Ta biết ngươi ý mình là quận chúa, phụ thân là Cảnh vương nên trời không sợ đất không sợ, nhưng ta nói cho ngươi biết một nha đầu không có sức mạnh như ngươi thì không thể xứng đáng với vương gia, càng không xứng làm vương phi của chàng ấy, ngươi hãy tự mình hủy hôn đi."

Uyển Ca nhìn điệu bộ của nàng ta, xem ra không phải là nói chơi, với cái điệu ngữ ấy nàng có thể sát định được đây là một "em gái mưa" của Lục Phong, thậm chí là một em gái không biết tự lượng sức mình còn dám ở đây uy hiếp nàng ư? Uyển Ca cười nhẹ.

"Nếu ta nói không thì sao? Ngươi làm gì được ta?"

Nữ nhân kia nổi giận, nhưng nàng ta cũng đoán trước được việc nàng sẽ không dễ dàng buông bỏ, nàng ta lại khó chịu nói to.

"Nha đầu kia ngươi đừng có được nước làm tới, nếu như ngươi không chịu vậy thì ta sẽ đấu với ngươi, để cho người trên thiên hạ này biết rõ vương phi của đệ nhất chiến thần ngay cả một Ngự Thổ sư nhỏ bé cũng không thể đánh bại."

Nàng thờ dãi, đúng là muốn kiếm chuyện với nàng a, chưa biết là người khác sẽ nói gì về nàng, nhưng chắc chắn người khác sẽ nói nữ nhân này đi ăn hiếp một nha đầu 10 tuổi a, nàng nghĩ một chút rồi nói.

"Đấu thì đấu, để xem ngươi có thể thắng được ta không thì nói."

Nữ nhân kia cười to nụ cười cực kỳ nham hiểm.

"Được thôi nếu như ngươi thua, ngươi phải hủy hôn ấy với huỳnh ấy. Hẹn giờ đấu tối nay (khoảng gần 20h) "

Nàng quay mặt không thèm nhìn nàng ta chỉ nói.

"Đợi khi nào ngươi thắng rồi nói, à phải rồi ta quên nói cho ngươi biết, nếu là trời tối thì ta không đảm bảo ngươi còn sống đâu."

Nữ nhân kia cười lạnh chỉ xem lời nói ấy của nàng như một sự uy hiếp, Uyển Ca về lều riêng của mình lấy Thiết Âm luyện đan đỉnh ra mà ngồi luyện tập thêm về tạo và chế đan, bên trong lều của mình Lục Phong vừa được một tên ám vệ báo cáo về việc nàng và nữ nhân kia vào tối nay sẽ thi đấu, Lục Phong phẩy tay áo ý bảo ám vệ kia rời khỏi, khi ám vệ kia đi Lục Phong có chút lo lắng đi đi lại lại trong lều, bỗng một tiếng nói trẻ con như hải tử 4-5 tuổi phát ra.

"Xem ra chiến thần máu lạnh vô tình nhà ta cuối cùng cũng đã rung động trước ái tình rồi ta."

Lục Phong nghe giọng nói ấy khẽ giật mình, Lục Phong lúc này mới nhớ ra lập tức gằn giọng giống như đang ra lệnh cho ai đó.

"Phong Tử*, ngươi lần ra đây cho bản vương."

Lời nói của Lục Phong vừa dứt thì trên vai hắn xuất hiện một con kỳ lân bảy màu, trong rất lung linh sắc sỡ, con kỳ lân ấy chỉ nhỏ như một con mèo, đó là thần thú* được tạo ra bởi sức mạnh của Lục Phong, là con kỳ lân bảy màu duy nhất còn tồn tại trên thiên hạ này. Phong Tử này tính tình không hề giống chủ nhân, ăn nhiều ngủ nhiều, lại thích kiếm chuyện gây sự, thích nhiều chuyện và rất láo cá, Phong Tử tính tới năm nay cũng đã tròn 10 tuổi rồi.

"Lăn ra thì lăn ra, làm gì đỡ thế, bộ ta nói có gì sai à."

Phong Từ bay xuống ngồi lên cái bàn, Lục Phong cũng ngồi xuống ghế nhưng hắn không hề tức giận, ngược lại là lo lắng đưa tay xoa xoa đầu của Phong Từ.

"Người biến đâu mất mấy ngày nay vậy?"

Phong Từ chu mặt tỏ ra quy nghi nói.

"Hừ chứ không phải người bị thương khiến ta không thể dựa vào tức khí* của người để hiện hình sao?"

Lục Phong lúc này mới nhận ra việc đó, hắn cười nhẹ.

"Vậy ta cho người ăn là được."

Nói xong Lục Phong tạo ra một ngọn lửa bảy màu trên tay của mình, Phong Từ thấy thế thêm nhỏ dãi lao tới ăn lấy ăn để, Lục Phong cảm thấy rất vui vì người bạn này của mình không sao.

Chú thích: Phong Từ là tên mà Lục Phong đặt cho thú cưng nhà mình, Phong là Lục Phong, Từ là Từ Sắc lệnh bài, lệnh bài sức mạnh của Lục Phong.

Tức khí: Là một loại khí tương tự với nội lực, các vị Phong lệnh cường giả - luyện thuật - được sĩ đều có nó, họ dùng nó để tạo ra những đoàn tấn công thuộc tính, tức khí sẽ cạn dần khi sử dụng sức mạnh thuộc tính quá nhiều, sức mạnh càng lớn tức khí càng nhiều.

Thần thú: Mỗi người có sức mạnh thuộc tính đồ lên khi luyện tới một giai đoạn nào đó có thể tạo ra một con thần thú riêng cho mình, đặt tên và nuôi dưỡng nó, thần thú thì có hai cấp độ, bình thường là chỉ-bì nhỏ nhắn đáng yêu, nhưng khi chủ nhân gặp nguy hiểm nó sẽ trở nên to lớn ứng với sức mạnh của chủ nhân, để cho thần thú ăn chủ nhân chỉ cần tạo ra thuộc tính của mình và thần thú sẽ ăn để tăng thêm sức mạnh, khi chủ nhân bị thương quá nặng thì thần thú sẽ tự biến mất để tránh việc chủ nhân hao mòn tức khí, thần thú nói chính xác hơn là một nguyên thần có thực thể vì vậy nó có thể đi xuyên đồ vật, những đòn tấn công vật lý cũng không có tác dụng với nó, nó có thể bay nhưng không thể biến đổi hình dạng khác được, chỉ có sức mạnh của 7 loại thuộc tính của các luyện thuật sư - cường giả - được sĩ mới có tác dụng với nó. Đối với các Ngự thuật sư - Cường giả sư mà nói thần thú là bạn đồng hành cùng mình đi hết cả đời, nó sẽ không bao giờ phản bội lại chủ nhân cho dù có chết, vì thế các Ngự thuật sư - Cường giả sư rất quý trọng và yêu thương những người bạn có một không hai này, tại sao lại là có một không hai bởi vì mỗi người đều chỉ có thể tạo ra một thần thú duy nhất và thần thú ấy có khả năng sẽ chết nếu chủ nhân bị thương quá nặng không còn tức khí để duy trì hoặc gặp một thần thú khác có sức mạnh lớn hơn và thần thú kia có thể giết chết thần thú yếu hơn, chỉ có những người có thiên phú trời ban mới có thể tạo ra được thần thú của mình.

- -----Hết Chương 34-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Lo lắng trước trận đấu

Phong Từ ăn xong ngọn lửa bảy màu trên lòng bàn tay Lục Phong xong mà no cả bụng, nằm lăn lên bàn, vừa xoa xoa cái bụng phình to vì ăn quá nhiều của mình vừa hỏi Lục Phong.

"Người thật sự quan tâm nàng ta?"

Lục Phong nhìn Phong Từ cau mày.

"Không được sao? Nàng ấy là thê tử chưa qua cửa của ta đó."

Phong Từ cười to ý như muốn trêu chọc Lục Phong.

"Haha, một kẻ lãnh huyết vô tình như người mà cũng biết quan tâm kẻ khác, lại còn là một nữ nhân đúng là lạ kỳ, nếu người muốn giúp vậy thì hãy hủy bỏ trận đấu đi."

Lục Phong lắc đầu.

"Không, nếu như trực tiếp hủy bỏ khác nào nói nàng ấy chịu thua, nhưng cũng không thể để nàng ấy xảy ra chuyện gì được."

Phong Từ ngồi dậy, bay lên vai của Lục Phong, còn làm ra bộ mặt suy tư.

"Ừ người nói cũng phải, một mặt phải bảo vệ thể diện cho nàng ta, một mặt phải bảo vệ an toàn cho nàng ta, người thách đấu với nàng ta lại là một Ngự

thỏ sư tam phẩm, tuy nàng ta hiện giờ đã là một Dược Sĩ sư trung phẩm nhưng cũng khó lòng để có thể đánh bại một Ngự Thổ Sư, mặc dù chỉ là tam phẩm Ngự Thổ sư nhưng sức mạnh và lực chiến thì cũng đã vượt bậc, còn nàng ta thì chỉ là một tiểu quận chúa yếu đuối, kèo này ta chắc chắn rằng nữ Ngự Thổ sư kia là người thắng cuộc. Người đừng quên quy tắc trận đấu, ở trên võ đài dù cho có làm bị thương hay giết chết đối thủ của mình, thì kẻ đó vẫn không hề bị bắt, còn kẻ bị thua sống thì bị sỉ nhục, chết thì không ai thêm chôn."

Lục Phong tức giận đập mạnh tay xuống bàn đứng dậy nói.

"Thì cùng lắm ta cho dừng trận đấu lại, không thể để nàng ấy bị thương được."

Phong Tử thở dài.

"Không phải đã nói là nếu dừng trận đấu sẽ khiến nàng ta bị những người khác kinh bỉ sao, người có thể bảo vệ cho nàng ta, nhưng không thể bảo vệ được danh dự cho nàng ta được, nhưng ta vẫn có cách."

Lục Phong quay mặt hỏi Phong Tử một cách nghiêm trọng.

"Cách gì người nói đi?"

"Ta có thể mua chuộc nữ Ngự Thổ sư kia, ta biết nàng ta rất thích người, chuyện đòi quyết đấu với Thanh Uyển Ca một phần cũng là do nữ nhân kia ganh tỵ nàng ta, nếu người chịu ra mặt nói chuyện, ta nghĩ sẽ dần xếp ổn thỏa vụ này."

"Tự ta sẽ giải quyết chuyện này, không cần huynh phải lo."

Phong Tử vừa dứt lời, bỗng đã có một giọng nói vang vào bên trong, Phong Tử và Lục Phong quay mặt lại phía cửa lều thì nhìn thấy nàng - Thanh Uyển Ca đã đứng đó từ bao giờ, nàng bước đến ghé ngồi xuống cười nhẹ.

"Huynh yên tâm, ta sẽ không sao hết, à phải rồi lúc này huynh nói bắt luận cho dù có làm bị thương đối thủ như thế nào cũng sẽ không bị truy cứu sao?"

Phong Tử nhìn thấy nàng bỗng nó cảm thấy sợ hãi núp sau lưng Lục Phong, Lục Phong nghe nàng nói thế lo lắng nói.

"Ta biết nàng không muốn thua, cũng không muốn dùng cách dơ bẩn để chiến thắng, nhưng... đó là cách duy nhất."

Uyển Ca cảm thấy rất vui vì Lục Phong đã lo lắng cho mình, quả thật nếu là nàng, nàng cũng sẽ không chọn cách chiến đấu trực diện, nhưng nếu là người đó thì khả năng thắng là trong tầm tay, nàng rót ly trà uống một hơi rồi nói trong nụ cười khá là mờ mờ.

"Huynh yên tâm đi, ta sẽ không thua, càng sợ không chết, ta nhất định sẽ thắng, có thể huynh sẽ thắng ta kiêu ngạo, tự cao nhưng đó mới chính là ta."

Nói xong nàng quay người rời khỏi lều, Phong Tử thò đầu ra nhìn Lục Phong.

"Phu thê nhà các người, ai nấy cũng tự phụ, nàng ta xem ra đã tự nắm chắc phần thắng rồi, người cũng không cần phải lo nữa."

Lục Phong tuy là muốn tin nàng, nhưng cũng không dám lơ là, lập tức gọi thêm một nhóm ám vệ ra lệnh cho họ trong trận đấu nhất định phải bảo vệ nàng thật tốt, nếu thật sự nữ nhân Ngự Thổ sư kia muốn giết nàng, lập tức ra tay giết chết nàng ta trước.

- -----Hết Chương 35-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ác quỷ hiện hình (thượng)

Là một thế giới cường giả vi tôn, một khi hai tuyến thủ chấp nhận thi đấu thì chỉ có thắng - bại không có hòa, nếu một trong hai người đến muộn quá một nén hương sẽ bị xử thua, khi đã chấp nhận thách đấu thì cho dù có là quân vương cũng không được phép ngăn cản, bởi đây là trận đấu danh dự của hai bên, người thắng đương nhiên sẽ được người người ngưỡng mộ, kính trọng còn kẻ thua sống thì bị khinh khi nhục mạ, chết không ai thêm chôn (đương nhiên người thân sẽ tới và an táng). Nói là nói như vậy nhưng không phải trận đấu nào cũng nghiêm túc như thế, thường thì sẽ có ba dạng đấu: chiến tử, ăn kèo và tỷ thí. Chiến tử cũng như cái tên của nó chính là chiến tới khi nào một trong hai người chết thì thôi, ăn kèo là hai bên sẽ đấu tới khi nào một trong hai bất tỉnh hoặc bị văng xuống sàn đấu và những người tới xem có thể đặt cược xem ai là kẻ chiến thắng, tỷ thí là chỉ so tài cao thấp ai bị đối thủ áp chế trước thì thua, kiểu đấu này thường dành cho hoàng tộc hay sư huynh - đệ tỷ võ với nhau, không đổ máu chỉ so tài.

Và tất nhiên trận đấu của Thanh Uyển Ca và Lệ Như Tâm không phải là ăn kèo cũng không phải là tỷ thí mà là tử chiến, chính vì thế Lục Phong hết sức lo lắng cho nàng, Ngự Thổ sư là một trong những ngụy thuật mạnh nhất, lừa và dặt không hề khác chế nhau vì thế chỉ có thể so về sức mạnh, mà Uyển Ca chỉ là một quận chúa chân yếu tay mềm trong khi Lệ Như Tâm lại là một Ngự Thổ sư đã và đang được dạy dỗ, vì vậy kèo này ai cũng nghĩ Uyển Ca chắc chắn thua.

Trời gần tối, tất cả mọi người trong Thần Ảnh quân đều đã biết đến trận đấu giữa Uyển Ca và Như Tâm, bọn họ một mặt vô cùng hứng khởi vì sắp được xem một trận đấu hoành tráng giữa Dược sĩ sư trung phẩm và Ngự Thổ sư tam phẩm, nhưng một mặt cũng là rất lo lắng cho nàng - Uyển Ca bởi bọn họ đều biết một Ngự Thổ sư lúc nào cũng có sức mạnh thể chất cao hơn rất nhiều so với các Ngự thuật sư còn lại, họ hằng ngày bồi luyện với đất đá cứng cỏi, còn Uyển Ca thì chỉ là một nha đầu yếu mềm vì thế họ sợ sẽ xảy ra chuyện lớn, sư phụ của Lê Như Tâm là Tào Ân cũng vô cùng lo lắng về việc này, ông ta còn đặc biệt dặn dò Như Tâm không được quá tay tổn thương đến quận chúa nhưng bất quá nữ nhân kia lại không hề nghe lời mặc kệ cho sư phụ mình nói như thế nào, còn Uyển Ca từ trưa tới giờ nàng ở trong lầu riêng luyện tập đều chế thuốc không hề để tâm đến trận đấu.

Chớp mắt đã chiều tà mọi người tập trung lại gần võ đài xem trận đấu mặc dù còn đến 2 canh giờ nữa mới tới trận đấu, người nào người nấy cũng căng thẳng ra mặt, trên nóc các doanh trại đã thoát ẩn thoát hiện các ám vệ mà Lục Phong chuẩn bị sẵn nếu như thật sự xảy ra bất trắc, Lê Như Tâm đã tới sân đấu trước, còn Uyển Ca thì thông thả nhắm mắt nói chuyện như thường lệ trong lầu riêng của mình.

"Trận này ngươi dám chắc mình thắng không Nguyệt?"

Một giọng nói bên trong thân thể nàng phát ra, điệu cười cao ngạo.

"Haha, có gì mà không chắc, từ trước tới giờ ta còn chưa thể hiện hết võ thuật của mình đâu đấy, Ngự Thổ sư thì sao chỉ cần ta hạ nàng ta trước khi nàng ta kịp ra tay là được."

Nàng cau mày tỏ ra hơi lo lắng.

"Nàng ta không phải người bình thường, thể chất của nàng ta khác hẳn so với Thanh Uyển Ngọc, ta e là..."

"Yên tâm đi, ngoại trừ Lục Phong ra, ta chưa từng sợ bất kỳ kẻ nào cả, ta sẽ cho ả thấy thế nào là thiên hạ đệ nhất ám sát."

Nàng thờ dãi bắt đầu trao đổi linh hồn, ánh mắt mờ ra sắc lạnh cực kỳ, sát khí nồng nặc, con ngươi màu đỏ như máu sáng lên giống như hổ tìm thấy mồi, nàng lấy từ trong túi đồ của mình ra một thanh chủy thủ được bọc vỏ, thanh chủy thủ ngắn và nhỏ chỉ dài tầm 10cm, không trang trí hoa văn tinh xảo gì cả, chỉ bình thường trên sống lưỡi thanh chủy thủ có đường vân hình một chiếc đầu lâu, Nguyệt mở lưỡi dao khỏi vỏ, nụ cười lạnh như băng, nghe cũng đã cảm thấy lạnh gáy.

"Có phải là giết cũng được không?"

Tĩnh thờ dãi, ừ một tiếng Nguyệt liếm lưỡi dao, giọng nói vẫn lạnh gáy như thường.

"Tĩnh, ngươi nói xem đã bao nhiêu năm từ lần cuối cùng ta giết người rồi, hôm nay ta phải lột da cắt thịt kẻ dám chê ta là yếu đuối không xứng với Lục Phong ấy, bằng không ta không lấy họ Thanh!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ác quỷ hiện hình (hạ)

Tĩnh ở bên trong thân thể nghe vậy mà thờ dãi, tuy rằng nàng ta quá đáng thật nhưng giết chết thì hơi quá, giọng nói bên trong cơ thể vang lên.

"Tùy ngươi vậy, ta không quan tâm, nếu như ngươi thật sự muốn giết nàng ta, thì cũng đừng mang rộn quá, vì dấu sao ta và ngươi đang đóng vai một nha đầu chỉ mới 10 tuổi mà thôi."

Nguyệt cười nhẹ không thèm đáp lại với phần kia của mình, Tĩnh thì cũng không để tâm gì nữa, trực tiếp chìm vào giấc ngủ, Nguyệt rời khỏi lầu đi tới chỗ võ đài lúc này cũng đã tầm 6 giờ rưỡi tối, Lê Như Tâm thấy nàng dám thật sự đến thách đấu mà cười hắc ám nghĩ bụng (Không ngờ nha đầu đó dám tới thật sự, để ta xem ngươi chịu được mấy chiêu của ta). Lục Phong lúc này cũng từ lầu riêng đi tới, anh bước tới chỗ nàng, nắm lấy bàn tay khẽ nói nhỏ.

"Thật sự chịu không nổi thì phát tay, ám vệ của ta sẽ giết ả ta giúp nàng."

Nàng nhìn Lục Phong, y đang tỏ ra rất lo lắng cho nàng, nàng tay trái vỗ vỗ vai Lục Phong, bước qua người anh, bỗng nàng nói nhỏ.

"Huynh yên tâm, ả ta sẽ không có khả năng đụng tới vạt áo của ta đâu."

Lời nói ấy kèm theo nụ cười kiêu ngạo thấu trời, Uyển Ca bước tới chỗ đối thủ của mình, nhìn sơ qua nàng ta, rồi lại bước đến kề tai nói nhỏ với Lê Như Tâm.

"Ngươi... đã từng thấy bị ngạn đỏ nở hoa chưa? Ta sẽ cho ngươi nhìn thấy nó nếu ngươi muốn."

Lời nói ấy nghe thì nhẹ nhàng nhưng sát khí từ trong lời nói kia thì lạnh bức người, Lê Như Tâm kinh động khẽ lùi về phía sau một bước nhỏ, Uyển Ca

thong thả bước lên võ đài, nhìn Lục Phong cười nhẹ, lời nàng cất lên to tiếng.

"Không cần đợi nữa đâu, người đã tới đông đủ thì trực tiếp đấu luôn đi."

Lệ Như Tâm trấn tĩnh lại bản thân, một mặt vẫn còn sợ lời nói ấy của nàng, một mặt thì tỏ ra tức giận, Lệ Như Tâm tức giận khí tức bức người bước lên võ đài, Lục Phong và Bằng lão được ngồi trên ghế, những tướng sĩ khác thì đứng xung quanh võ đài, Lục Phong đứng dậy nói to.

"Trận đấu này là trận chiến tử, ai làm đối thủ ngã khỏi sàn đấu, chết hoặc bất tỉnh trước thì sẽ thắng, trong trận đấu này có quyền giết chết đối thủ và dĩ nhiên không cần chịu trách nhiệm trước pháp luật. Được rồi, trận đấu chính thức bắt đầu!"

Lời này Lục Phong nói ra khiến cho toàn bộ trên dưới võ đài đều im lặng, chăm chú theo dõi trận đấu, Lệ Như Tâm nhìn võ đài được làm từ gỗ, không có đá và đất để nàng ta điều khiển* nàng ta khẽ cau mày nhưng vẫn tỏ ra đắc thắng, cứ tưởng như những trận đấu bình thường hai người thủ thế võ đi vòng vòng tìm cơ hội đối thủ sơ hở mà tấn công nào đâu Uyển Ca đã lấy dao nhanh như cắt mà tấn công Lệ Như Tâm, Lệ Như Tâm nhìn thấy bóng dáng của nàng ở bên tay phải nàng ta, lập tức nàng ta đánh một quyền cùi trỏ vào nàng nhưng khi cùi trỏ kia vừa chạm tới nàng lập tức Uyển Ca đã lườn ra phía sau đối thủ trực tiếp chém một nhát vào eo lưng Lệ Như Tâm, Lệ Như Tâm lúc này cảm nhận được con dao thấu da thịt, nàng ta quay người đá vào nàng nhưng lại đá hụt thân thể nàng cứ như một màn ảo ảnh, phóng nhẹ lên phía trước ngực trái thẳng tay chém thêm một nhát nữa, Uyển Ca thuận thế dùng lực chân đá vào đầu gối Như Tâm, lực này cực mạnh tâm cả chục kí, Như Tâm vừa đau vừa nhói nên mắt đã ngã xuống sàn đấu, lúc này Uyển Ca mới dừng duy chuyển, hai đối thủ bốn mắt nhìn nhau Uyển Ca cười một nụ cười độc hơn nắng và lấy thanh chủy thủ đang nhỏ máu kia để lên miệng liếm nhẹ, lời nói nàng phát ra tựa như âm hồn ám mệnh.

"Người yên tâm, ta sẽ không giết người, bất quá cả đời này người đừng hòng dùng thiên phú có phần cao cấp này mà cao giọng được nữa."

Dứt lời lưỡi thanh chủy thủ chém nhẹ xuống một phát, máu bắn lên kèm theo đó là tiếng hét thâu tận trời xanh của Lệ Như Tâm.

"Xẹt....!"

"Á....a....!!!"

Đúng như những gì đã nói, nàng không giết chết Lệ Như Tâm mà dùng thanh chủy thủ cắt đi hai đường gân mạch quan trọng nhất của hai cánh tay nàng ta, từ nay về sau nàng ta sống không bằng chết chẳng khác nào một phế nhân.

- - - - -

(*)Giới thiệu nhỏ về 7 loại thuộc tính:

Kim: Kim là chỉ kim loại, có khả năng điều khiển các chất kim loại theo ý thích, như chì, đồng, kẽm và tất nhiên có cả sắt. Ngự Kim sư không thể tạo ra kim loại mà chỉ có thể điều khiển nó mà thôi.

Mộc: Mộc là chỉ cây cối và tất nhiên có cả gỗ, Ngự Mộc sư có khả năng tạo ra và điều khiển cây cối và mầm xanh theo ý thích, chỉ cần đứng ở nơi có đất, Ngự Mộc sư có thể tạo ra những mầm xanh và thúc đẩy sự sinh trưởng của những mầm xanh ấy lên nhanh nhất có thể, không như Ngự Kim sư, Ngự Mộc sư có thể tạo ra mộc tùy theo môi trường.

Thủy: Thủy là chỉ nước và băng, Ngự Thủy sư có thể tạo ra và điều khiển dòng nước và khối băng theo ý thích, chỉ cần có hơi nước và khí ẩm Ngự Thủy sư có thể tích tụ nước từ trong không khí, Luyện Thủy sư có thể giảm nhiệt độ của nước và đương nhiên cũng có thể tăng, để tạo ra nước nóng và băng, cũng như Ngự Mộc sư, Ngự Thủy có thể tạo ra hay nói chính xác hơn là lấy nước từ môi trường xung quanh.

Hỏa: Hỏa là chỉ lửa và chỉ có lửa mà thôi, vì vậy đây là thuộc tính duy nhất trong 7 loại thuộc tính không cần ảnh hưởng môi trường vẫn tạo ra được lửa, tùy theo tâm tình của Luyện Hỏa sư mà ngọn lửa sẽ có độ mạnh yếu và nhiệt độ khác nhau, nói tóm lại Ngự Hỏa sư không bị ảnh hưởng bởi môi trường và có thể tạo và điều khiển lửa.

Thổ: Thổ là chỉ đất, đá và cát, đây là thuộc tính có khả năng điều khiển nhiều loại vật chất nhất, không chỉ có thể điều khiển đất thôi mà còn đá có dính đất xin nhắc lại là đá phải dính đất hoặc được tạo ra từ những thứ có dính đất và có cả cát, Ngự Thổ sư chỉ có thể điều khiển đất, đá và cát chứ không thể tạo ra, nhưng gần như điểm yếu này không làm cho Ngự Thổ sư yếu đi bởi cơ bản hầu như nơi nào cũng có sự hiện diện của đất, đá và cát cả.

Lôi: Lôi là chỉ tia sét, điện, Ngự Lôi sư giống với Ngự Thủy và Ngự Mộc sư, họ tạo ra sét bằng cách chuyển dòng âm dương trong không khí thành sét và dùng nó để tấn công kẻ thù, Ngự Lôi sư chỉ có thể thay đổi dòng âm dương trong không khí để tạo sét và điều khiển nó chứ không thể tạo ra như Ngự Hỏa được, giả sử ở trong một nơi chỉ có cực dương không có cực âm thì Ngự Lôi sư cũng phải chịu thua.

Phong: Phong là chỉ gió và khí, đây là loại thuộc tính thuộc loại ôn hòa và nghiêm về phòng thủ và tránh né nhiều hơn, vì nơi đâu cũng có không khí mà có không khí là có gió vì thế hầu như Ngự Khí sư không gặp bất kỳ trở ngại nào hết, họ chỉ có thể điều khiển khí nhưng cũng vì nguyên nhân đã nói trên cho nên họ chẳng khác nào như đang tạo gió cả.

- - - - -Hết Chương 27-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Ước mơ phục thù

[Cùng lúc đó - Cảnh Vương Phủ]

Sau khi bị Triệu ma ma đánh, Thanh Uyển Ngọc liền hôn mê suốt bốn canh giờ, ngự y trong cung tới chăm cứu nên nàng ta đã tỉnh lại, hiện giờ nàng ta vẫn phải nằm sấp và nhịn đau để đắp thuốc.

"Á... đau, con nô tỳ này, người muốn giết chết ta sao?!"

Tỳ nữ đang đắp thuốc cho nàng ta lỡ tay ấn mạnh liền bị nàng ta quát mắng xối xả, tỳ nữ kia lập tức cúi đầu xuống xin tha thứ.

"Tiểu thư, nô tỳ biết tội, mong tiểu thư tha thứ cho...ạ."

Dur thị cầm bát thuốc đi tới thấy thế liền thờ dài.

"Tiểu Hiên, người lui ra ngoài đi, để thuốc đó ta đắp cho."

Tỳ nữ kia nghe vậy vui mừng, để lại lọ cao trị thương rồi lui ra ngoài, Dur thị ngồi xuống bên giường đưa bát thuốc cho Uyển Ngọc, nàng ta ngửi được mùi thuốc khó chịu nên quay mặt đi không thêm uống. Dur thị dô nhẹ.

"Con không uống thì sao khỏi được, thái y nói con đã bị nội thương, cần phải uống thuốc điều dưỡng, ngoan nghe lời nương thân uống đi."

Uyển Ngọc nhìn Dur thị, nàng ta lửa giận chưa nguôi, tay cầm bát thuốc uống hết một hơi rồi đập mạnh cái bát xuống đất, hét lớn.

"Là vú nuôi của hoàng đế thì giỏi lắm sao? Là ma ma quản phủ của Chiến vương thì giỏi lắm sao? Ta đường đường là con gái của Cảnh vương, tốt xấu gì cũng không tới lượt bà quản!"

Dur thị nghe Uyển Ngọc hét trong sự tức giận, lập tức che miệng nàng ta lại không cho nàng ta nói nữa, Dur thị nói nhỏ với Uyển Ngọc.

"Suyt! Con muốn phụ thân con nghe thấy hả?"

Uyển Ngọc bỏ tay Dur thị khỏi miệng mình, lẩm bầm.

"Ông ta? Nương nghĩ rằng ông ta sẽ tới đây thăm mẹ con mình sao?"

Dur thị biết rằng Uyển Ngọc đang rất tức giận và tủi thân, bà cũng từng là thứ nữ nên từng bị những người cao sang quyền quý hơn mình dẫm đạp, ngay cả việc bà ta gả cho Thanh Trọng làm thiếp bà cũng không hề được báo trước, bà ấy vào trong vương phủ đã 17 năm rồi, mỗi ngày đều phải nhìn mặt phu quân và chủ mẫu sống qua ngày, cũng may chủ mẫu không có con trai lại là người hiền lành nên bà ta và hai đứa con trai và gái này mới có sống được tới ngày hôm nay, bà ta rất mong sẽ có một ngày được làm chủ mẫu hay ít nhất là con gái bà ta có thể làm vợ cả của một gia đình giàu có nào đó thì coi như đời này bà ta đã được mãn nguyện.

Khi Thanh Trọng tuyên bố không lập thêm chủ mẫu bà ta vừa vui cũng vừa buồn, vui là vì Ngụy thị kia cũng không làm được chủ mẫu, buồn là vì cả đời này ước nguyện của mình vĩnh viễn không thể hoàn thành được, khi Uyển Ngọc bị Triệu ma ma đánh bà ấy không thể ngăn cản hoặc làm được điều gì, chỉ cần nói thêm một câu thì càng sẽ bị cho là đối đầu với Thanh Trọng và Triệu ma ma kia, bà ấy im lặng nhìn con gái của mình bị đánh bị người khác sỉ nhục, câu nói cuối cùng của Thanh Trọng (không nhớ thì xem lại chương 33 nha) càng khiến cho trái tim của Dur thị như bị xé nát, có lẽ Uyển Ngọc nói đúng ông ấy sẽ không bao giờ tới Ngọc Quan viện này nữa, Dur thị cố kìm nước mắt, an ủi Uyển Ngọc và cũng tự an ủi bản thân mình.

"Sao lại không, chẳng qua phụ thân con bận việc mà thôi, phụ thân con làm sao không tới được chứ, Uyển Ngọc con hãy nhớ, đường của nương thân đã hết nhưng đường của con thì vẫn còn rất là xa, dẫu có thế nào con vẫn là nhi nữ bước ra từ Cảnh vương phủ này, con còn là Phong lệnh Cường Giả sư, sẽ không ai có thể cười nhạo con, con được quyền thanh cao ngạo mạn, con được quyền coi thường kẻ khác, hôm nay chúng ta lùi một bước sau này sẽ tiến được ba bước, nương thân đời này chỉ cần con và ca ca con bình an là đã thấy rất vui rồi."

Uyển Ngọc nghe lời này của Dur thị, nàng ta cũng biết được tâm ý của mẹ mình, Uyển Ngọc nắm chặt tay Dur thị lời nói cực kỳ khẳng định.

"Nương, người yên tâm đi, con nhất định sẽ gả cho một người tài bạc và quyền lực đều có, con phải làm cho bọn chúng lộ mặt vì dám khinh thường chúng ta, Thanh Uyển Ca được gả cho Chiến Vương chứ gì? Vậy con sẽ gả cho thái tử cho nó thấy!"

Dur thị rất vui vì Uyển Ngọc đã đặt ra được một mục tiêu lớn cho bản thân mình, bà ấy không cần biết mục tiêu đó có thành hay không, bắt quá bà ấy không muốn có kẻ khác ức hiếp nhi nữ và nhi tử của mình nữa, tuyệt đối không!

-----Lời Tác Giả-----

- Mỗi một con người, ai cũng từng là thiên thần, bắt quá vận mệnh, cuộc sống cộng thêm những thứ xung quanh khiến cho thiên thần ấy trở thành ác quỷ nhưng chỉ cần ác quỷ đó biết quay đầu thì vẫn chưa muộn.

- Các bạn ơi, mình là đăng theo lịch nha, cứ là thứ 5-chủ nhật thì nhất định sẽ ra chương mới, cảm ơn mọi người đã ủng hộ và cùng hóng đợi với mình nha. Iu các bạn rất rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Đi dạo dưới ánh trăng

Tất cả những gì xảy ra đối với những binh sĩ ở đây và Lục Phong chỉ mới có 3 phút, khi tiếng hét vang thấu trời của Lệ Như Tâm vang lên những người có mặt bên võ đài mới định hình được chuyện gì đã và đang xảy ra, Lục Phong kinh ngạc đứng dậy, Bảng Lão lập tức chạy lên võ đài kiểm tra tình hình của Lệ Như Tâm, đám binh sĩ thì bắt đầu bàn tán.

"Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Ta không nhìn lầm đó chứ?"

"Thật sự không thể ngờ vương phi không những thắng mà còn làm bị thương được Lệ Như Tâm."

"Ta không thể tin được luôn, này người thử vả ta đi."

"..."

Bảng Lão đang kiểm tra vết thương của Lệ Như Tâm, Uyển Ca cho thanh chủy thủ vào võ rồi cắt đi, Lục Phong hoàn hồn chạy lên võ đài nắm lấy tay của nàng, liên tục đảo mắt nhìn toàn bộ thân thể nàng, giọng hấn lo lắng hỏi.

"Nàng không sao thật chứ, có cần cho người xem thử không?"

Uyển Ca liếc mắt nhìn Lệ Như Tâm vì đau đớn quá mà xém ngất đi kia, rồi cười nhẹ trấn an Lục Phong.

"Huynh yên tâm, ta không sao hết, trái lại huynh phải hỏi xem nàng ta có sao không mới đúng, dù gì... à nàng ta cũng là thuộc cấp của huynh mà."

Lục Phong từ đầu đến cuối không thêm liếc qua Lệ Như Tâm, giọng hấn vang lên lạnh lùng.

"Nàng ta... chết cũng được."

Một lời này của Lục Phong nói ra khiến cho trái tim Lệ Như Tâm như thất lại, Uyển Ca thì cười trong sự nham hiểm, là nàng cố tình gài bẫy để Lục Phong nói như vậy, để nàng ta chết lặng con tim, nàng buông tay Lục Phong từ trong tay áo lấy ra một hộp thuốc bên trong có vài viên đan dược, nàng khom lưng đưa cho Bảng Lão, nàng cố tình giả giọng từ bi.

"Đây là thuốc cầm máu, hãy cho nàng ta uống đi, ta không muốn sát sinh đâu."

Bảng Lão cầm lấy thuốc của nàng, không nghĩ ngợi gì mà đưa cho Như Tâm uống, nàng ta thì kiên quyết không chịu uống, đám Dược Sĩ sư lúc này cũng đã có mặt rồi duy chuyển nàng ta về bệnh xá của quân trại, Lục Phong nắm lấy tay trái của nàng giờ lên cao, giọng anh to tiếng khẳng định.

"Người chiến thắng trong trận từ chiến lần này là Uyển Ca."

Mọi người đều đồng loạt vỗ tay không ngừng, bọn họ không thể ngờ nàng lại có thể thắng được, càng không thể ngờ tới đến cả một vết xây xước cũng không có, không ai để ý việc nàng có tàn nhẫn hay không, bọn họ chỉ biết thắng là thắng, cả đám binh sĩ lần lượt rời khỏi võ đài đi tới nơi tụ tập cùng nhau uống rượu hò ca, không ai thêm quan tâm tới Lệ Như Tâm, chỉ có sự phụ nàng ta - Tào Ân là đi theo đám Dược Sĩ sư và Bảng Lão đi tới bệnh xá quân trại cùng Lệ Như Tâm, Uyển Ca và Lục Phong ra ngoài đi tản bộ doanh trại để khuây khỏa, Lục Phong vừa đi vừa hỏi nàng.

"Nàng... ta cũng không ngờ nàng có thể thắng được, xem ra ta đã quá xem thường nàng rồi."

Uyển Ca ngược mắt nhìn ánh trăng sắp tròn của đêm 12 nắm lấy chiếc lá ven đường cười tự mãn.

"Huynh không ngờ được cũng là chuyện bình thường, huynh chưa thấy thực lực của ta mà."

Lục Phong nghe thế thầm cười nhẹ, lại bị nàng trong khoảng khắc ấy nhìn thấy, nàng cảm thấy hấn thật sự vô cùng vô cùng đẹp trai, nàng nuốt nước bọt gãi gãi cái đầu, giọng nói bị lắp.

"Huynh...à ta cũng nên về nhà rồi nhì, lúc trước rời khỏi nhà, ta có viết thư để lại là 1 tuần sau sẽ về, mà giờ đã hơn 10 ngày rồi, ta nghĩ tới lúc ta nên quay về rồi."

Lục Phong lúc này cũng nhớ đến việc sẽ đưa nàng về trong vòng 3 ngày, tới hơn nay cũng đã hết 2 ngày rồi, cũng nên đưa nàng về nhà để tránh Cảnh

vuong lo lắng, Lục Phong cầm lấy chiếc lá gạt đầu giọng nói mang theo điệu bộ vô liêm sỉ.

"Cũng phải để nàng về thôi, không thì nhạc phụ đại nhân sau này sẽ không dám gả nàng cho ta mất."

Uyển Ca cũng không biết làm thế nào mà nàng lại ớn lạnh nổi da gà với cái điệu bộ này của hắn, nàng ho một tiếng nói trong vẻ khá tức giận.

"Lục Phong... huynh vừa vừa phải phải thôi đó, bằng không..."

Bằng không thế nào, ngay cả nàng cũng không biết, nàng đánh cũng đánh không lại hắn, giết cũng không thể giết nổi hắn, địa vị trong triều cũng không cao bằng hắn, nói lý cũng nói không lại hắn, từ trước tới giờ ngoài nhân cách kia của mình ra, nàng chưa từng thua ai nhưng nay đối với Lục Phong hắn thì nàng xin cam bái hạ phong, Lục Phong không chọc nàng nữa, tay của anh nắm lấy tay nàng giọng nói dịu dàng như muốn dỗ hôn Uyển Ca.

"Lần này về phủ Cảnh vương, nàng không cần phải kiên dè hay lo lắng, có ta ở đây, ta không cho phép ai dám đụng tới nàng đâu, à phải rồi trong phủ nàng hình như có một tiểu nha đầu không yên vị, ta đã giúp nàng trừng trị nàng ta rồi, nghe âm vệ nói tên cái gì mà Ngọc đó."

Uyển Ca biết ngay "Ngọc" kia là ai, nàng muốn buông tay hắn ra lại bị hắn nắm chặt lại, lời nói dịu dàng kia một lần nữa cất lên.

"Thêm 6 năm nữa, đợi tới khi đó ta sẽ dùng kiểu tám người rước nàng về vương phủ, tuyệt không để cho kẻ nào ức hiếp nàng nữa..."

Lời nói của Lục Phong dần lại một giây, chưa để nàng có phản ứng gì hắn đã kề miệng sát tai của nàng, khẽ nói nhỏ và cắn nhẹ tai nàng.

"... Cả thiên hạ này chỉ có mình ta mới được quyền "ăn hiếp*" nàng mà thôi."

(*) Mik thích suy nghĩ của các bạn, ahhihi.

- -----Hết Chương 39-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Ai nhớ nhưng ai

Uyển Ca khuôn mặt đỏ như gấc, nàng nhanh tay đẩy Lục Phong ra xa, giọng nàng lắp bắp.

"Huynh... ta không thêm gả cho huynh đâu."

Lục Phong nhìn nàng cười nham hiểm, nàng hiện tại chẳng khác nào mèo con xù lông, trong cực kỳ đáng yêu, hắn bước tới nắm lấy tay nàng không cho nàng kháng cự, lời nói trở lại dịu dàng không còn lưu manh nữa.

"Nàng không gả cho ta? Ta cưới nàng là được, trời đã tới rồi cũng nên về thôi."

Dứt lòng Lục Phong bỗng nàng lên âm về doanh trại, Uyển Ca giãy giụa nhưng bất thành, bắt đắc dĩ yên vị để hắn ngang nhiên bồng về, đi khoảng 50 bước đã về tới cổng doanh trại, may cho nàng là lúc này doanh trại chỉ còn khoảng 30 người đi tuần tra canh gác, hầu như nàng chỉ phải đụng mặt với 1 tiểu đội canh gác, Lục Phong bỗng nàng tới gần trại riêng của nàng thì Uyển Ca đã nhanh chân nhảy xuống đất, chạy thẳng vào trong lều đóng kín lại luôn, Lục Phong lúc này đứng ở ngoài lều vẫn còn chút ngơ ngác rồi hắn đỡ khóc đỡ cười, quay mặt đi về lều riêng của mình, lúc này ở bệnh xá doanh trại sau một hồi cầm máu thành công Bàng lão vừa đi ra khỏi khu sơ cứu, Tào Ân - sư phụ của Lệ Như Tâm liền chạy tới hỏi han tình hình sức khỏe của nàng ta, Bàng lão lúc này chỉ biết lắc đầu thờ dài.

"Lão phu đã cố gắng hết sức rồi, từ nay về sao nàng ta có đôi tay ấy cũng như không, không thể cầm tờ giấy chứ đừng nói tới việc luyện võ."

Lời này Bàng lão nói ra khiến Tào Ân như sụp đổ, ông ta không tin nhưng cũng không thể không tin, Bàng lão lắc đầu một mối. Ở trong lều riêng của mình Uyển Ca chạy vào trong chăn trùm đầu lại, nàng không thể không thôi nghĩ về những lời nói và cử chỉ hôm nay của Lục Phong, nàng vừa giận vừa cảm thấy hạnh phúc nàng không biết cảm giác này là thế nào nữa, cứ nghĩ tới Lục Phong không thôi, nàng nghĩ ngợi một hồi rồi cơ hồ mà chớp mắt. Một bên khác Lục Phong vừa về tới lều riêng, lúc này Phong Từ chui ra ngồi bên vai Lục Phong cười khúc khít một cách đầy trêu chọc.

"Nghĩ tới lúc này, ta tự nhiên cười vỡ bụng, ahaha."

Lục Phong liếc Phong Từ, ánh mắt của anh tràn ngập sát khí.

"Không phải ta đã nói ngươi ở lại đây rồi sao? Tại sao ngươi vẫn lẻo đẻo đi theo hả?!"

Phong Từ nhìn bộ danh vừa tỏ ra tức giận vừa xấu hổ này của Lục Phong mà cười vỡ bụng, lẩn xuống bàn làm việc mà cười lăn cười ngã.

"Coi người kia haha, ahaha... mắc cười quá haha."

Lục Phong tức giận hết sức hết to.

"Có cái gì mà cười hả, người có tin ta đem người đi hãm không?"

Phong Tử vẫn cười lẫn cười ngả mặc cho lời đe dọa hết sức kinh khủng này của Lục Phong, Lục Phong tức tới không nói nên lời, trèo lên giường cời giày ra rồi nằm xuống giường giả bộ ngủ, Phong Tử sau một trận cười no nê biết thôi rồi liền chạy tới vỗ vỗ mặt Lục Phong.

"Này Lục Phong, ta đói... này ngủ thật rồi hả? Ờ đừng ngủ mà."

Lục Phong bị con kì lân này vỗ tới nổi chịu không được nữa, tay phải nắm lấy chiếc sừng bé tẹo của Phong Tử nắm lên cho đôi bàn tay nhí xú ậy cách khỏi mặt mình 15cm, Lục Phong tỏ ra khó chịu cau mày.

"Đừng vỗ nữa, làm sao? Đói rồi mới nhớ tới ta đó hả?"

Nói là nói như vậy nhưng Lục Phong vẫn là tạo một ngọn lửa bảy màu cho Phong Tử ăn, Phong Tử nhìn thấy liền nhảy tới ăn thật là nhiều, Lục Phong nhìn nó ăn mà vẫn không khỏi bức mình. Tức thật, nếu như không tại vì có nó ở đó, mình đã... mà mình đang nghĩ cái gì thế này? Nàng ấy chỉ mới có mười tuổi thôi mà... mình tại sao? Lục Phong cũng không thể nào lý giải cho việc từ khi ở trong khu rừng tới giờ y cứ nghĩ tới Uyển Ca cả ngày lẫn đêm, luôn luôn lo lắng cho nàng, nếu không phải lúc này trong rừng hãm nhận được ra Phong Tử đang len lút đi theo hai người bọn họ thì hẳn cũng không biết mình sẽ nói ra gì tiếp theo nữa, cho Phong Tử ăn xong Lục Phong nằm ngửa xuống giường để tay lên đầu không ngừng nghĩ về nàng.

Sáng sớm hôm sau, Lục Phong từ canh 5 đã thức dậy, hắn chọn ra một đoàn binh sĩ tầm 50 người rồi cho người chuẩn bị một cỗ xe ngựa lớn, Uyển Ca ở trong phòng vừa trang điểm thay y phục vừa nói chuyện với nhân cách kia.

"Tình, lần này về phủ người phải tự tin lên, không có gì phải sợ."

Nhân cách bên trong kia thì lại cảm thấy hứng thú với chuyện đi chơi tối qua hơn, Tình cười thầm sâu nói nhỏ.

"Đêm qua tản bộ dưới ánh trăng thế nào? "

Nguyệt như bị Tình điểm vào huyệt chí tử, nàng đứng hình hồi lâu rồi mới trả lời.

"Ta... ta đang nói chuyện đại sự, người nói lãnh đi đâu vậy?"

Tình biết Nguyệt vẫn còn đang mắc cỡ và bối rối về vụ tối qua, nàng không tự trấn vấn bản thân nữa, trao đổi linh hồn, con người đỏ như máu biến mất thay vào đó là con người màu xám hiền từ, nàng lên tiếng.

"Người yên tâm, lần này về phủ ta tự có kế sách riêng, nghe đâu có kẻ nói: chúng ta ăn chơi liêu lỏng, rồi còn bỏ nhà theo trai nữa đấy, dựa vào những gì mà Lục Phong nói, cũng như tính cách của những người trong nhà, chúng ta cũng dễ dàng đoán ra được đó là ai đúng không?"

Nguyệt cũng đoán được, nàng nói trong sự lạnh lẽo.

"Người nói phải, ta có nên để tỷ ta trở thành người mà ta giết đầu tiên từ khi xuyên về nơi này không nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Trở về cảnh vương phủ (thượng)

Tình gãi gãi cái đầu không biết phải trả lời Nguyệt ra sao, nói đi nói lại Uyển Ngọc cho dù có thái quá như thế nào thì nàng ta cũng là đại tỷ của bọn nàng, giết nàng ta cũng không hay ho gì lắm.

"Nguyệt, nàng ta tuy có bất đồng với chúng ta nhưng vẫn chưa tới mức phải tận tay loại bỏ, cứ bình tĩnh đã chuyện đâu còn có đó."

Nguyệt biết ngay thế nào Tình cũng sẽ nói thế, Tình luôn là người suy tính trước sau tính tình lương thiện còn nàng là vậy đó thuận nàng thì sống nghịch nàng thì vong, cho dù là ai đi chăng nữa, Nguyệt không thêm nói gì nữa chìm vào trong giấc ngủ.

Uyển Ca đứng dậy mặc chiếc áo khoác ngoài vào cầm lấy túi y dược của mình rồi rời khỏi chiếc lều đi tới hội họp với Lục Phong khi nàng tới nơi Lục Phong đã cho binh sĩ bày binh bố trận xong, một cỗ xe ngựa loại lớn dành cho quý tộc, 30 Cừung Giả sư các loại thêm 10 Ngự Lôi sư và 10 Ngự Thổ sư chia ra làm 3 nhóm nhỏ, nhóm đầu đi trước xe ngựa, nhóm 2 đi cùng xe ngựa, nhóm 3 cũng là nhóm đông người nhất đi theo sau xe ngựa còn gánh thêm 10 hòm bảo vật, Uyển Ca nhìn đoàn người này có khác gì đoàn rước dâu đâu kia chứ, nàng đỡ khóc đỡ cười bước đến chỗ Lục Phong đang đứng khề khề áo của y nói nhỏ.

"Huỳnh không cần phải làm rình rang vậy đâu, cứ một chiếc xe ngựa thôi là được."

Lục Phong cười nhẹ tỏ ra lưu manh.

"Nàng đừng lo ta không dọn hết bảo vật trong nhà tặng cho Cảnh vương đâu, đừng sợ ta còn có mớ bảo vật để làm sinh lễ cưới nàng nữa mà."

"Huỳnh...ta."

Uyển Ca cứng miệng với nam nhân này, nàng nhìn trong đám hòm rương ấy đều là kỳ trân dị bảo, rồi cuộc nam nhân này giàu có tới mức nào. Lục Phong nhìn thấy mọi chuyện đã vừa mắt y quay lại nói lớn.

"Bốn vương giờ sẽ đưa ái phi về nhà mẹ, có lẽ người mai mới trở về doanh trại được, không có bản vương Hắc Tam sẽ thay bốn vương làm chủ, kẻ nào làm trái luật thì cứ xử theo quân pháp!"

Hắc Tam từ đám binh sĩ bước lên ba bước cúi đầu chấp tay hành lễ.

"Thần xin tuân lệnh, cung tiễn vương gia, vương phi an!"

Đám binh sĩ đồng loạt hô vang theo.

"Cung tiễn vương gia, vương phi an!"

Lục Phong gạt đầu y quay người nắm lấy tay nàng nhưng nàng không nắm lấy tay y mà trực tiếp trèo lên xe ngựa, Lục Phong cười thâm sâu y biết nàng đang mắc cở Lục Phong theo bước nàng leo lên xe ngựa, sau đó đoàn người khởi hành đi về phía tây bắc hướng về thành Đông Kinh.

Lúc này ở Cảnh vương phủ, phụ thân của nàng Cảnh vương cũng đã nhận được thông báo là Lục Phong hôm nay sẽ trả nàng về, ông ấy liền mừng rỡ, một là vì nàng bình an vô sự, hai là vì nàng đi cùng với Lục Phong sẽ khiến cho những lời đồn đại không hay trước kia sẽ biến mất.

Uyển Tâm và Uyển Ngọc thì lại bị kinh ngạc, hai nữ nhân này không thể ngờ thật sự Chiến vương sẽ đích thân đưa Uyển Ca về phủ, cả hai đều tỏ ra cực kỳ khó chịu, Uyển Ngọc bị thương tuy đã được Dược Sĩ sư của hoàng cung chữa trị tận tình nhưng nhất thời vẫn là chưa thể đi lại bình thường, nàng ta lại vì chuyện này mà cần rằng chịu đau mặc y phục vào đi ra ngoài công đoán tiếp Chiến vương, người bị thương còn ra tận cửa đón tiếp đương nhiên Thanh Uyển Tâm cũng không thể không đi, nhưng nàng ta lại biết cách lấy lòng người khác trong khi Thanh Uyển Ngọc đang chọn lựa bộ y phục sắc sỡ nhất để cho Lục Phong chú ý tới mình thì Thanh Uyển Tâm chỉ mặc thanh y màu xanh lá nhạt cài thêm trăm cài cùng màu trong nàng ta cực kỳ giản dị, còn Thanh Uyển Ngọc thì chẳng khác gì tác kè hoa cả.

Từ khi xuất phát ở doanh trại tới giờ cũng tầm nửa tiếng, nhưng nàng và Lục Phong ở trong xe ngựa lại không hề phát nói gì cả, nàng đang suy nghĩ về rất nhiều chuyện của Cảnh vương phủ còn Lục Phong thì lại đang nghĩ về chuyện rốt cuộc ai làm kẻ đã cho người hành thích y lần trước, xung quanh nàng và y chỉ vang lên tiếng móng ngựa trên mặt đất bỗng xe ngựa dừng lại phu xe lập tức lên tiếng.

"Khởi bẩm vương gia đã tới cổng thành rồi ạ."

Trong xe ngựa không nói gì cả, binh sĩ canh cổng sau khi kiểm tra lệnh bài lập tức mở cổng thành cho đoàn ngựa đi qua, đã thế đám binh sĩ còn nói to một câu.

"Chiến vương hồi kinh!"

Lời này nói ra người dân hai bên đường mới để ý đến trước tấm màn che của xe ngựa có khắc ấn dấu cờ hiệu của Lục Phong lại còn có đám binh sĩ toàn là Cường Giả và Ngự Thuật sư, người dân lập tức hoảng hồn mà chia ra hai bên đường tạo ra một con đường thẳng tắp cho đoàn binh sĩ đi qua, người dân đồng loạt hô vang.

"Chào mừng Chiến vương hồi kinh!"

Nàng bị tiếng hô đồng loạt ấy làm hết hồn, nàng khẽ liếc nhìn dân chúng bên ngoài rồi lại liếc qua nam nhân tóc trắng ngồi trong xe với mình kia, nàng nhìn thái độ này của dân chúng với Lục Phong biết ngay y đã lấy được lòng dân, nàng cười nhẹ lúc này nàng mới lên tiếng.

"Bọn họ, xem ra rất kính trọng huỳnh?"

Lục Phong ngược mắt nhìn nàng lắc đầu.

"Không phải kính trọng mà là sợ hãi, bọn họ sợ địa vị của ta, sợ sức mạnh của ta."

Nàng nhún vai Lục Phong này khi mà nghiêm túc thì quả thật rất rất lạnh lùng a, nàng chưa nói thêm câu nào thì xe ngựa lại dừng, phu xe thông báo.

"Vương gia, đã tới Cảnh vương phủ rồi ạ."

- ----Hết Chương 41-----

Chương 42: Trở về cảnh vương phủ (trung)

Lời này của phu xe vang lên Lục Phong liền thay đổi sắc mặt, y không còn đáng vẻ lưu manh nữa mà là một ánh mắt lạnh lẽo như băng, sắc như mắt điều hâu. Phu xe nhảy xuống xe ngựa rồi vén tấm màn che cho Lục Phong cùng Uyển Ca đi xuống, Lục Phong bước xuống xe ngựa trước, y đứng trước xe ngựa đưa tay vào trong cho nàng, tỏ ý đỡ nàng xuống, còn Uyển Ca lần này không tránh né hẳn nữa, trực tiếp nắm lấy tay hắn, Lục Phong cười nhẹ y nhanh chóng đỡ nàng xuống xe.

Lúc này từ trong Cảnh vương phủ, Thanh Trọng cùng với đám nữ nhân hóng chuyện kia đã ra tới cổng, Thanh Trọng nhìn thấy nhi nữ này của mình bình bình an an lòng ông yên tâm, bước tới chỗ nàng lo lắng hỏi.

"Con không gặp phải chuyện gì chứ, tại sao rời phủ mà không thông báo cho phụ thân một tiếng?"

Nàng lúc này lại tỏ ra dư vị dễ thương của một đứa trẻ 10 tuổi, nũng nịu nắm vạt áo Thanh Trọng.

"Con... con có nhờ vị ca ca này viết thư để lại rồi mà, phụ thân vẫn chưa xem sao?"

Lục Phong nghe thấy hai chữ "ca ca" kia mà cau mày, hẳn ngồi xuống cho vừa tầm với nàng xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng giọng nói của hắn nhấn mạnh.

"Uyển Ca không phải ta đã nói rồi sao? Không phải là ca ca mà là phu quân hay gọi là tướng công cũng được."

Nàng nhìn hắn cười mà cười không nổi, nam nhân này nắm thóp nàng rồi giờ mà cãi hắn, hắn mà buông lời nói ra cái gì đó thì rất mệt, nghĩ vậy nàng liền gật đầu vâng lời.

"Vâng phu... quân!"

Lời nói của nàng như nện từng chữ, Lục Phong thì lại cực kỳ vui vẻ, hắn đứng lên cung kính chấp tay hữu lễ với Thanh Trọng.

"Nhạc phụ đại nhân, là tiểu tể lỗ mãng, hôm đó trời đã khuya sợ kinh động người trong nhà nên đã không hỏi mà lại đem Uyển Ca đi mất, tuy là có để lại thư nhưng hành vi này vẫn là không thể tha thứ, tiểu tể từ Tây Hồ trở về mới biết nhạc phụ đại nhân lại vì chuyện này mà lo lắng sốt ruột, thật là quá thất trách a, khẩn xin nhạc phụ đại nhân giơ cao đánh khẽ miễn tội ham chơi của Uyển Ca nàng ấy."

Một câu Lục Phong nói ra khiến cho mọi người đều lặng thinh, Uyển Ca nhận ra được việc hắn đã rào trước tính sau, gọi Cảnh vương là nhạc phụ trước là cho thấy hắn tôn kính phụ thân nàng ra sao, sau là cho những kẻ ngoài cuộc biết được quan hệ của hắn và phụ thân nàng, trực tiếp thừa nhận mối hôn phối này, còn hai từ "ham chơi" kia là để cho người ngoài biết rõ những chuyện đã và đang xảy ra, đầu mới là sự thật đầu là lời bịa đặt, tuy nàng biết hắn gọi như thế là ân tình, nhưng mà tại sao một câu nhạc phụ hai câu tiểu tể kia lại làm cho nàng nổi cả da gà thế kia?

Thanh Trọng cũng nhìn ra được ý tốt của Lục Phong, ông liền đỡ lấy tay hắn gật đầu cười lớn.

"Haha không sao không sao, ta còn không biết kẻ nào ở thành Đông Kinh này lại dám to gan bắt đi nhi nữ của ta, hóa ra lại chính là hiền tể, cũng là do lão phu nhất thời lo lắng không kịp kiểm tra bức thư mà hai con để lại mà cứ lùm xùm đi kiến, lại còn khiến cho có những tin đồn thất thiệt, lão phu đứng là già rồi già rồi a."

Thanh Trọng trực tiếp nhấn mạnh từng câu từng chữ, người dân xung quanh hai bên đường bắt đầu bàn tán.

"Mấy ngày trước, ta nghe nói Tĩnh Liên quận chúa đích nữ nhà Cảnh vương mất tích, có kẻ độc miệng truyền rằng quận chúa bỏ nhà theo trai, có kẻ còn nói quận chúa kiếp này thân bại danh liệt mất đi danh tiết, thật không thể ngờ quận chúa lại chỉ là đi chơi Tây Hồ với Chiến vương gia."

"Thì vậy đó, ta cũng nghe bọn kia đồn thổi như thế, nửa tin nửa không, giờ đây mắt thấy tai nghe như vậy mới là tin tưởng hoàn toàn, cả cái kinh thành này có ai không biết Tĩnh Liên quận chúa và Chiến vương gia được hứa hôn với nhau, họ đi chơi với nhau dân thường chúng ta quản làm gì?"

"Đúng quá còn gì, chỉ có vài kẻ mồm miệng độc ác mới có thể đồn thổi những câu ác độc như vậy, tiểu quận chúa đáng yêu dễ thương như vậy, vậy mà không biết ai lại độc mồm như thế nữa."

"Haizz cũng tại Cảnh vương lần này lo lắng thái quá, không biết thật hư gì đã cho người đi tìm kiếm khắp cả kinh thành mới gây ra vụ này."

"Thôi thôi, mọi chuyện coi như đã được giải quyết chúng ta ai về nhà nấy thôi."

"..."

Đoàn người hóng chuyện dần dần tản đi, Lục Phong nhìn thấy hiệu quả này mà cũng vừa lòng, Thanh Trọng lên tiếng.

"À phải rồi sao lại đúng cả ngoài này hết thế kia, nhanh nhanh vào trong vương phủ đi."

Nghe Thanh Trọng nói như thế cả đám bắt đầu duy chuyển vào trong. Uyển Ca tính đi vào lại bị một bàn tay nắm lấy tay mình, nàng quay người nhìn kẻ nào thì ra lại là nam nhân tóc trắng kia, nàng không phản kháng cũng không vui vẻ gì, cứ để hắn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của mình, Uyển Ngọc và Uyển Tâm này giờ gần như bị phốt lờ đi không ai để ý tới nhị vị cô nương này cả, hai nàng ta nhìn thấy nghe thấy được mọi chuyện này giờ lòng bàn tay nắm chặt, tới mức rướm cả máu, Hắc Nhị ngoài cổng cho người chuyển mười hòm rương báu vật ấy vào trong.

- -----Lời Tác giả-----

Hôm nay thứ 6, theo lịch phải viết Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần nhưng tác giả lại có hứng viết Vương Phi Hai Mặt, thôi thì viết bộ này rồi mai tác giả rảnh sẽ viết Ai Cập cho nhé, các bạn fan Ai Cập đừng buồn nhé iu iu nhiều ^_^. Đảm bảo ngày mai hoặc chiều nay sẽ viết Ai Cập thất hứa thì làm mèo (mèo~mèo~)

- -----Hết Chương 42-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Trở Về Cảnh Vương Phủ (Hạ)

Bên trong đại sảnh Cảnh vương phủ, Lục Phong và Thanh Trọng ngồi ở bàn cao nhất, Uyển Ca cùng đám nữ nhân hóng chuyện kia ngồi sang hai bên trái phải, Thanh Trọng lúc này hỏi thăm

"Hai đứa đi chơi Tây Hồ có vui không? Uyển Ca có làm phiền con nhiều không?"

Lục Phong tay rót chung trà, uống nhẹ một hơi chưa kịp để hắn hay nàng trả lời, Uyển Ngọc liền nhanh mồm nhanh miệng nhảy ra nói chuyện.

"Đúng vậy, tam muội à, muội có làm phiền tới vương gia không, muội đó cũng thật là đi chơi thì nói một tiếng đi, để cho phụ thân và ta phải lo lắng."

Lục Phong bỏ chung trà xuống bàn, ánh mắt sắc lạnh như dao lời nói lạnh lẽo cất lên.

"Chỗ bản vương và phụ thân người nói chuyện, thứ nữ như ngươi có quyền xem vào sao?"

Uyển Ca nhìn bộ dạng này của hắn, rất giống như Hắc Bạch Vô Thường đi đòi mạng a, Uyển Ngọc bị lời nói của hắn làm kinh sợ, Thanh Trọng liếc nhìn Dư thị, bà ta lập tức kéo tà áo nhắc nhở Uyển Ngọc, nàng ta lập tức nhỏ giọng nhẹ nhàng.

"Ta... chỉ qua cũng là lo cho tam muội thôi, ta..."

Uyển Ngọc chưa nói xong liền bị giọng nói của Lục Phong một lần nữa làm cho sợ hãi.

"Bản vương nói gì, chẳng lẽ ngươi nghe không rõ ư, lần trước Triệu cô cô tới đây, thiết nghĩ bà ấy cũng đã dạy dỗ cho ngươi rồi mới phải, chẳng lẽ nào ngươi chưa thông hay là quên mất rồi?"

Uyển Ngọc cứng miệng không dám thốt lên thêm bất kỳ lời nói nào nữa cả, vết thương sau lưng của nàng ta đau đến nhức nhối như cảnh báo, nhắc nhở cho nàng ta, Uyển Ngọc lặng thinh không dám đối mặt với Lục Phong nữa, lúc này Thanh Trọng cất lên tiếng nói giải vây.

"Haha nhị nữ này, dựa ta quen hơi, thật là xấu hổ quá. Nể mặt ta mà tha thứ cho nó đi vậy, nói đi cũng phải nói lại hôm nay đã là 12 tháng 8 rồi, còn đúng 3 ngày nữa sẽ là tết đoàn viên* lần này hai người các con có ai đi không?"

Thanh Trọng hỏi như thế là bởi 3 năm rồi, Uyển Ca và Lục Phong không hề tham dự lễ tết đoàn viên này, Lục Phong thì bận việc chiến trận, Uyển Ca thì cáo bệnh tật liên miên. Uyển Ca nghe nhắc đến tết đoàn viên liền vô cùng hứng khởi, bởi nàng rất muốn xem triều đình của thế giới này có khác gì so với thế giới của mình không. Uyển Ca đứng dậy nắm lấy vạt áo của Lục Phong, tỏ ra vẻ dễ thương đáng yêu.

"Đi chúng ta cùng đi nhé, có được không?"

Lục Phong nhìn nàng, bộ dạng trẻ con này của nàng, hắn thật sự muốn lật tẩy nó, nhưng lại bị vẻ đáng yêu giả vờ này làm giao động, hắn khẽ ho một tiếng gạt đầu.

"Uk miễn là nàng thích thì ta chiều, nàng muốn đi vào hoàng cung chơi hay ra phố ngắm hoa đăng đều được."

Uyển Ca một lòng tỏ ra vui vẻ, một lòng lại tỏ ra hơi bị nổi da gà, nàng bỏ áo hắn xuống ngồi lại vị trí của mình, lúc này Thanh Trọng vui vẻ gạt đầu, ông vuốt nhẹ chòm râu ngắn để cho có tuổi của mình.

"Tốt tốt, cứ quyết định như vậy đi, ba chị em các con cũng chuẩn bị đi, 2 ngày nữa Thần nhi* và Tàn nhi* sẽ về tới lúc đó cả nhà chúng ta sẽ cùng nhau đi tới hoàng cung dự tiệc, cũng coi như là cả nhà đoàn viên a."

Bỗng lúc này Uyển Ca tỏ ra hơi khó chịu, giọng nàng lảm bảm mang theo nỗi buồn miên man.

"Đoàn viên? Mẫu thân đâu còn nữa, làm sao mà đoàn viên được nữa."

Lời này của Uyển Ca nói ra khiến cho trên dưới đại sảnh đều im lặng, Ngụy thị lại hơi cau mày bà ta thầm nghĩ một thứ gì đó rồi lại liếc mắt nhìn Uyển Ca ra hiệu một thứ gì đó nhưng Uyển Ca lại không nhìn bà ta mà vẫn tỏ ra buồn bã. Lúc này Hắc Nhị từ ngoài cổng chạy vào, y làm cho không khí tĩnh lặng trong đại sảnh biến mất. Hắc nhị bước tới giữa đại sảnh cúi người hành lễ với Cảnh vương và Lục Phong.

"Khởi bẩm nhị vị vương gia lễ vật đã chuyển vào trong hết rồi ạ."

Lục Phong liền nhân lúc này chuyển chủ đề.

"Vậy sao tốt lắm, người hãy đọc to rõ lễ vật cho bản vương."

Hắc Nhị nhận lệnh, y mở một tờ giấy bên trong là danh sách những vật phẩm trong 10 hòm rương báu ấy.

"Bẩm vương gia, vật phẩm bao gồm: Lưu Anh Thạch, Cẩm Tú Thạch, Hắc Ma thạch, Ân Sa thạch, Phụng Nhân Thạch, Lư Tuy Bảo Thạch mỗi loại 1 đôi, nhân sâm ngàn năm từ vùng Tuyết sơn 3 củ, Chạm Hỏa lưu 3 chiếc. Ngoài ra vương gia còn tặng riêng cho vương phi, Hiếu Ly thạch anh, Tà Sơn đại thạch mỗi loại mười viên, lựa hóa tâm 10 thước, lựa lưu thủy 10 thước và đặc biệt Điện Hỏa Lư quả, Tử Ngọc Nhân Anh quả, Thất Khiếu Lung linh quả mỗi loại quả 8 trái, còn có 100 viên thượng phẩm hỏa thuật đan*, bẩm vương gia đã đọc hết rồi ạ."

Đám nữ nhân không phải nói là toàn bộ những người từ trên xuống dưới đại sảnh này sau khi nghe xong màn vừa rồi cũng phải há hốc mồm, những gì hần tặng kia đều là những thứ kỳ trân dị bảo, vô cùng quý giá có tiền chưa chắc đã mua nổi, nhất là ba loại quả kể trên kia, những loại quả ấy không hề bình thường một chút nào cả, mỗi loại cây phải vùng trồng trăm năm mới ra hoa, lại thêm trăm năm mới ra quả, rồi phải thêm 50 năm nữa mới cho ra quả chính, ăn vào có thể tăng thêm sức mạnh và tức khí, một quả có thể tăng 30 lần sức mạnh hiện có, chưa kể 100 viên thượng phẩm hỏa thuật đan kia nữa, người bình thường ăn vào không hề chi, nhưng khi Hỏa Lệnh Cường Giả sư hay Ngự Hỏa sư, Dược sĩ sư, nói tóm lại ai luyện hỏa thuật ăn vào có thể tăng cường sức mạnh gấp 2 lần.

Uyển Ca nàng cũng bị mức độ quý hiếm của núi bảo vật kia làm cho kinh ngạc, nàng nghe là biết ngay 100 viên Thượng Phẩm Hỏa Thuật đan kia là do ai tặng mình, nhất thời quên đi chuyện kia dịu lòng trở lại. Lục Phong tính nói thêm vài câu nữa nhưng lại bị tiếng còi thông báo của ám vệ riêng của hần làm hần phải thay đổi kế hoạch, Lục Phong đứng lên chấp tay thi lễ với Thanh Trọng.

"Thật ngại quá, ta có chuyện gấp cần phải đi ngay, mong nhạc phụ đại nhân đừng trách."

Thanh Trọng nghe thế liền đứng dậy lắc đầu.

"Nào có, nào có, con là Chiến vương công chuyện bề bộn, lão phu cũng không giữ con lại nữa, để lão phu tiễn con một đoạn."

Lục Phong liền nhanh chóng từ chối một cách lễ nghi.

"Không cần đâu ạ, nhạc phụ đại nhân quá lời rồi."

Đang nói Lục Phong quay về phía nàng, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, giọng hần vang to.

"Ân, người mau vào đây."

Lời kia của hần vừa dứt từ ngoài cổng đã xuất hiện một nha đầu tầm 13-15 tuổi, mặc trên người y phục tỷ nữ, Uyển Ca nhìn vóc dáng và tướng đi của nha đầu đó, vóc dáng tầm trung, không quá gầy cũng không mập mạp, chiều cao thì trung bình với độ tuổi, bước đi nhanh chóng nhẹ nhàng giống như đạp gió mà đi, Uyển Ca biết ngay nha đầu này là người từ doanh trại của Lục Phong bước ra, nha đầu đó bước vào đại sảnh liền quỳ xuống hành lễ.

"Nô tỳ Ân Doanh, tham kiến nhị vị vương gia, quận chúa, nhị vị tiểu thư, di nương an."

Lục Phong nhìn nàng ta rồi lại nhìn Uyển Ca, nói nhỏ.

"Nha đầu này từ nay về sau sẽ là tỷ nữ thân cận của nàng, nếu có gì khó khăn cứ nói với nha đầu này, nó sẽ thông báo cho ta biết."

Uyển Ca gật đầu cho hần an tâm, nha đầu kia cũng đứng lên bước tới đứng sau lưng nàng, xong việc Lục Phong cùng Hắc Nhị rời khỏi phủ Cảnh vương, lúc này đám nữ nhân kia mới nhẹ cả người, nhất là Uyển Ngọc riêng Uyển Tâm thì lại tức tối vô cùng cực, bởi nàng ta ngay cả một cơ hội để giới thiệu tên cũng không có, ánh mắt của Lục Phong từ đầu tới cuối cũng chỉ nhìn Uyển Ca chưa bao giờ nhìn tới nàng ta dù chỉ là vô tình, nàng ta cố gắng giữ dáng vẻ bất cần với mọi việc nhưng trái tim thì như bị xé nát. Uyển Ca quay qua sau lưng nói chuyện với nha đầu mới tới.

"Từ nay về sau, ta sẽ gọi người là Doanh nhi nhé?"

Doanh Nhi nghe vậy vui mừng trả lời.

"Vâng vương... à không tiểu thư."

- -----Chú Thích-----

(*) - Tết đoàn viên hay còn được biết đến với cái tên khác là tết trung thu, bởi người Trung quan niệm rằng, khi rằm tháng 8 cũng là khi gia đình dù ở xa thế nào cũng phải tụ họp, cùng nhau ăn chè trôi nước ngắm ánh trăng rằm mới gọi là đoàn viên, từ đó tết trung thu còn được gọi với cái tên tết đoàn viên.

- Tần Nhi và Thần Nhi: Là hai đứa con trai thứ và cả của Thanh Trọng - Cảnh vương, hai người họ tuy là con của vương gia nhưng vì đều là con của di nương nên không đứa nào được mang danh thế tử, Thanh Lâm Thần là con của Ngụy thị, Thanh Lâm Tần lại là con của Dư thị.

- Thượng phẩm hóa thuật đan: Là loại đan dược chỉ dùng được cho những người luyện hóa thuật, nó giúp gia tăng sức mạnh cho người sử dụng lên gấp 2 lần.

- -----Lời Tác giả-----

Hôm qua tới giờ chỗ Miêu cúp điện tận 3 lần, mà hết 2 lần là lúc Miêu đang viết truyện giữa chừng, chưa lưu kịp thì cúp, Miêu vừa tức vừa buồn, tức là vì công sức đổ sông đổ bể, buồn là vì không thể ra đúng lịch cho các bạn được, ráng lắm mới viết thành công chương 43 này, Miêu thật lòng xin lỗi mọi người vì đã lỡ lịch truyện.

- -----Hết Chương 43-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Triết nhân hoàng thái hậu hồi cung

Trên xe ngựa trở về vương phủ của mình, Lục Phong đang hỏi chuyện ám vệ lúc nãy đã báo tin với mình.

"Có việc gì, tại sao lại thông báo gấp rút đến như thế?"

Ám Vệ ngồi lên xe ngựa như một phu xe, hần lập tức trả lời.

"Vương gia thứ tội, thuộc hạ vừa nhận được thông báo, thái hậu đã trở về, hiện đang cùng bệ hạ và Lý hoàng hậu nói chuyện ở Minh Thanh cung."

Lục Phong cũng không thể ngờ hoàng tổ mẫu lại về sớm như thế, mỗi năm hai lần vị hoàng tổ mẫu này của hắn sẽ đi đến Linh sơn ở lại đó trên dưới 4-5 tháng mục đích là cầu phúc cho hoàng tộc cũng như giang sơn, chỉ khi tế tổ, tết đoàn viên và tết nguyên đán bà ấy mới trở về hoàng cung, đường từ Linh sơn về hoàng cung cũng khá thoải mái và khang trang vì thế cũng không ảnh hưởng gì tới sức khỏe, bà ấy là người không thích náo nhiệt nên khi về cung thường không thông báo trước càng không đi vào hoàng cung bằng cổng chính kinh thành mà đi cổng phía nam ít người qua lại. Lục Phong liền cho xe ngựa đi thẳng tới hoàng cung không ghé về phủ của mình nữa.

Phía bên Thanh Trọng ám vệ cũng đã thông báo cho ông ấy về việc thái hậu hồi cung, ông là cháu ruột của bà ấy, đương nhiên cũng phải vào cung yết kiến, vì thế ông lập tức vào cung để lại Uyển Ca và đám nữ nhân kia ở nhà, Uyển Ca cho hạ nhân mang những gì mà Lục Phong đã tặng đem cất vào trong kho, riêng những gì hắn tặng nàng thì đem đến Túy Liên viện cho nàng, lúc này Thanh Uyển Tâm chịu không nổi nữa nàng ta lập tức lên tiếng.

"Khoang đã, những thứ này tại sao phải đem tới viện cho muội?"

Uyển Ca tỉnh rời khỏi đại sảnh đi về nội viện liền bị lời nói của nàng ta kéo lại, Uyển Ca lạnh nhạt đáp.

"Những thứ này đều là Chiến vương cho ta, ta không đem về viện của mình thì đem đi đâu? Để trong kho không phải rất ư là lãng phí sao?"

Uyển Tam đập tay xuống bàn trà một cái thật mạnh, ngón trỏ tay phải chỉ về phía những món bảo vật kia.

"Những thứ này là Chiến vương tặng, nhưng ngài ấy tặng cũng tặng lắm, muội muội à muội đừng quên bản thân mình là Bạch Lệnh Cường Giả sư, muội làm sao xứng với những thứ này, những món này đều là bảo vật dành cho các Hóa thuật sư, muội nên để lại cho phụ thân sử dụng mới đúng."

Uyển Ca nghe tới 5 chữ "Bạch Lệnh Cường Giả sư" cau mày lại, nàng vẫn là cho người đem những thứ đó đem về viện riêng của mình, sau đó quay mặt đối diện với Uyển Tâm giọng nàng nhấn mạnh.

"Chiến vương, ngài ấy có tặng nhầm hay không thì ta không biết nhưng những thứ này đều là Chiến vương tặng riêng cho ta, ta cho ai thì cho, không cho thì cũng không ai được quyền quản, nhị tỷ chẳng lẽ tỷ muốn công khai đối đầu với Chiến vương sao, những món này ta tự có phân bổ riêng, mong người không phận sự như tỷ đừng xen vào làm gì, Doanh nhi chúng ta đi."

Dứt lời nàng quay người cùng Ân Doanh rời đi, mặt cho Uyên Tâm tức giận ở đó, Uyên Ngọc và Dư thị cũng là hết chuyện để xem cũng nhanh chóng rời khỏi đại sảnh để lại hai mẹ con Ngụy thị ở đó, Ngụy thị đứng dậy nhắc nhở Uyên Tâm.

"Con cần gì phải bận tâm làm gì, đó là những thứ chỉ có hỏa thuật sư mới sử dụng được, nàng ta cũng không thể sử dụng được, con cũng không thể, con ham hố làm gì, nương sẽ lựa lời nói với phụ thân con để ông ấy lấy về hết, dù gì cả phủ này cũng chỉ có phụ thân con mới sử dụng được những món đó mà thôi."

Uyên Tâm biết là như thế nhưng vẫn tức tối vô cùng bởi hàng động và cử chỉ mà Lục Phong dành cho nàng, nàng ta hít thật sâu lấy lại bình tĩnh gật đầu lễ phép.

"Nương nói phải, những thứ đó nàng ta có lấy cũng chẳng sai được, con càng không thể, con không cần phải đồ kỵ nàng ta bất cứ điều gì, mà người có thấy Uyên Ca càng ngày càng khác trước kia không?"

Ngụy thị nghe Uyên Tâm nói thế cũng nhận ra ngay điều khác biệt trong cách ăn nói của Uyên Ca, lúc trước nàng ăn nói lễ phép, luôn tỏ ra hết mực đúng đắn, còn có giao dịch của bọn họ nữa, sao bây giờ lại... chẳng lẽ nàng qua cầu thì rút ván ư. Ngụy thị cảm thấy không ổn định sẽ tới nay đi tìm nàng nói chuyện.

Ở hoàng cung Thanh Trọng và Lục Phong cũng đã tới nơi, hai người họ trùng hợp gặp nhau, liền cùng nhau đi tới Minh Thanh cung, vừa tới cổng Minh Thanh cung họ liền được một thái giám quân sự dẫn đường đi vào bên trong, bước vào bên trong nhìn thấy thái hậu đang cười nói với hoàng đế và Lý hoàng hậu, thái hậu mặc trên người bộ y phục màu đỏ đúng tuổi, tóc tai được búi lên đơn giản, dung mạo nhìn thì tầm 55-50 tuổi nhưng thật ra bà đã đến tuổi thất thập rồi, còn hoàng đế mặc trên thân long bào màu vàng sáng chói, dung mạo cũng coi như là còn khá trẻ, nhìn sơ thì như bằng tuổi Thanh Trọng (40 tuổi) như ông ấy lại già hơn Thanh Trọng những 10 tuổi, còn Lý hoàng hậu y phục đỏ chói, đầu cài mũ phượng, dung mạo cũng là tầm tuổi (46 tuổi), nhưng vẫn cố giữ lấy sức đẹp bằng lớp trang điểm dày cộp.

Thái hậu đang nói chuyện nhìn thấy Lục Phong liền vui vẻ gọi y lên.

"Ừa Phong nhi, con ở đây này giờ sao, nhanh bước lên đây cho hoàng tổ mẫu nhìn kỹ nào."

Thanh Trọng và Lục Phong liền quỳ xuống thi lễ.

"Thần-nhi thần, tham kiến hoàng thượng, thái hậu, hoàng hậu."

Hoàng đế liền vui vẻ cho họ đứng lên.

"Nào toàn người trong nhà, hành lễ làm gì kia chứ, Phong nhi, hiền đệ nhanh bước lên đây cho lão nhân gia nhìn một cái đi."

Lục Phong đỡ Thanh Trọng đứng lên, bước tới gần thái hậu cho bà nhìn rõ, thái hậu nắm tay Lục Phong vỗ vỗ.

"Tốt tốt, đã cao hơn rồi, đã ra dáng nam tử hán đại trượng phu rồi."

Xong bà lại nhìn về phía Thanh Trọng, nhìn ông từ trên xuống dưới rồi thở dài nhẹ.

"Lão Trọng con vất vả nhiều rồi, già hơn cả lão Hoàng (tức hoàng đế)."

Thanh Trọng lắc đầu tỏ ra vô cùng hiếu thảo.

"Nào có, di mẫu nghĩ nhiều rồi, di mẫu người cùng tử công chúa ở Linh sơn thấy có tiện không?"

"Lão nhân gia ta đây, sống ở đó quen rồi, tất nhiên cũng sẽ quen, có Lục Dao bầu bạn lại càng thấy vui vẻ hơn rất nhiều, thôi ta mệt rồi, các con lui ra ngoài đi, Phong nhi con qua chỗ mẫu phi con, nói rằng cho ta mượn lại con bé Dao nhi này, nó vừa về liền nhanh chân chạy tới Nhân Liên cung của mẫu phi con rồi."

Lục Phong nghe thế liền nhận lệnh rồi cả đám hoàng đế, Lý hoàng hậu, Thanh Trọng và Lục Phong liền cáo lui.

-----Sơ Lược Lại Nhân Vật Trong Truyện-----

Lục Trần (50 tuổi) Vua của Đông Tề.

↓↓↓

Triết Nhân hoàng thái hậu(69) - mẹ đẻ của Lục Trần - di mẫu của Thanh Trọng.

↓↓↓

Lý Hoàng Hậu (46)→ Ngũ Hoàng tử-Lục Ngôn(16) → Đại công chúa - Lục Miên(18)

↓↓↓

Diệp Hách quý phi (34) → Tam hoàng tử-Lục Phong (17)→ Phụ thân là Diệp Hách Tư Mã-vương của vùng Tây Nam ở Đông Tề(62).

↓↓↓

Dương Phi (40)→ nhị hoàng tử-Lục Tồn (18) → Tam công chúa - Lục Yên Chi(16).

↓↓↓

Tần phi(43) → Lục hoàng tử- Lục Bào(15) sinh đôi với thất Hoàng tử- Lục Nghiêm(15).

↓↓↓

Tề Phi (36)→ Tứ hoàng tử-Lục Sách (16)→ Nhị công chúa - Lục Triết(17).

↓↓↓

Còn có bát hoàng tử- Lục An(14), cửu hoàng tử- Lục Từ(14), Thập hoàng tử- Lục Nhân(13), tứ công chúa- Lục Dao(14), ngũ công chúa- Lục Hiên(13), mẫu phi của họ đa số là chết hoặc đã bị tổng vào lĩnh cung, gia phả nhà ngoại cũng không có gì đáng nói. Những phi tần khác cũng không có gì đáng đề kể. Ngoài ra còn có Đại hoàng Tử Lục Thành nhưng đã chết yếu.

- -----

Thanh Trọng (40) Cảnh vương của Đông Tề, mẫu thân của ông là muội muội ruột của thái hậu

↓↓↓

Phụng Thư Anh -An Nhân công chúa (đã chết thọ 37) → Thanh Uyển Ca(10)- Tĩnh Liên quận chúa → Phụ thân là vua của Bắc Tề quốc(70).

↓↓↓

Dư thị (35) → Thanh Uyển Ngọc (13)→ Thanh Lâm Tân(15)

↓↓↓

Ngụy Thị (39)→ Thanh Uyển Tâm(10) → Thanh Lâm Thân(16).

Đây là sơ đồ các nhân vật chính đã và sẽ xuất hiện trong thời gian tới, cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình. nha.

- -----Hết Chương 44-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Tiểu hoa mất tích

Uyển Ca cùng với Doanh nhi trở về Túy Liên viện của mình, lúc này gia binh đã đem hết những món bảo vật mà Lục Phong tặng riêng cho nàng tới nơi, khi về tới cửa viện nàng liền cho người đem những món đồ này cất vào trong một căn phòng nhỏ, sau khi xong việc đám gia binh rời khỏi viện, lúc này Doanh nhi lên tiếng.

"Tiểu thư, trong viện của người ngay cả một người để dọn dẹp cũng không có sao?"

Nàng đang ngồi lên ban công hóng gió nghe Doanh Nhi nói vậy liền lắc đầu.

"Không phải không có mà là ta không cho bọn chúng ở lại nơi này, hàng ngày chúng sẽ tới viện dọn dẹp vào giờ Tý xong việc thì rời khỏi, ta không thích ồn ào lắm, chỉ có mỗi mình Tiểu Hoa mới được ở lại với ta mà thôi."

Doanh Nhi gật đầu rồi cô nhìn xung quanh, rồi lại hỏi.

"Tiểu Hoa chắc là tỷ nữ thân cận nhất của người, à mà sao người trở về mà lại không thấy bóng dáng cô ấy đâu hết?"

Lúc này Uyển Ca cũng nhận ra được sự vắng mặt vô duyên vô cớ của Tiểu Hoa, nàng đã về tới viện nhưng Tiểu Hoa thì lại không thấy đâu, chẳng lẽ đã xảy ra việc gì khi nàng rời khỏi vương phủ, Uyển Ca lập tức nhảy xuống đất đi tìm An quản gia - ông ấy là quản gia của cả vương phủ này, nếu có việc gì xảy ra ông ấy nhất định là người nhìn thấy hoặc ít nhất là nghe thấy được gì đó, thấy nàng chạy đi Doanh nhi cũng chạy đi theo, một lúc sau nàng dừng

chân ở Chắp Phách đường đây là nơi ở của An quán gia, An quán gia đang tính toán tiền bạc bỗng thấy nàng chạy đến liền bước ra cung kính cúi thấp người hỏi thăm.

"Không biết con gió nào khiến tam tiểu thư tới đây tìm lão nô?"

Uyển Ca nàng thờ gấp gấp nhanh chóng vào chủ đề.

"An quán gia, ông có thấy Tiểu Hoa của ta đâu không?"

An quán gia nghe nàng nói thế liền cố lục lọi trong ký ức xem lần cuối gặp Tiểu Hoa là khi nào, nghĩ một hồi ông liền đáp.

"Lão nô tuổi đã cao, theo những gì lão nhớ lần cuối nhìn thấy Tiểu Hoa là ở... à trước phòng của vương gia, lúc đó Tiểu Hoa đang nói chuyện người mất tích cho vương gia nghe, sau đó thì không thấy nữa."

Uyển Ca nắm lấy cổ tay của ông hỏi lại thêm một lần nữa.

"Ông có chắc là như thế không? Máy ngày ta mất tích có những ai đã từng ra vào vương phủ trong đó có ai khả nghi không?"

An quán gia vẫn chắc chắn những gì bản thân mình nói một lần nữa khẳng định cho nàng nghe.

"Lão nô chắc chắn là như thế, trong thời gian tam tiểu thư mất tích hầu như có rất nhiều người ra vào vương phủ nhưng không ai là nữ nhân càng không khả nghi hết"

Uyển Ca bỏ tay lão quản gia xuống tâm trí nàng lúc này cực kỳ rối loạn, Doanh Nhi lúc này bỗng lên tiếng.

"Tiểu thư người vẫn còn trong vương phủ, sợ gì mà không tìm thấy, An quán gia tuy là quản gia của cả vương phủ nhưng là nam nhân lại tuổi cao rồi, theo lý nên hỏi người hay quản lý các nha đầu trong phủ mới phải."

Uyển Ca biết là như thế, nàng tất nhiên cũng đã nghĩ tới cách này đầu tiên nhưng trong Cảnh vương phủ này không có ma ma quản phủ mà chia ra làm 3 phe ma ma khác nhau, 1 là Đậu ma ma - bà ấy là ma ma trông coi hạ nhân làm vườn, 2 là Hữu ma ma - bà ta là ma ma của Từ Hy viện - Tâm Minh viện cũng chính là ma ma dưới trướng của Ngụy thị và thứ 3 chính là Từ ma ma - bà ta là ma ma của Từ Vi viện - Diễm Anh viện cũng chính là ma ma dưới trướng của Dư thị, ba phe này luôn luôn đối đầu với nhau, giờ mà đi hỏi cả 3 thế nào cũng chối đây chối đấy cho mà xem.

Uyển Ca không suy nghĩ nhiều vậy nữa, liền nắm áo An quán gia nói to.

"Ông ngay lập cho gọi tất cả hạ nhân từ trên xuống dưới vương phủ tập hợp tới đại sảnh, bắt kể già trẻ lớn bé, ma ma hay nô tỳ, thư đồng hay gia binh đều phải có mặt, kẻ nào trái lệnh đánh ngay lập tức!"

An quán gia cũng bị nàng dọa hết hồn, ông ấy nhanh chóng đi ngay, còn nàng cũng lập tức tới đại sảnh để họp mặt, một hồi sau tầm 30 phút, tất cả gia binh, tỳ nữ, ma ma trên dưới Cảnh vương phủ đều đã tới nơi, nàng cho người lấy một cái bàn trà cùng với một cái ghế đem đến để trước mặt tất cả bọn họ, nàng ngồi xuống ghế đập tay thật mạnh xuống bàn nói lớn.

"Tất cả các người nghe cho rõ đây, Tiểu Hoa là tỳ nữ thân cận của bốn quận chúa, dẫu cho nàng ta đã làm ra việc gì cũng phải để bốn quận chúa đích thân ra mặt xử phạt, hôm nay bốn quận chúa mới về tới vương phủ đã không thấy Tiểu Hoa, một người bình thường đâu thể vô duyên vô cớ mà biến mất được, ta đang tự hỏi có kẻ nào dám giam nhốt nàng ta mà không xin phép bốn quận chúa vậy hả?!"

Lời nàng thốt lên như sấm rền bên tai, hung tàn bá đạo làm cho đám hạ binh dù là nam nhân cũng phải kinh sợ mà lùi nhẹ về sau một bước nhỏ, lời nàng tiếp tục.

"Hiện giờ thời thế thay đổi, ta đã không còn là một nha đầu Bạch Lệnh Cường Giả sư để các người có thể khinh khi nữa, ta tin chắc thái độ của Chiến vương hôm nay đủ để các người hiểu rõ vấn đề, ta nhắc lại một lần cuối, kẻ nào là người dám giam, nhốt nhất đẳng tỳ nữ* của bốn quận chúa ta?!!"

- ----Chú Thích-----

(*) Nhất phẩm nô tỳ = Ở Đông Tề quốc nô tỳ cũng có phân cấp bậc, có tổng cộng tam phẩm nô tỳ.

Nhất phẩm: Là những người hầu hạ thân thiết với chủ tử, chủ tỳ càng cao chức vị nô tỳ cũng càng lớn.

Nhị phẩm: Là những người chuyên đi theo nhận sai vặt.

Tam phẩm: Là những người phụ trách quét dọn, thân phận thấp kém nhất.

- -----Lời Tác giả-----

Mình hôm nay khá rảnh lại có hứng nên viết chương mới cho mọi người, ngày mai vẫn theo lịch tiếp tục có chương mới nữa nhé.

- -----Hết Chương 45-----

Chương 46: Món nợ này, ta sẽ nghi nhớ thật kỹ

Một lời quát nộ của Uyển Ca làm cho toàn bộ những người có mặt ở đây đều phải kinh sợ, Từ ma ma không cần thận mà té ngã xuống đất, hai nô tỳ đứng bên cạnh lập tức đỡ bà ta lên, ngay cái lúc bà ta đứng lên Uyển Ca liền nói nhỏ với Doanh Nhi, Doanh Nhi gật đầu bước tới trước mặt bà ta khẽ tai giọng nói thì nhẹ nhàng mà mang theo sát khí bức người.

"Từ ma ma, tiểu thư muốn nói với bà rằng, nếu bà chịu khai ra chắc chắn sẽ có thưởng, nếu không khai đánh cho tới chết."

Từ ma ma kinh sợ lùi nhẹ, bà ta khẽ liếc mắt nhìn nàng, ánh mắt của nàng liếc lại làm bà ta kinh hồn bạt vía, bà ta lập tức quỳ xuống run rẩy nói.

"Khỏi bẩm tam tiểu thư, là... là Hữu Tổ, là bà ta kêu lão nô làm, bà ta nói Tiểu Hoa là nha đầu thân cận của người, không làm tốt chức trách để tam tiểu thư mất tích, đáng phải bị xử phạt, còn đưa cho lão nô 300 lượng bạc để xúi dục nữa ạ."

Hữu ma ma cau mày lại, nhanh chóng quỳ xuống chối cãi.

"Tam tiểu thư, Từ Lan bà ta ăn nói hồ đồ, chuyện nào không hề liên can đến lão nô, lão nô càng không biết chuyện Tiểu Hoa cô nương bị bắt nhốt, mong tam tiểu thư suy xét."

Uyển Ca không cần biết bên nào đứng bên nào sai, nàng chỉ cần Tiểu Hoa có thể bình an vô sự, nàng nhanh chân bước tới chỗ của Từ Lan nắm chặt cằm của bà ta, nâng lên to giọng hỏi.

"Người ở đâu? Ngươi cho người nhốt Tiểu Hoa ở đâu?"

Từ ma ma ấp úng nói trong sự sợ hãi.

"Dạ... là ở... ở trong nhà kho Phi Linh viện a."

Uyển Ca buông tay nhanh chóng cùng Doanh Nhi và An quân gia đi tới Phi Linh viện, Hữu ma ma chờ cho nàng đi khỏi liền đứng dậy tát thật mạnh Từ ma ma một cái, Từ ma ma lấy lại tinh thần đứng dậy nắm lấy bàn tay của Hữu Tổ nói to.

"Bà còn dám tát ta, ta nói cho bà biết nếu như không phải nhị tiểu thư cho tiền kêu ta làm như vậy, thì còn lâu ta mới nghe lời bà, bà đừng có được nước làm tới!"

Hữu Tổ thu tay lại khẽ nói nhỏ với bà ta.

"Nhị nữ của bà hiện đang là nhị phẩm tỳ nữ ở bên cạnh nhị tiểu thư, bà có muốn nó sẽ được gả cho người tốt không hả, tốt nhất là bà nên cảm ơn mồm lại, bằng không nha đầu đó sẽ sống không bằng chết."

"Bà...!"

Từ Lan tính cãi lại nhưng lại vì nhị nữ của mình mà lặng thinh, Hữu ma ma quay đầu lại nói thật to với các tỳ nữ, gia binh đã và đang nghe chuyện kia.

"Còn các người nữa, tốt nhất là cảm cái mồm của mình lại, bằng không đừng trách tại sao ta lại vô tình, nghe rõ hết chưa?"

Đám gia binh, tỳ nữ kia im ru không dám nói nên lời, Hữu ma ma đắc ý mà bỏ đi.

Còn về phía nàng, Uyển Ca đã tới được Phi Linh viện, cửa viện này đã đóng, nàng đá cửa xông vào bên trong, viện này trước giờ luôn để trống, lại xa chính viện nên hoang tàn heo hút, từng khung cảnh nơi đây đều bám đầy bụi bặm, mạng nhện chất chồng, Uyển Ca nhanh chóng đi tới nhà kho đã bám bụi của Phi Linh viện, trên cửa nhà kho lại có dấu vết mở cửa rất mới, nàng liền mở cửa bước vào bên trong, Doanh Nhi cùng An quân gia cũng nhanh chóng bước vào, ba người nhìn theo ba hướng khác nhau, bỗng Doanh Nhi lên tiếng.

"Tiểu thư bên này."

Nàng liền quay mặt về phía Doanh Nhi, đi thêm vài bước thì nhìn thấy một thân ảnh nha đầu tầm 10-12 tuổi, mặc trên người y phục nô tỳ rách nát bẩn thỉu, từ trên xuống dưới cơ thể có nhiều chỗ trầy xước, rướm cả máu, tay chân bị trói chặt, miệng thì bị nhét vải vào trong, tóc tai thì bù xù, mặt mũi dính đầy bụi bẩn, nha đầu kia đã bất tỉnh, Uyển Ca nhìn cảnh này trái tim nàng nhói đau, khỏe mắt ngăn lệ, không sai đó chính là Tiểu Hoa của nàng kia rồi.

Uyển Ca lập tức ngồi xuống đỡ Tiểu Hoa lên cõng trói rồi bỏ miếng vải trong miệng Tiểu Hoa ra, Doanh Nhi nhanh chóng cởi một lớp áo bên ngoài ra đắp cho Tiểu Hoa, An quân gia liền chạy đi gọi người tới, một lúc sau hai người gia binh đã được đưa tới, hai người họ cùng với Doanh Nhi dìu Tiểu Hoa đi, Uyển Ca đi theo khi đi qua chỗ của Từ ma ma cùng đám hạ nhân lúc này, lòng nàng không thể kiềm được nóng giận, nàng cho kêu Doanh Nhi đưa Tiểu

Hoa về viện của mình trước, còn nàng thì ở lại tay trái đập mạnh xuống bàn giọng nói mang theo sát khí ngạt trời.

"Gia binh đâu, bắt Từ Lan cho ta, đánh... phải đánh thật mạnh, cho tới khi bà ta chịu khai chủ mưu thì thôi!!!"

Hai gia binh nhận lệnh bước tới nắm chặt bà ta lại, một gia binh khác thì đem 1 cái ghế chuyên dùng để tội nhân nằm lên đó để thi hành án phạt, hai người kia ép Từ Lan nằm sấp xuống ghế, rồi trói tay của bà ta vòng lại ôm cái ghế, để bà ta không thể chống cự, chuẩn bị xong hết gia binh bắt đầu đánh, hai nam nhân lực tay cực mạnh dùng roi đánh lên toàn bộ phần lưng mông của bà ta, Từ Lan chịu không nổi hét to.

"Tam tiểu thư, xin... người... tha cho lão nô...á...a... tam tiểu..."

Tiếng hét của Từ Lan vang cả vương phủ, Hữu ma ma nghe được mà cau mày lại, bà ta chỉ sợ Từ ma ma không chịu nổi mà khai ra và quả thật đúng như Hữu ma ma lo lắng, Từ Lan cũng nhanh chóng không chịu được đòn roi mà khai ra hết.

"Tam tiểu thư... đừng đánh nữa... lão nô xin khai... toàn bộ đều giống như lúc này lão nô đã nói, là nhị tiểu thư nhờ Hữu Tổ đó tới chỗ lão nô... sai lão nô bắt và nhốt Tiểu Hoa vào trong phòng kho, sau khi... xong việc sẽ cho lão nô 300... lượng bạc."

Uyển Ca liền cho dừng tay, nàng đứng dậy quay mặt đi không thèm nhìn Từ lan, giọng nàng vang lên lạnh lùng.

"Các người có thể dừng tới ta, nhưng tuyệt đối không được dừng tới người nhà của ta, Tiểu Hoa không chỉ là nô tỳ mà còn là tỷ muội tốt nhất của ta, dẫu là ai cũng không có quyền đánh nàng ta, người đâu lôi bà ta xuống, chặt đi một ngón tay út rồi đem nó tới viện cho ta, nhớ phải chăm sóc cẩn thận đừng để bà ta mất máu quá nhiều mà chết."

Từ Lan xanh mặt, bà ta la lớn cầu xin nàng tha thứ, nhưng bóng hình của nàng nhanh chóng rời khỏi đó đi về Tùy Liên viện, về tới nơi đã nhìn thấy một vị đại phu lớn tuổi đang chăm cứu cho Tiểu Hoa để cô nhanh chóng tỉnh lại, nàng bước vào trong nói nhỏ với Doanh Nhi một số việc, Doanh nhi gật đầu rồi khỏi, nàng bước tới chỗ đại phu ân cần hỏi thăm.

"Tiểu Hoa, muội ấy không bị sao chứ?"

Lão đại phu rời giường cầm một tờ giấy viết vài đơn thuốc, nàng nắm tay ông lại hỏi lại thêm một lần nữa.

"Ta hỏi ông, Tiểu Hoa không sao chứ?"

Vị đại phu tỏ ra bức mình, vung cây bút lông rơi xuống đất.

"Để từ từ, ta viết đơn thuốc rồi nói cho, tiểu nha đầu cứ nhảy vào mồm ta hoài vậy, người..."

Chưa để vị đại phu kia nói xong Uyển Ca đã ngồi xuống giường bắt mạch cho Tiểu Hoa, rồi nàng lấy hộp kim châm trên đầu giường mở ra khê hơ qua ngọn lửa mà lúc này lão đại phu kia vừa dùng, rồi châm vào nguyệt ở phần thái dương và trán, 3 cây ở phần đỉnh đầu rồi dùng ngón cái bấm mạnh vào huyệt nhân trung dưới mũi của Tiểu Hoa, lập tức Tiểu Hoa khê ho một tiếng mà tỉnh lại, lão đại phu há hốc mồm, lão ta cảm thấy hồ thẹn nhanh chóng viết cho xong tờ đơn thuốc rồi nhanh chóng rời đi, Tiểu Hoa mơ mơ hồ hồ mở mắt đã nhìn thấy nàng, Tiểu Hoa liền cảm thấy vô cùng hạnh phúc cổ cười thật tươi.

"Tiểu thư, cuối cùng người cũng về rồi, nô tỳ đợi người mãi..."

Uyển Ca cố giữ lấy những giọt lệ bước tới bàn trà rót nước cho Tiểu Hoa, rót chung nước ấm xong nàng bước tới đỡ lấy đầu Tiểu Hoa cho cô ấy uống nước. Tiểu Hoa uống xong hơi thở đã đều hòa trở lại, nắm lấy tay nàng.

"Tiểu thư, người đừng khóc, nô tỳ không sao đâu."

Uyển Ca lúc này không giữ được nước mắt nữa, hai hàng nước mắt tuôn rơi nàng ôm chặt lấy Tiểu Hoa giọng nói mang theo nỗi hối hận vô cùng.

"Tiểu Hoa, ta xin lỗi đều là lỗi của ta, nếu không phải tại ta, muội cũng sẽ không thành ra như thế này, ta hứa sau này sẽ không bao giờ để muội lại một mình nữa, tuyệt đối không."

Tiểu Hoa cười nhẹ, vỗ vỗ tay nàng an ủi.

"Tiểu thư, không sao rồi, đừng khóc nữa, tiểu thư người đừng buồn, Tiểu Hoa muốn ngủ một chút... Tiểu thư có thể..."

Uyển Ca liền đứng dậy, xoa xoa đầu của Tiểu Hoa.

"Muội hãy nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài đây, có gì phải gọi ta biết không?"

Dứt lời nàng rời khỏi căn phòng đóng cửa lại, Tiểu Hoa mệt mỏi thiếp đi lúc nào không hay, nàng ngồi trên ban công trước phòng canh cho Tiểu Hoa ngủ, một lúc sau Doanh Nhi đã về tới nơi chạy tới nói nhỏ với nàng.

"Nô tỳ đã làm xong những gì người căn dặn, nhưng tiểu thư tại sao chúng ta không đánh tận cửa luôn?"

Nàng lắc đầu giọng nói sắc lạnh.

"Đổi đầu với cầu nhân chỉ có thể chơi trong bóng tối, nói thù lần này Thanh Uyển Ca ta sẽ ghi nhớ thật kỹ."

- -----Hết Chương 46-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Hộp quà của thanh uyển tâm

Một mặt ở hoàng cung, sau khi rời khỏi cung của thái hậu, Thanh Trọng cúi chào hoàng đế, Lý hoàng hậu và Lục Phong rồi lên xe ngựa trở về vương phủ. Lúc này Lý hoàng hậu lập tức lên tiếng, giọng nói bà ta chanh chua khiến Lục Phong khó chịu.

"Lão tam, con hãy về nhắc mẫu phi con, nhớ nhắc thái hậu mà tới thăm lão nhân gia một cái, mắc công người khác lại cho rằng nàng ta coi thường thái hậu."

Lục Phong cau mày như vẫn tỏ ra vô cùng điềm tĩnh, cúi thấp đầu.

"Đa tạ mẫu hậu đã nhắc nhở, nhi thần nhất định sẽ chuyển lời, cũng nhờ mẫu hậu nhắc ngũ đệ, đừng suốt ngày đi chơi tới mức hoàng tử mẫu về mà không biết."

Lý hoàng hậu nghe thế liền tỏ ra vô cùng tức tối, nghiêng răng.

"Con...!"

Lúc này hoàng đế liền lên tiếng.

"Thôi thôi đủ rồi, Phong nhi con đi tìm mẫu phi con đi, còn hoàng hậu nàng cũng nhanh đi tìm hài tử của mình đi."

Lão hoàng đế lên tiếng khiến cho không khí giữa hai người lập tức trở lại như bình thường, Lục Phong cáo lui đi tìm Diệp Hách quý phi, còn hoàng hậu cũng nhanh chân rời khỏi cho người đi gọi ngũ hoàng tử của bà ấy về.

- -----

Tiểu Hoa ở trong phòng ngủ tới chiều tối, còn Uyển Ca vẫn ngồi ở ngoài phòng canh cho Tiểu Hoa ngủ, nàng kêu Doanh nhi đi tới phòng bếp lấy cho Tiểu Hoa một bát cháo thịt hầm, rồi một mình ngồi đó mà lẩm bẩm.

"Nguyệt ngươi hãy liệu sự mà làm việc, chuyện này chúng ta không thể làm to ra được, ngươi cứ bình tĩnh đã."

Giọng nói bên trong cơ thể nàng đặng đặng sát khí.

"Bình tĩnh là bình tĩnh thế nào, bọn chúng dám đối xử với muội ấy như thế, ta còn chưa giết hết bọn chúng là may lắm rồi, dù ở thế giới nào thì Thanh Uyển Tâm đó vẫn không thay đổi mà."

Tiếng nàng thở dài vang lên.

"Ngươi cũng thế, vậy mà đi nói người khác."

Nguyệt cảm thấy vô cùng tức tối nhưng quả thật không thể làm gì được, bởi căn bản Thanh Uyển Tâm đây là dạy dỗ nô tỳ, dù có nói lý cũng nói không được, hơn nữa nàng ta thế nào cũng sẽ chối bỏ rồi đổ tội cho Hữu ma ma kia, Tinh nói đúng chuyện này sẽ cần phải ghi nhớ lại rồi sau này sẽ tính toán luôn một thể.

Lúc này nàng nghe được tiếng bước chân từ ngoài cửa viện bước vào, nghe sơ qua chính là Doanh nhi nàng liền hoán đổi linh hồn, ánh mắt màu đỏ như máu, sắc lạnh như dao lại hiện lên, Uyển Ca bước xuống khỏi lan can mở cửa bước vào phòng nơi Tiểu Hoa vẫn đang ngủ, nàng khẽ xoa nhẹ đầu của Tiểu Hoa.

Kiếp trước nàng có rất nhiều tỳ nữ, nhưng không ai có thể chịu nổi tính tình của nàng, bọn chúng thường xuyên nói xấu nàng, thậm chí là bán đứng nàng, phản bội nàng chỉ có mình Tiểu Hoa là thành tâm thành ý với nàng, đối đãi với nàng tốt như tỳ muội, sau này khi Đông Tề diệt vong nàng bị đám tướng quân bắt lại đòi giết, Tiểu Hoa là người duy nhất cầu xin cho nàng, lúc ấy nàng đã xin đám tướng quân kia tha cho Tiểu Hoa một mạng, cứu mạng của Tiểu Hoa là việc làm lương thiện đầu tiên và cũng là cuối cùng của nàng khi còn làm quận chúa, trở về nơi đây mẫu thân mất đi nàng chỉ còn Tiểu Hoa là người thân thiết, nàng sẽ không để cho Tiểu Hoa gặp bất kỳ chuyện gì nữa, nàng sẽ bảo vệ cho người tỳ muội tốt này của nàng đến cùng.

Tiểu Hoa chuyển người quay về phía nàng, nhìn thấy nàng cô liền tỉnh giấc khẽ gọi.

"Tiểu... thư..."

Nàng ngược mắt nhìn Tiểu Hoa lúc này Doanh nhi vừa vào tới cửa phòng, thấy Tiểu Hoa đã tỉnh Doanh nhi liền đặt bát cháo xuống bàn rồi cười vui vẻ.

"Tiểu Hoa muội đã tỉnh rồi, nào dậy ăn cháo đi, đây là cháo mà đích thân ta nấu đó."

Tiểu Hoa nhìn Doanh nhi có chút lạ lẫm, nghiêng mặt hỏi Uyển Ca.

"Tỳ nữ này là ai? Tiểu thư người phải cẩn trọng."

Nàng gõ nhẹ đầu Tiểu Hoa đứng dậy giới thiệu.

"Đây là tỳ nữ mới của ta, cô ấy tên Ân Doanh, là người của Chiến vương phủ đặc biệt phái đến để giám sát ta, cô ấy là người lớn tuổi nhất trong ba người chúng ta, năm nay vừa tròn 16 tuổi."

Tiểu Hoa há hốc mồm, ngòai bật dậy kinh ngạc thốt lên.

"Người... người của Chiến vương phủ?"

Doanh nhi gạt đầu bước tới giường của Tiểu Hoa, giọng nói hiền dịu ân cần.

"Ừ tỳ là người tới từ Chiến vương phủ, được Chiến vương cử tới để chăm sóc cho quận chúa, từ nay về sau tỳ muội chúng ta chung một lòng cùng nhau chăm sóc tiểu thư nhé."

Tiểu Hoa gạt đầu rồi bỗng...

"Qt...qt..."

Tiểu Hoa nhận ra được thứ gì đang kêu lập tức lấy tay che bụng lại, nàng và Doanh nhi phì cười, Uyển Ca cầm tô cháo đưa cho Tiểu Hoa, Tiểu Hoa thấy thức ăn rất sáng hơn sao, cầm lấy tô cháo hút liền, nàng nhìn thấy Tiểu Hoa đã lấy lại được tinh thần mà vui mừng, theo như những gì Tĩnh đã kiểm tra, Tiểu Hoa chỉ bị bỏ khát và đói nhiều ngày, cộng thêm những vết trầy xước ngoài da mà thôi, chỉ cần chăm sóc cẩn thận không để cho nhiễm trùng, rồi bồi thêm cao trị thương mà nàng đã đặc chế thì chắc chắn sẽ không để lại sẹo.

Tiểu Hoa hút xong tô cháo ợ một cái, rồi lại vui vẻ cười đưa lại tô cháo hết sạch cho Doanh nhi, bỗng lúc này ngoài cửa có một tỳ nữ nhị phẩm hốt ha hốt hải chạy vào trong thông báo.

"Tam tiểu thư, nhị tiểu thư ngắt xiêu rồi ạ."

Nàng cau mày nhìn Doanh nhi, Doanh nhi hiểu ý, liền tỏ ra quan tâm nhưng không hiểu gì lắm hỏi lại.

"Ngắt là ngắt thế nào, làm sao mà ngắt được, người phải ăn nói cho kỹ càng chứ?"

Tỳ nữ kia lấy lại tinh thần, cung kính đáp.

"Bẩm là thế này, lúc này nhị tiểu thư có nhận được một cái hộp quà nên rất hào hứng muốn mở ra xem thử bên trong hộp là cái gì... rồi sau đó..."

Uyển Ca cong mặt cười hắc ám, hỏi trong thắc mắc.

"Rồi sau đó làm sao?"

"Sau đó nhị tiểu thư mở hộp quà ra, bên trong chính là... một ngón tay người và một cái nhẫn cầu của lộn vẫn còn nhuộm máu."

Tỳ nữ kia kể trong sợ hãi, rồi lại nói tiếp.

"Sau đó nhị tiểu thư ngắt đi, Ngụy di nương cho người đi gọi đại phu thì An quân gia nói lúc chiều có gọi một vị đại phu tới chỗ tam tiểu thư, có thể qua đây xem coi còn có ở đây không, thế là nô tỳ chạy qua."

Uyển Ca ánh mắt gian xảo liếc Doanh nhi, cô lên tiếng.

"Tiếc quá, đại phu đã về mất rồi, vẫn là phải đi gọi một đại phu khác thôi."

Tỳ nữ kia nghe vậy liền nhanh chóng cáo lui, chờ tỳ nữ kia đi mất nàng mới ngồi xuống bàn trà cười thật to.

"Hahaha, người ta nói đi đêm có ngày gặp ma, Thanh Uyển Tâm ơi quả báo của người tới rồi đó."

Hộp quà ấy là do Tĩnh sai Doanh nhi đi chuẩn bị rồi đem tới Tâm Minh viện cho Thanh Uyển Tâm, ngón tay kia chính là ngón tay út của Từ Lan, nàng làm như thế chỉ để cảnh cáo và dọa Thanh Uyển Tâm mà thôi, sau này nàng ta còn phải trả nợ dài dài, thấy nàng và Doanh nhi cười sáng khoái Tiểu Hoa

khó hiểu hỏi.

"Tiểu thư và Doanh tỷ tỷ, hai người tại sao lại cười như thế?"

Nàng quay mặt nhìn Tiểu Hoa nắm lấy tay cô vỗ nhẹ.

"Sau này muội phải đề phòng mẹ con nhà Ngụy thị, à không bất luận là ai, muội cũng phải đề phòng và tiện đối không được tin tưởng bọn họ có biết không?"

Tiểu Hoa nửa hiểu nửa không gật đầu, nhìn sắc trời đã chuyển khuya, Uyển Ca liền lấy lọ cao trị thương ra rồi kêu Tiểu Hoa nằm xuống cho nàng bôi thuốc, bôi xong nàng và Doanh nhi rời khỏi phòng, ai về phòng người nấy cho Tiểu Hoa nghỉ ngơi.

- -----Lời Tác Giả-----

Hôm qua mĩk có hứng làm Ai Cập nên không viết chương mới được, nay viết chương này bù cho mọi người, chủ nhật sẽ có chương mới chắc chắn 100%.

- -----Hết Chương 47-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Nhị vị công tử hồi phủ (thượng)

Trời mờ mờ sáng, Uyển Ca đi tới phòng ở Tiểu Hoa, lặng lẽ mở cửa bước vào phòng kiểm tra những vết thương cho cô, lúc này trước khi tới đây nàng và Nguyệt đã trao đổi nhân cách, Nguyệt lại không nói gì mà trực tiếp đi vào giấc ngủ luôn, có lẽ nàng ta vẫn còn giận nàng hoặc có lẽ nàng ta không có gì để nói thật.

Vết thương đã được chăm sóc rất tốt, đã có những chỗ bắt đầu khô máu hoàn toàn, không hề có dấu hiệu của sự nhiễm trùng, Uyển Ca nhẹ lòng quay người rời khỏi phòng rồi nàng đi tản bộ dưới tán cây bỗng lại nhớ về một nam nhân nào đó, nàng không biết ngay tại khoảnh khắc này, hẳn có nhớ nàng không?

Doanh nhi tỉnh giấc rời phòng ngủ, vừa bước ra khỏi phòng đã nhìn thấy nàng một mình đi dạo, Doanh nhi lập tức chạy tới thỉnh an.

"Nô tỳ tham kiến tiểu thư, thỉnh tiểu thư buổi sáng vui vẻ ạ."

Uyển Ca cười nhẹ, đỡ lấy Doanh nhi.

"Nào đứng lên đi, ở Túy Liên viện này cũng chỉ có 3 tỷ muội chúng ta, hành lễ làm gì kia chứ."

"Vâng, nô tỳ đã rõ."

Doanh nhi nhận lệnh của nàng, đứng lên và đi theo sau nàng đợi hầu, Uyển Ca vừa đi vừa nói.

"Đêm qua thế nào, ngủ có lạ chỗ quá không? Có an giấc không?"

Doanh nhi lắc đầu nhất thời chưa quen lại tỏ ra cung kính.

"Bẩm tiểu thư, nô tỳ không lạ chỗ, ngủ cũng rất ổn ạ."

Uyển Ca dừng lại nghiêm mặt.

"Lại dùng kính ngữ nữa rồi, tỷ thật là cứng đầu, bốn quận chúa sẽ phạt tỷ*."

*Uyển Ca mới 10 tuổi, Ân Doanh lại trên Uyển Ca những 6 tuổi, nên từ giờ xưng ta - tỷ cho dễ.

Doanh nhi liền giật mình cúi đầu tỏ ra hối lỗi.

"Tiểu thư, nô tỳ biết tội, mong tiểu thư xử phạt."

Uyển Ca thở dài, quay mặt một cái về phía trước mặt của Doanh nhi, bỗng chốc giọng của tiểu hầu tử dễ thương vang lên.

"Bốn quận chúa đói rồi, Tiểu Hoa ngủ dậy cũng sẽ đói, ta phạt tỷ đi nấu cháo thịt băm cho bọn ta."

Doanh nhi ngẩng đầu kinh ngạc, rõ là chiều hôm qua vẫn là một la sát còn kêu nàng đi lấy ngón tay người và nhân cầu của lộn để hãm dọa người ta, vậy mà sao đúng một phút lại trở thành tiểu hài tử dễ thương, đáng yêu như vậy kia chứ, mà cũng phải thôi dẫu sao Uyển Ca suy cho cùng cũng chỉ là một đứa trẻ 10 tuổi, mà Doanh nhi lại không biết rằng Uyển Ca nói giọng như thế chỉ là để đánh lạc hướng và khiến người khác mất đề phòng với mình mà thôi, nàng là đang đánh lạc hướng Doanh nhi nhưng lại không phải đang đề phòng nàng ta mà mục tiêu của nàng là tên hắc y nhân giấu mặt đang ẩn nấp dưới tán lá của cây tuyết lê trước sân viện của nàng.

Doanh nhi gật đầu vui vẻ đi ngay, Uyển Ca vẫn dạo bước tản bộ quanh hoa viên, để nàng xem tên hắc y nhân kia kiên nhẫn hay nàng - một bác sỹ sẵn sàng đợi 2 ngày liền chỉ để có giấy cho phép phẫu thuật tử thi của bệnh nhân đã chết nhưng không rõ lý do, kiên nhẫn hơn.

Nửa canh giờ sau, Doanh nhi đã về còn mang theo ba bát cháo thịt hầm nóng hổi, vừa thổi vừa ăn, Uyển Ca tỏ ra vui mừng cùng Doanh nhi vào phòng Tiểu Hoa kêu nha đầu này dậy, sau đó cả ba cùng ngồi ăn cháo, vừa ăn cháo Uyển Ca vừa hỏi chuyện về Uyển Tâm tối hôm qua.

"Doanh nhi, tỷ có nghe được tin tức gì không?"

Doanh nhi thổi muống cháo, nghe nàng nói thế bỗng nhớ ra.

"Tiểu thư, có đấy ạ, lúc nô tỳ ở trù phòng, có nghe Hữu ma ma của nàng ta mới với đầu bếp là nấu canh nhân sâm bổ não cho nàng ta, nghe nói nhị tiểu thư đó mới tỉnh lại vào 2 canh giờ trước."

Uyển Ca gật gù cái đầu, rồi lại hào hào ăn nhanh tô cháo, ăn xong Doanh nhi đem bát đi rửa thì từ ngoài cổng viện một tiểu tỳ nữ nhanh chóng chạy đến chỗ của nàng, nha đầu này vừa thở gấp gấp vừa lắp bắp.

"Bẩm tam tiểu thư... đại công tử và nhị công tử đã về tới nơi... người nhanh chân đi ra chào bọn họ một cái đi ạ."

Uyển Ca và Tiểu Hoa liền nhìn nhau, hai vị ca ca này của nàng thiên phú hơn người cho nên từ khi còn nhỏ đã được hai cao nhân đạo sĩ nhận về làm đệ tử, đại ca Thanh Lâm Thần của nàng từ khi 5 tuổi đã được đưa đi, nhị ca Thanh Lâm Tân thì được nhận vào lúc 10 tuổi, mỗi năm họ sẽ về nhà một lần vào ngày tết nguyên đán nhưng năm nay vì phải đề tang và cúng bái chủ mẫu qua đời nên đã xin sư phụ về vào ngày tết đoàn viên.

Sư phụ của Thanh Lâm Thần là Trịnh Bá Công - ông là một Ngự Kim sư và tất nhiên Thanh Lâm Thần cũng chính là một Ngự Kim sư.

Sư phụ của Thanh Lâm Tân (Tân chứ không phải Tần) là Dụ Thân Sư - ông ta là một Mộc lệnh Cường Giả sư và tất nhiên Thanh Lâm Tân cũng là một Mộc lệnh Cường Giả sư.

- -----Chú thích-----

Điểm khác biệt giữa một Cường Giả sư nguyên tố và Hóa thuật sư chính là Ngự thuật có thể điều khiển và tạo ra nguyên tố tùy vào mỗi loại, nhưng Cường Giả lại chỉ có thể gia tăng sức mạnh của nguyên tố đó chứ không thể tạo ra được, ví dụ một Hòa lệnh cường giả sư lúc nào cũng phải đem theo lửa bên cạnh mình, rồi khi nào cần chiến đấu sẽ tăng độ mạnh yếu, to nhỏ của ngọn lửa mà đánh nhau, nhưng Ngự Hóa lại có thể tạo ra luôn lửa mà không cần bất kỳ xúc tác gì hết. Cái này để khi nào mình rảnh sẽ ghi chú rõ ràng ra cho các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Nhị vị công tử hồi phủ (trung)

Uyển Ca cong nhẹ miệng cười khi nghe tỳ nữ kia nhắc về hai vị ca ca của mình, trong quá khứ hai người họ một người là văn trạng nguyên tài mạo song toàn, người còn lại thì mưu mô muốn giành chức vị Cảnh vương tới mức ám hại phụ thân, mãi tới sau này Tây Tần tiến công đánh bại hơn 9 thành trì, cả hai người họ mới chạy trốn rời khỏi kinh đô tới khi bị giết chết nàng cũng chưa từng gặp lại bọn họ lần nào nữa.

Nàng muốn thử xem ở cái thế giới cường giả vì tôn này nhị vị ca ca này của nàng có khác trước kia là bao nhiêu không, Uyển Ca đứng dậy tỏ vẻ hào hứng.

"Hai huynh ấy về rồi sao, ta rất nóng lòng muốn nhanh chóng gặp mặt a."

Nói vậy nàng cùng Doanh Nhi, Tiểu Hoa và tỳ nữ kia đi ra ngoài sảnh chính hợp mặt với mọi người, thấy nàng tới Uyển Ngọc Và Uyển Tâm đều không cảm thấy vui vẻ gì, nàng nhìn Uyển Tâm nàng ta khuôn mặt hơi thất thần có lẽ tới giờ nàng ta vẫn còn kinh hãi vì chuyện đêm qua, hầu như trên dưới hạ nhân trong phủ trừ Từ ma ma thì tất cả đều ra cổng chính mà chào đón nhị vị công tử trở về, thấy nàng cũng đã tới Thanh Trọng gật đầu vui vẻ, đã lâu rồi gia đình không hợp mặt đầy đủ thế này, cũng để cho hai hài tử kia có thể đeo tang tỏ lòng kính trọng với mẫu thân đã mất.

Uyển Ca ngồi đợi ở đại sảnh chưa tới nửa nén hương bên ngoài đã nghe được tiếng móng ngựa, rồi một chiếc xe ngựa dừng lại trước cổng vương phủ, phu xe như thường lệ bước xuống trước rồi từ trên xe ngựa bước ra một vị thiếu niên tầm khoảng 15-17 tuổi, mặc trên người bộ y phục vương giả màu bạch lam tuy đơn giản nhưng không mất đi sự cao sang quý phái, nam tử kia có thể nói là cực kỳ đẹp trai, nhưng nếu so với Chiến Vương thì... không có

cửa, mái tóc đen tuyền được buộc lên gọn gàng, tóc mái bờ luống đứng kiêu thư sinh cổ trang mà nàng từng xem trong mấy bộ phim, nam tử kia nho nhã bước vào bên trong vương phủ, đi tầm 30 bước vượt qua một vách tường chắn là đã tới đại sảnh vương phủ, thấy Thanh Trọng cùng tất cả mọi người đã tới đông đủ hết, thiếu niên kia bước tới giữa sảnh quỳ một chân xuống đất, chấp tay thi lễ.

"Phụ thân, con đã về rồi đây, trong nhà có đại sự lại không thể về sớm hơn, Lâm Thần tự thấy hổ thẹn."

Vị thiếu niên này chính là hài tử của Thanh Trọng và Ngụy di nương, là đại công tử của phủ Cảnh vương - Thanh Lâm Thần.

Thanh Trọng lắc đầu đỡ đưa con hiếu thảo đứng lên, ông nhìn sơ qua thân thể của Lâm Thần rồi tỏ ra mãn nguyện.

"Tốt tốt, đã ra dáng vẻ thiếu niên rồi, còn đã cao hơn nữa này, Thần nhi vất vả cho con rồi, mau tới thỉnh an nương thân con đi."

Ngụy di nương cũng rất vui mừng vì Thanh Lâm Thần đã quay trở về, Lâm Thần quay mặt về hai vị di nương lễ phép cúi đầu.

"Nương thân, Dư di nương an."

Dư thị "Ừ" một tiếng cho có lệ, bà ta là đang rất mong chờ Thanh Lâm Thần con trai duy nhất của bà ta trở về, Uyển Tâm và Uyển Ngọc cúi đầu chào hỏi vui vẻ với vị đại ca này của mình, Thanh Lâm Thần ngồi xuống bàn trà mới để ý tới Uyển Ca nàng, nàng nhìn hấn đáng vẻ không khác gì cho lắm, cùng lắm là trẻ hơn thôi, nàng mỉm cười gật nhẹ đầu cho có lệ với hấn, nào đâu hấn lại đứng lên bước tới chỗ nàng, xoa xoa cái đầu nhỏ nhắn của nàng, còn quỳ xuống cho vừa tầm với nàng, ân cần mà hỏi han nàng.

"Uyển Ca, muội cảm thấy thế nào rồi, lần trước khi ca rời khỏi muội vẫn còn phong hàn mà không thể ra gió, bệnh tình thế nào rồi, đã đỡ hơn tý nào không?"

Uyển Ca hơi bị kinh ngạc khi Thanh Lâm Thần hỏi han quan tâm như thế, trong quá khứ tuy nàng và hấn không tới mức kinh địch như nàng và Lục Phong nhưng đâu có thân quen tới mức này, hơn nữa từ điệu ngữ của hấn nàng có thể biết rõ đây không phải là hỏi cho có, chẳng lẽ thế giới khác nên người cũng khác đi ư?

"Đại ca, ta... muội cảm thấy rất ổn, bệnh tình cảm đã tốt hơn rất nhiều rồi, không cần phải tránh gió như trước kia nữa."

Uyển Ca đáp lại hơi giọng gao, Lâm Thần lại cảm thấy vô cùng lo lắng, bởi sức khỏe nàng đã yếu lại vừa mất đi mẫu thân ruột của mình nữa, Thanh Lâm Thần lấy từ trong tay áo lấy ra một cái chong chóng tre bằng tre đích thực, đưa cho nàng còn xoay xoay nó nữa chứ.

"Đại ca nhớ Uyển Ca thích nhất là chơi trò này, còn Uyển Tâm thì lại thích thả diều, ca có mua cho hai đứa quà trung thu đấy."

Lời Thanh Lâm Thần vừa dứt thư đồng của hấn đã chạy ra ngoài xe ngựa rồi đem một con diều làm bằng giấy và tre thủ công, đáng yêu và nhỏ nhắn, thư đồng đưa cho Thanh Uyển Tâm, nàng ta lại không vui cho lắm khi ca ruột lại không đích thân tặng quà cho nàng ta, trong khi đó lại đích thân tặng quà cho Uyển Ca, bỗng lúc này từ ngoài cổng một thiếu niên khác vừa vào tới, y tầm 14-16 tuổi dung mạo coi như tạm được ngoài việc có vài nốt tàn nhang nhỏ hai bên má ra, nhị công tử của Cảnh vương phủ đã về tới.

- ---Lời Tác Giả-----

Rất may là có thời gian làm chương mới cho các bạn, chương này làm ra để bù cho thứ 5 vừa rồi nhé, cảm ơn các bạn rất nhiều. Mai có lẽ sẽ không có chương mới nhé, hẹn gặp lại vào chủ nhật a

- -----Hết Chương 49-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Nhị vị công tử hồi phủ (hạ)

Từ ngoài cổng đã vang lên tiếng cười kiêu ngạo kèm theo một giọng nói kinh bỉ.

"Haha, đại ca của ta à, thân huynh thì huynh không lo lại đi lo cho nó làm gì?"

Cả nhà nghe vậy không cần đoán cũng biết người kia là ai, Lâm Thần đứng lên nhìn về phía cổng, Thanh Trọng nghe tên kia nói thế cau mày lại giọng ông tỏ ra bức mình.

"Lâm Tân, con dám ăn nói với đại ca mình như thế sao?"

Nam nhân kia đã đi tới đại sảnh, hấn mặc y phục vương giả màu vàng kim sáng chói, tóc tai buộc lên cho có, dung mạo có vài phần soái ca nếu không tính mấy nốt tàn nhang trên khuôn mặt của hấn, bước tới trước mặt Thanh Trọng cười kinh bạc nhìn Uyển Ca rồi hấn cúi đầu thi lễ với Thanh Trọng.

"Phụ thân, con chẳng qua là nói đùa với huynh ấy thôi mà, người tiết đối đừng nổi giận a."

Nói xong hắn quay qua thi lễ với nương thân của mình, Dư thị thấy hắn vui vẻ hết sức, bà ta giọng nói nghẹn ngào.

"Tân nhi của ta, con lại ốm đi nhiều rồi, để lát nữa nương thân cho đầu bếp nấu canh tằm bổ cho con."

Thanh Trọng thờ dài không thèm đối đáp với hầu tử này, Thanh Lâm Tân nhìn qua Uyển Tâm và Uyển Ngọc, Uyển Tâm liếc hắn rồi gật nhẹ đầu cho có lễ, riêng Uyển Ngọc lại rất vui mừng, nàng ta lúc này mới khai khẩu vui vẻ nắm lấy vạt áo của Lâm Tân.

"Nhị ca huynh đã về rồi, huynh có mua cho ta thứ gì không, à mà huynh ngồi xuống trước đã."

Thanh Lâm Tân thấy quả mà Thanh Lâm Thần mua cho Uyển Tâm và Uyển Ca mà cong miệng khẽ cười khinh bỉ, hắn phẩy tay ý bảo thư đồng của mình đi lấy quả cho Uyển Ngọc, một lúc sau thư đồng đem lên một chiếc hộp gỗ khá to, chiều ngang và dọc tầm 15cm, chiều cao tầm 20cm còn có cả tay cầm, Uyển Ngọc nhìn kỹ thì mới biết đây là một cái hộp trang đựng trang sức nàng ta vui vẻ cầm lấy rất nóng lòng muốn xem bên trong có gì, Thanh Lâm Tân tỏ ra đắc ý cao giọng.

"Uyển Ngọc muội đã là thiếu nữ rồi, phải nhận những thứ này mới đúng, những thứ ấy chỉ là đồ chơi của trẻ con thôi."

Uyển Ca nhìn Lâm Tân rồi nhìn sang vị đại ca đang đứng bên cạnh mình, nàng chợt cười khổ thầm nghĩ, huynh đệ nhà Uyển Ngọc - Lâm Tân này đúng là giống nhau a, ngay cả tính tình cũng y chang nhau, Lâm Tân này chẳng khác gì so với kiếp trước của nàng cả, haizzz đúng là gia môn bất hạnh.

Uyển Ca tỏ ra dư vị trẻ con, nắm lấy áo của Lâm Thần đựng đưa.

"Uyển Ca rất thích chong chóng tre này, muội nghĩ nhị tỷ cũng rất thích con điều ấy, trẻ con thì phải chơi trò của trẻ con chứ, chẳng lẽ không phải như vậy sao?"

Lời nói ấy của nàng nghe thì hết sức bình thường nhưng lại là châm chọc Thanh Lâm Tân, Lâm Thần mỉm cười dịu dàng gật đầu với nàng.

"Đúng là như vậy thật, Uyển Ngọc đã là thiếu nữ thì tự nhiên sẽ không thích những thứ này nữa, nhưng muội và Uyển Tâm thì khác, hai người các muội vẫn còn là trẻ con cứ cầm lấy mà chơi đi nhé."

Nàng vui vẻ "Vâng" một cái, liếc mắt nhìn Uyển Tâm, nàng ta cau mày lại nhưng vẫn cất giọng lên.

"Vâng ạ, cảm ơn đại ca muội rất thích con điều này."

Thanh Trọng biết được trong điệu ngữ nói chuyện của Thanh Lâm Tân có lời ý nhắm đến huynh trưởng, ông bức mình bởi ông đã quá mệt mỏi với cái vụ huynh đệ tương tàn, ông liền lên tiếng.

"Quà này là do hai ca ca của các con tặng, thích là tốt rồi còn việc trẻ con hay không thì không cần để tâm làm gì, Lâm Tân con là đệ đệ phải biết cẩn trọng lời nói với ca ca, còn Lâm Thần con là ca ca làm việc gì cũng phải làm gương cho các đệ, muội có biết không?"

Lâm Thần và Lâm Tân đối mắt nhìn nhau rồi chấp tay đồng loạt cung kính đáp.

"Vâng, thưa phụ thân."

Thanh Trọng thờ dài bởi ông biết hai đứa con này, nhất là Thanh Lâm Tân chỉ trả lời cho suôn, ông phẩy cái tay, giọng nói mệt mỏi vang lên.

"Về nhà là tốt rồi, nhanh ra xe ngựa dọn hành lý vào trong đi, rồi sau đó tới từ đường đeo khăn tang thấp cho mẫu thân các con ném hương, rồi ai về nhà nấy đi, lão phu bận việc phải đi đến Hình Bộ một chuyến."

Dứt lời Thanh Trọng rời khỏi đại sảnh, Uyển Ca nàng cũng đứng dậy khỏi ghế rời khỏi đại sảnh, Dư thị đứng lên nắm lấy tay Lâm Tân giọng bà thúc giục.

"Nào Tân nhi chúng ta nhanh đi thôi, còn phải về nghỉ ngơi nữa."

Lâm Tân liếc mẹ con nhà Ngụy thị rồi theo chân Dư thị cùng Uyển Ngọc rời đi, Lâm Thần nhìn theo hướng của bọn họ nhưng anh chỉ thờ dài một tiếng, thật ra anh cũng có chuẩn bị quà cho Uyển Ngọc, nhưng chưa kịp tặng thì... Anh vốn cũng biết rõ người đệ đệ này không hề có ý tốt đẹp gì, bất quá anh cũng không muốn có ý xấu với hắn.

Ngụy thị bước tới nhắc nhở Lâm Thần.

"Sau này con đừng nên qua lại nhiều với tên đó nữa, hắn không có ý tốt gì đâu, còn nữa Thanh Uyển Ca... hãy đối tốt với nó hơn... sau này có thể lợi dụng nàng ta."

Lâm Thần đối tốt với Uyển Ca không phải là lợi dụng nàng, anh chỉ đang cố làm hòa thuận những người trong nhà, chỉ có điều Ngụy thị, Uyển Tâm không hiểu, phía mẹ con Dư thị lại càng không hiểu, còn Uyển Ca có lẽ nàng hiểu.

Chương 50-2: Sức mạnh và cách để phân biệt giữa cường giả sư - ngự thuật sư

Đầu tiên phải kể như thế này.

Thanh Uyển Ca xuyên không đến một trái đất song song tồn tại giống hệt trái đất của chúng ta.

Bao gồm các quốc gia, con người thậm chí là dung mạo.

Chỉ khác một cái là ở thế giới này, con người ở đây từ khi sinh ra đã được ban cho một số sức mạnh cơ bản. Sau này người ta phân biệt ra thành ba dạng khác nhau, bao gồm Cường Giả sư, Ngự Thuật sư và Dược sĩ sư.

Cường Giả sư được hiểu nôm na là chỉ những người có sức mạnh từ bé. Khi sinh ra họ sẽ được kiểm tra xem là mang loại lệnh bài gì. Trong đó có 12 loại lệnh bài tượng trưng cho sức mạnh trời ban. Giờ hãy xem thử rốt cuộc Cường Giả sư ngũ hành và Ngự Thuật sư có gì khác nhau nhé.

Bạch: 300-500: Loại sức mạnh này khá hiếm, ít ai có loại sức mạnh yếu kém thế này, yếu nhất trong tất cả các loại lệnh bài.

Xám: 500-800: Đây là loại sức mạnh phổ biến và nhiều nhất, thường thì ai là nông dân, chăn trâu chăn bò sẽ có sức mạnh này.

Lục: 800-1200: Loại sức mạnh này khá là phổ biến, không bị chê cũng không được khen.

Lam: 1200-1500: Loại sức mạnh không hiếm cũng không phổ biến, nếu biết luyện tập có thể mạnh mẽ hơn nhiều.

Linh: 1500-2000: Loại sức mạnh này cũng không hề hiếm gặp, không mạnh nhưng biết luyện tập vẫn có thể đi làm binh sĩ.

Hoàng: 2000-2500: Ai sở hữu sức mạnh này không cần luyện tập quá nhiều cũng có thể cống hiến, báo quốc bởi từ sức mạnh này trở đi đều có thể nhập ngũ tùy ý.

Phong: 2500-3500: Từ loại lệnh bài này trở đi, tất cả đều có thể sử dụng nguyên tố, mà nguyên tố mà loại lệnh bài này có thể sử dụng được là Khí. Điểm tương đồng giữa một Phong lệnh Cường Giả sư và Ngự Khí sư là cả hai đều có thể sử dụng khí và trên trái đất làm gì có nơi nào mà không có khí, vì vậy hai năng lực này là hoàn toàn tương đồng.

Mộc: 3500- 5000: Loại lệnh bài này cũng là một loại thuộc tính và thuộc tính này là Mộc tức gỗ. Không giống như Phong lệnh Cường Giả sư thì Mộc lệnh Cường Giả sư cần phải lúc nào cũng đem theo một thứ gì đó bằng gỗ, chẳng hạn như kiếm gỗ, đao gỗ hay chỉ đơn giản là một khúc gỗ và tùy cơ điều khiển nó, trong một số trường hợp, Mộc lệnh Cường Giả sư lâu năm có thể thu nhỏ hoặc thay đổi hình dạng của nó thay vì chỉ có thể điều khiển nó bay lòng vòng và đánh người khác. Trong khi đó Ngự Mộc sư lại khác hoàn toàn, không những chỉ có thể điều khiển một khúc gỗ, Ngự Mộc còn có thể thúc đẩy sự sinh trưởng của một mầm đậu thành một cái cây cổ thụ khổng lồ tuy nhiên lại không thể khiến một cây cổ thụ thì mầm đậu được.

Kim: 5000-7000: Loại lệnh bài này có khả năng điều khiển kim trong từ kim loại (bao gồm chì, bạc, nhôm, đồng, kẽm, sắt). Cũng giống Mộc lệnh Cường Giả sư thì Kim lệnh Cường Giả sư cũng phải mang theo một thứ gì đó bằng kim loại, loại sức mạnh này rất hữu hiệu khi trên chiến trường bởi đầu đao cũng là kim loại kiếm đao...v.v. Và Ngự Kim sư cũng như vậy, chỉ có thể điều khiển kim loại chứ không thể tạo ra, tuy nhiên nếu một Ngự Kim và Kim Lệnh Cường Giả sư đánh nhau, Ngự Kim sư sẽ thắng chắc bởi sức hút kim loại của Ngự Kim sư mạnh hơn rất nhiều lần so với Kim Lệnh Cường Giả sư, mạnh tới mức nếu là một Ngự Kim sư đủ mạnh thì sẽ hút cả kim loại thuần túy từ trong quặng lên.

Thổ: 7000-9500: Loại lệnh bài này khiến chủ nhân có thể điều khiển cả đất, cát và đá (đá bên trong có cấu tạo từ đất). Ngự Thổ sư và Thổ Lệnh Cường Giả sư cũng chỉ có thể điều khiển đất, đá và cát chứ không thể tạo ra, nhưng gần như điểm yếu này không làm cho Ngự Thổ sư yếu đi bởi cơ bản hầu như nơi nào cũng có sự hiện diện của đất, đá và cát cả. Và tất nhiên Ngự Thổ đánh nhau vẫn sẽ thế Thổ lệnh Cường Giả sư.

Thủy: 9500-12500: Loại lệnh bài này giúp chủ nhân có thể điều khiển được dòng nước và băng, khác với Ngự Kim và Ngự Thổ thì Ngự Thủy có thể tạo ra nước bằng cách lấy chúng từ trong khí ẩm xung quanh chúng ta, còn Thủy lệnh Cường Giả sư thì hoàn toàn không thể, họ phải đem theo một bình nước để tấn công hoặc ít nhất là phải đứng gần sông, suối ao hồ biển.

Hỏa: 12500-15000: Hỏa là một loại thuộc tính vô cùng đặc biệt ở thế giới này, bởi nó có thể truyền dạy cho người hữu duyên, không phải ai cũng có thể học nhưng vẫn có thể truyền dạy. Ngự Hỏa sư có thể tạo ra lửa bằng cách khống chế sự tức giận của bản thân để tạo ra ngọn lửa ít hay nhiều, Dược sĩ sư lại dùng nội khí trong đan điền mà nghĩ đó là lửa mà luyện ra, nếu thành công thì sẽ là lửa, thất bại thì chỉ là khí mà thôi. Riêng Hỏa lệnh lại phải đem theo một loại đá gọi là đá dẫn lửa, đem theo loại đá này Hỏa lệnh Cường Giả sư có thể tạo ra lửa như Dược Sĩ và Ngự Hỏa chỉ là cục đá ấy cũng như một loại pin vậy, phải thay thế thường xuyên.

Lôi: 15000-30000: Nguyên tố của sức mạnh này là lôi, Ngũ Lôi có thể phân tách dòng âm dương xung quanh ta và tạo ra lôi tức điện, trong khi đó Lôi lệnh Cường Giả sư cũng giống như Hỏa lệnh Cường Giả sư phải đem theo đá âm và đá dương dành riêng cho việc tạo và điều khiển lôi.

Từ sắc:30000-50000: Tới loại sức mạnh này, thì chỉ có Cường giả sư mới làm được, đó cũng là lý do tại sao Cường giả sư có phần yếu hơn Ngũ Thuật sư vẫn đứng đầu bảng sức mạnh. Từ Sắc Cường giả sư có khả năng điều khiển tất cả các loại nguyên tố, nhưng cũng mắc phải các trở ngại mà các Cường Giả ngũ hành gặp phải là chỉ có thể điều khiển chứ không thể tạo ra nguyên tố được, vì thế cũng phải đem theo một số dụng cụ như một miếng gỗ, một miếng sắc, một bình nước và 1 viên đá tạo lửa và hai viên đá tạo dòng âm dương. Từ trước tới giờ cả cái đại lục Cửu Châu này chỉ có ba người từng có sức mạnh này, lưu ý "3 người" là được xác nhận, có khi có vài người ở ẩn hoặc không được kiểm tra sức mạnh, chỉ đại lục Cửu Châu tức là Châu Á thôi còn những lục địa khác thì không hề được biết tới.

Huyền Cửu: 50000-100000: Tương truyền rằng rằng cứ mỗi ngàn năm mới có một người mang sức mạnh dời non lấp biển này, sức mạnh của người này có thể nói là cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí là vượt được các vị thần nguyên tố. Người này không bị ràng buộc bởi bất kỳ thứ gì cả, có thể tạo ra và điều khiển 7 loại thuộc tính bao gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Lôi và Phong. Có điều trăm ngàn vạn năm nay chỉ một người mới có loại sức mạnh này, ông cũng chính là tổ sư của vùng đất thánh Liên Châu hiện tại, ông đã mất khoảng một ngàn năm rồi, từ đó chưa từng có ai mang trong người sức mạnh dời non lấp bể này cả.

- Cường Giả sư là sức mạnh trời ban, không thể luyện tập thêm được nữa, vd: chỉ số sức mạnh là 500-700, thì có luyện tập cả đời sức mạnh cũng sẽ dừng lại ở mức 700, không thể lên được 701.

- -----

Trên là sức mạnh phân rõ của Cường Giả sư và phân biệt Cường Giả và Ngũ Thuật, dưới đây là sức mạnh của Ngũ Thuật.

Kim: Kim là chỉ kim loại, có khả năng điều khiển các chất kim loại theo ý thích, như chì, đồng, kẽm và tất nhiên có cả sắt. Ngũ Kim sư không thể tạo ra kim loại mà chỉ có thể điều khiển nó mà thôi.

Mộc: Mộc là chỉ cây cối và tất nhiên có cả gỗ, Ngũ Mộc sư có khả năng tạo ra và điều khiển cây cối và mầm xanh theo ý thích, chỉ cần đứng ở nơi có đất, Ngũ Mộc sư có thể tạo ra những mầm xanh và thúc đẩy sự sinh trưởng của những mầm xanh ấy lên nhanh nhất có thể, không như Ngũ Kim sư, Ngũ Mộc sư có thể tạo ra mộc tùy theo môi trường.

Thủy: Thủy là chỉ nước và băng, Ngũ Thủy sư có thể tạo ra và điều khiển dòng nước và khối băng theo ý thích, chỉ cần có hơi nước và khí ẩm Ngũ Thủy sư có thể tích tụ nước từ trong không khí, Luyện Thủy sư có thể giảm nhiệt độ của nước và đương nhiên cũng có thể tăng, để tạo ra nước nóng và băng, cũng như Ngũ Mộc sư, Ngũ Thủy có thể tạo ra hay nói chính xác hơn là lấy nước từ môi trường xung quanh.

Hỏa: Hỏa là chỉ lửa và chỉ có lửa mà thôi, vì vậy đây là thuộc tính duy nhất trong 7 loại thuộc tính không cần ảnh hưởng môi trường vẫn tạo ra được lửa, tùy theo tâm tính của Luyện Hỏa sư mà ngọn lửa sẽ có độ mạnh yếu và nhiệt độ khác nhau, nói tóm lại Ngũ Hỏa sư không bị ảnh hưởng bởi môi trường và có thể tạo và điều khiển lửa.

Thổ: Thổ là chỉ đất, đá và cát, đây là thuộc tính có khả năng điều khiển nhiều loại vật chất nhất, không chỉ có thể điều khiển đất thôi mà còn đá có dính đất xin nhắc lại là đá phải dính đất hoặc được tạo ra từ những thứ có dính đất và có cả cát, Ngũ Thổ sư chỉ có thể điều khiển đất, đá và cát chứ không thể tạo ra, nhưng gần như điểm yếu này không làm cho Ngũ Thổ sư yếu đi bởi cơ bản hầu như nơi nào cũng có sự hiện diện của đất, đá và cát cả.

Lôi: Lôi là chỉ tia sét, điện, Ngũ Lôi sư giống với Ngũ Thủy và Ngũ Mộc sư, họ tạo ra sét bằng cách chuyển dòng âm dương trong không khí thành sét và dùng nó để tấn công kẻ thù, Ngũ Lôi sư chỉ có thể thay đổi dòng âm dương trong không khí để tạo sét và điều khiển nó chứ không thể tạo ra như Ngũ Hỏa được, giả sử ở trong một nơi chỉ có cực dương không có cực âm thì Ngũ Lôi sư cũng phải chịu thua.

Phong: Phong là chỉ gió và khí, đây là loại thuộc tính thuộc loại ôn hòa và nghiêm về phòng thủ và tránh né nhiều hơn, vì nơi đâu cũng có không khí mà có không khí là có gió vì thế hầu như Ngũ Khí sư không gặp bất kỳ trở ngại nào hết, họ chỉ có thể điều khiển khí nhưng cũng vì nguyên nhân đã nói trên cho nên họ chẳng khác nào như đang tạo gió cả.

- Ngoài ra, mỗi loại thuộc tính đều phân chia ra cửu phẩm, lớn nhất là cửu phẩm, nhỏ nhất là nhất phẩm.

- -----

Và cuối cùng là Dược Sĩ sư.

Dược sĩ sư không hề có sức mạnh trời ban như hai thuộc tính trên, họ phải hết lòng học hỏi và chăm chỉ luyện tập rất nhiều, không chỉ có tay nghề bệnh, còn tay nghề luyện chế đan dược cũng hết sức quan trọng. Dược Sĩ sư có ba cấp độ từ nhỏ tới lớn là: Hạ, Trung, Thượng phẩm, cấp bậc sẽ thay đổi tùy theo những loại lửa mà họ sử dụng, Hạ phẩm dùng Minh Liên hỏa, Trung phẩm dùng Diễm Đế hỏa, Thượng phẩm dùng Lưu Ly Tịnh hỏa.

Nói ngắn gọn là bác sĩ thời cổ đại, nhưng những Dược Sĩ sư này khác với đại phu bình thường ở chỗ, họ có thể luyện ra đan dược và đương nhiên y thuật cũng vô cùng tinh thông, có thể nói Dược sĩ sư là cấp bậc cao cấp nhất mà một đại phu có thể đại tới.

- -----

Tình hình là bão lại sắp vào, tính nghĩ tới ngày 15/11 sẽ làm lại nhưng sợ bão vào sẽ gây cúp điện diện rộng nên làm chương này thông báo cho các bạn biết. Tai qua nạn khỏi, điện còn thì sẽ có chương lại vào ngày 15/11 còn nếu mà cúp điện thì khi nào có rồi viết vậy.

Chương 51: Bí mật được hé lộ (thượng)

Thanh Lâm Tân cùng với Uyển Ngọc và Dư thị đi về Diệm Anh viện nghỉ ngơi dùng bữa trước, sau đó Thanh Lâm Tân mới vì không muốn để Thanh Trọng là rầy mà tới từ đường thấp nhang và đeo khăn tang rồi khó chịu mà quay lại ở đó một canh giờ theo đúng chỉ thị của Dư thị.

Còn Thanh Lâm Tân sau khi cho gia binh đem đồ đạc vào trong thư phòng y tắm rửa thay y phục sạch sẽ sau đó đi tới từ đường thấp nhang và đeo khăn tang, y cũng ở lại đó một canh giờ, khi Thanh Lâm Tân tới thì y đã rời khỏi vì thế hai người không hề chạm mặt nhau.

Rồi y mới về họp mặt ăn bữa trưa với Ngụy thị và Uyển Tâm, Ngụy thị lại không hề biết thành ý thật của y mà cứ tưởng rằng y làm vậy là để Thanh Trọng nhìn thấy cho nên bà ta rất ủng hộ việc này.

Tại Túy Liên viện của mình, Uyển Ca cùng với Tiểu Hoa và Doanh nhi dùng bữa vui vẻ, Tiểu Hoa đã đỡ hơn rất nhiều, nha đầu này ăn được ngủ được là ổn ngay nên bữa ăn rất vui vẻ hạnh phúc, ba cô gái trạc tuổi nhau cứ vừa ăn vừa tán ngẫu, ăn thật no nê xong cả ba lại ra đình viện mà ngắm hoa nhưng Uyển Ca lại cảm nhận được hắc y nhân hôm trước vẫn còn đang theo dõi nàng, Uyển Ca cau mày nàng nóng lòng muốn biết rốt cuộc hắc y nhân kia là người của ai gửi tới để trông coi nàng hay lớn hơn là có mục đích muốn trừ khử nàng.

Chớp mắt một cái thì trời đã tối, Uyển Ca vì vương phái Tiểu Hoa và Doanh Nhi nên không trao đổi gì nhiều với nhân cách kia của mình, Tinh chỉ nhắc nhở Nguyệt nên để ý tên hắc y nhân kia, giọng Nguyệt lạnh lùng mang đầy sát khí.

"Để bốn quận chúa xem thử người và chủ nhân người là thần thánh phương nào."

Thường thì Thanh Trọng sẽ chọn một viện của một trong hai vị di nương để ở lại dùng bữa, trước kia khi An Nhân công chúa (tức mẹ của Uyển Ca) còn sống thì lúc nào Thanh Trọng cũng sẽ tới viện của bà ấy dùng bữa trưa.

Nhưng giờ thì đã khác, mấy dạo gần đây Thanh Trọng thường xuyên không lui tới viện nào cả, cứ ở lại thư phòng mà dùng bữa và nghỉ ngơi, nhưng hôm nay thì khác Thanh Trọng cho gọi tất cả hai tử, nhi nữ và di nương đến đại sảnh vương phủ dùng bữa tối, bởi vì hôm nay là ngày 13 tháng 8 gần tới tết đoàn viên vì vậy Thanh Trọng muốn cả nhà được dùng bữa với nhau, có điều là như Uyển Ca đã nói năm nay không thể gọi là "Đoàn viên" theo đúng nghĩa nữa rồi.

Thức ăn được dọn lên bàn, Thanh Trọng cũng đã ngồi đó sẵn, từ bên trái đại sảnh Thanh Lâm Thần và Lâm Tân vừa mới tới, lúc này bên phải Dư thị - Uyển Ngọc, Ngụy Thị - Uyển Tâm và Uyển Ca cũng đã tới, 2 nữ nhân, 2 vị thiếu niên và 3 vị tiểu cô nương đã tới đông đủ dù vậy không khí thì chẳng tốt thêm tí nào, Thanh Trọng lên tiếng.

"Đã đến hết rồi thì còn đứng ngây ra đó làm gì, mau mau ngồi xuống dùng bữa đi chứ?"

Nghe Thanh Trọng nhắc nhở như vậy, tất cả đều là ngồi xuống khuôn mặt ai nấy cũng tỏ ra vui vẻ nhưng thật chất là cười cho có lệ, trong bữa ăn cũng không ai nói gì nhiều, chủ yếu là Thanh Trọng hỏi về chuyện học hành của hai hài tử của mình, kết quả thì cũng là làm ông ấy hài lòng, nửa tiếng sau ai cũng đặt đĩa xuống bàn kết thúc bữa ăn, hai huynh đệ xin cáo lui về thư phòng trước, Uyển Ca cũng đứng dậy tạm biệt Thanh Trọng rồi rời đi, Dư thị lúc này bực miệng nói ra.

"Lão gia...chàng đêm nay sẽ lại tiếp tục ở thư phòng sao?"

Lúc này Ngụy thị đã cùng Uyển Tâm đi khỏi đó vài bước nhưng khi nghe Dư thị hỏi Thanh Trọng như thế bà ấy lập tức dừng bước muốn nghe câu trả lời của Thanh Trọng. Thanh Trọng gật đầu, giọng nói của ông lại rất ân cần.

"Ừ, ta vẫn sẽ ở lại thư phòng, nàng hãy về nghỉ sớm đi, nhớ chăm sóc vết thương của Uyển Ngọc thật kỹ, dù sao cũng là thân nữ nhi tuyệt không để lại sẹo được, lần đó coi như là oan ức cho mẹ con nàng rồi."

Dư thị nghe ông ấy nói vậy, tự trong trái tim bà cảm thấy rất hạnh phúc, dù không biết đó là lời nói thật lòng hay là an ủi cho có, Ngụy thị nghe ông ta trả lời như thế cũng là an tâm mà rời khỏi đại sảnh trở về viện của mình. Sau đó Thanh Trọng quay về thư phòng nghỉ ngơi, tất cả mọi người ai cũng đã về chỗ ở của người nấy.

- - - - -

Giữa khuya tầm khoảng 11-12 giờ, Nguyệt lại không ngủ mà ra đứng dưới cây lê tuyết giữa sân, giọng nàng vang lên một lạnh lùng.

"Xin hỏi chủ nhân của các hạ là cao nhân phương nào, tại sao lại sai các hạ tới đây giám sát ta, rốt cuộc là mục đích gì?"

Nam nhân mặc hắc y đang đứng trên cây kia nghe nàng nói vậy mà nhảy xuống dưới đất, Uyển Ca liếc mắt nhìn y, thân thể cao ráo, không hề đồ con

cũng không hề ốm yếu, tóm lại là rất phù hợp với nhiệm vụ làm hắc y nhân này của mình, hắc y nhân đó bước tới chỗ nàng liền quỳ một chân xuống đất, cung kính nói.

"Theo như những gì người căn dặn, thuộc hạ đã nói chuyện và đàm phán với chủ nhân của Thần Bộ Môn* là Trác Hiến đại nhân và ông ấy đã chấp nhận điều kiện của chúng ta, thần cũng đã gửi thư mật cho Lâu hoàng hậu nhờ bà ấy trong ứng ngoại hợp và đây là hồi thư của bà ấy."

Uyển Ca sững người, hắc y nhân này sao lại ăn nói với mình như kiểu mình là chủ nhân của hắn thế kia... Thần Bộ Môn - Trác Hiến, Lâu hoàng hậu lẽ nào... đúng rồi họ chính là người của Bắc Tề quốc, Trác Hiến là quan chủ quản Thần Bộ Môn của Bắc Tề quốc còn Lâu hoàng hậu kia chính là ngoại tổ mẫu (tức bà ngoại) của mình kia mà. Uyển Ca lấy lại tinh thần hỏi lại hắc y nhân kia.

"Người tên hiệu là gì, tháo khăn che mặt xuống cho bốn quận chúa nhìn kỹ xem."

Nam nhân kia vừa tháo khăn che mặt xuống vừa cung kính đáp.

"Bẩm quận chúa, thuộc hạ là Lam Văn đây, người quên rồi sao?"

Uyển Ca hơi bị kinh ngạc một chút, lúc này nàng mới thật sự nhớ ra, lúc còn làm quận chúa ở trái đất nàng cũng từng có một thuộc hạ cực kỳ thân cận tên của y cũng là Lam Văn, hắn ta chuyên giúp nàng xử lý những việc trong bóng tối bao gồm là ám sát một ai đó, nàng không tin Thanh Uyển Ca ở nơi này cũng có thuộc hạ thân cận làm nhiệm vụ đưa đón thông tin từ Bắc Tề quốc.

- ----Chú Thích-----

Thần Bộ Môn là một loại quân chế giống Đông Xưởng và Cẩm Y Vệ ngày xưa, nơi này giống một trại huấn luyện ra những mật vụ dành riêng cho hoàng cung.

- -----Lời Tác Giả-----

Làm chương này là để thông báo với các bạn rằng Tai Đã Qua, Nạn Đã Khỏi nha. Miêu không hề bị Nghiệp Quạt gì hết mà trời cao còn rất thương khi hai con bão đổ vào mà nhà Miêu vẫn còn bình an. Thứ nam tuần này vẫn có chương mới nhé. Yêu các bạn rất nhiều. ^-^

- -----Hết Chương 51-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.